

razstave - galerijski program

2017

razstave - galerijski

program

2017

KID KIBLA
Maribor, 2018

Razstave - galerijski program – 2017

Prostor za umetnost **KIBELA MMCKIBLA**

6 Marko Jakše
Slepa čez gluhonemega
13. 1. do 11. 2. 2017	30 Stojan Grauf
Očividci / Eyewitnesses
15. 9. do 7. 10. 2017
9 Bojan Šumonja
There is nothing higher then offering
yourself to the infinite
Nič ni višjega kot ponuditi se neskončnosti
17. 2. do 4. 3. 2017	34 Ilija Bašičević Bosilj
Ilijev vdih / Ilija's Breath
11. 10. do 31. 10 2017
12 Staš Kleindienst
Izgubljeni prostor / Lost Space
8. 3. do 25. 3. 2017	38 Agnes Momirski
Vala (Part 2)
6. 11. do 9. 12. 2017
Zavetja Babilona / Shelters of Babylon
15 Joni Zakonjšek
Blaženo tvoja / Blissfully Yours
31. 3. do 26. 4. 2017	41 Nahum
Potovanje: za obuditev spomina
Voyage: A session for remembering...
23. 11. 2017
18 Gregor Pratneker
Svetloba, veter in nebo / Light, Wind and Sky
5. 5. do 3. 6. 2017	43 Nika Oblak & Primož Novak
And Now for Something Completely Different 8
In zdaj nekaj čisto drugačnega 8
15. 12. 2017 do 13. 1. 2018
21 Duša Jesih
Módus vivéendi
9. 6. do 15. 7. 2017	
24 Sandi Červek
Intermezzo – Aleksander Červek trio
18. 8. do 9. 9. 2017	
27 Petra Kapš (alias OR poiesis)
Flux hortus (paradise#1)
1. 9. do 16. 9. 2017 – Preddogodek KIBLIX 2017
9. 11. do 16. 11. 2017 – KIBLIX 2017 Festival
Trg Leona Štuklja, Maribor	

Razstavni prostor **KIBLA PORTAL**

- 48 **Žarko Bašeski**
Aktiviranje receptorjev
Activating Receptors
17. 3. do 3. 6. 2017
- 51 **Patricia Piccinini**
Zavest / Consciousness
29. 6. do 12. 10. 2017
- 54 **Navid Navab**
Prakse vsakdanjika | Kuhanje
Practices of Everyday Life | Cooking
13. 10. 2017
- 56 **Festival KIBLIX 2017**
9. 11. do 16. 11. 2017
- 58 **Zavetja Babilona / Shelters of Babylon**
mednarodna intermedijska razstava
9. 11. 2017 do 17. 2. 2018

Razstavni prostor *art***KIT**

- 70 **Premiki in spoznanja / Shifts and Revelations**
HDLU, Erasmus +
10. 2. 2017
- 73 **Vladimir Leben in Huiqin Wang**
Med nebom in zemljo / Between Sky and Earth
14. 2. do 8. 3. 2017
- 75 **Bojana Križanec**
Prihodnost je zdaj / The Future is Now
10. 3. do 8. 4. 2017
- 78 **Viktor Šest**
Pasijon / The Passion
14. 4. do 13. 5. 2017
- 81 **Milan Ketiš**
Valovanje umetnine / The Wave of the Artwork
16. 5. do 7. 6. 2017
- 84 **Boštjan Plesničar**
Premoderno KITenje / Too modern Beauty KIT
13. 6. do 15. 7. 2017
- 87 **Mojca Krajnc**
Cockta, pijača naše in vaše mladosti
Cockta, the drink of our and your youth
29. 8. do 16. 9. 2017
- 90 **Branimir Ritonja**
I am guilty / Kriv sem
19. 9. do 30. 9. 2017
- 93 **Beno Artnak**
Sen slike / Painting's Dream
6. 10. do 28. 10. 2017
- 95 **Tammam Azzam**
Bon Voyage / Srečno pot
9. 11. 2017 do 13. 1. 2018
Zavetja Babilona / Shelters of Babylon

KIBELA
MMC KIBLA

Marko Jakše
Slepa čez gluhonemega
KiBela
13. 1. do 11. 2. 2017

Marko Jakše

13. januar 2017 – 11. februar 2017

KiBela, prostor za umetnost
MMC KIBLA, Maribor

ARHAIČNI NOMADIZEM V BREZČASNEM

Jakšetove slike so živopisna antologija vizualnih veščin in pristopov: *trompe l'oeil*, perspektivični iluzionizem, optične geometrijske konstrukcije, vizualni anagrami, anamorfoze, povečave in pomanjšave, lucidne pretvorbe zaznav mrežnice v slikovne strukture, atmosferske površine in globine, spajanje absurdnih oblik, oblikovne distorcije, vehementne in kompaktne kompozicije, barvne harmonije in disharmonije, tridimenzionalno modeliranje, tematska barvna niansiranja, *grisaille* ... oldskul izumov likovne umetnosti.

Znal je znalec, zec, grisaille ...

Enako pozornost posveča velikim slikovnim zasnovam, kot najmanjšim detajlom znotraj slike. Velika platna, denimo velikosti tri kvadratne metre, bi lahko narezali na kvadratne decimetre in vsak bi lahko funkcioniral tudi sam zase. Kot memori za Alice v čudežni deželi.

Detajl oko. Oči so nekaj najlepšega v živalskem in človeškem svetu. Tudi v rastlinskem. Jakšetove oči so čudovite, imajo karakter, množico različnih značajev in občutij, utrujene, trpeče, boljšeče, pretkane, zle, zlobne, dobre, nežne, razočarane, žalostne ... stereoskopični vodnjak čustev in občutij. Manifestacija trpljenja in ubitosti v ozkih zenicah, zamegljenih pisanih šarenicah in motnih, vodenih beločnicah. Čistost v umazanem.

Jakšetove upodobitve so resna igra, zreli slikarski plodovi natančnega, pronicljivega, uživaško lenobnega, dolgo trajajočega, mnogokratnega opazovanja narave. Čudenje. Mukotrpnost in užitek mimezisa, temeljne naloge slikarstva, nato nekaj obratov proč, še nekaj zamahov naprej in v krogu, potopitev, skok in nastane čuden meta-spoj, ki združuje nekaj povsem parcialnega in univerzalnega hkrati; unikatni spoji razigranega podobotvorja, ekstrovertiranih čustev in zapletenih, nedoumljivih mentalov; tripaško bogata popotovanja, od tu in zdaj v arhaični nekdanj, naprej v mikroskopični orgazmogram in nazaj v izginjajoče točke ničelnih horizontov meta-romantičnih čistin.

„... z zelenim drevjem obrasla reka, struge zlatih kamnov in obale belega drobljenca, čapljin par v razkošno počasnem letu, dve kanji visoko zgoraj, drseče race, ponirki zasankani pod gladino, hotni, zdrsljivi, migetajoče rumenopegasti sulci, ocufan volk osamljeno stopicljajoč pod kupolastim nabrežjem, drobni vijolični kačji pastirji sesljajoči sladki žuželčji svet ...

Tam, dve človeški figuri v starem čolnu, premočeni od mehkega toplega drobnega dežja in gazenja po hladni vodi. Vindijana in Mezlem veslata v neenakomernem ritmu po navidez lahni, v resnici pa težki strukturi širokih zajezenih voda, omamnih, pokritih s še toplo vlago sivkastega ozračja zadnjega avgustovskega dne ...” — Saša Belina

Narava je popolna soodvisnost, apriorna spojljivost posameznega v kolektivno ali deljivost kolektivnega na posamezno. Jakše nam kot šaman prevaja pozabljene zakone narave, kot jih je nekdanj razumel in spoštoval človek ter obratno, v naravo projicira spektralne spojine človeških čustev in mentalnih onaniranj.

Družbeni satirik George Carlin je rekel: *„Vedno ko pogledam komu v oči, vidim čudovit enkraten individuum. In takoj ko se združijo v trope, postanejo grdi.”* Instrumentalizirani družbeni trop analizira, ruši, razločuje, vzpostavlja pravila in spet nova pravila, oblastnikom v prid, ropa, ubija.

Jakšetova čreda je skupnost osamljenih posameznikov. So skupaj in hkrati so sami. Krotilci zveri. Ta počiva v nas samih. Včasih je vse sprejemajoči mazohist. Kot predpražnik, tepih ali plašč. Topel in zaščitniški. Pralik matere. Spet drugič je renčeča, divje napadalna, v agoniji strahu ...

... se nadaljuje.

Aleksandra Kostič

Marko Jakše je slikar. Vizije v njegovih slikah so celovite. Zato je tudi dramaturg, klesar, koreograf, scenarist, scenograf, vodofil, jutograf, kolorofil, arhitekt in urbanist, demograf, psiholog, sociolog, filozof, pesnik, humanist, gerontofil, biolog, naturalist, fešndizajner, zoolog, tripaš, slovenofil, individualist, podložnik muh, komarjev in drugih insektov, brat antagonist, narcisoidni protagonist, empatični eskapist ...

Prevod v angleščino Helena Fošnjar. Pregled Cameron Bobro.

Prevod naslovov del v madžarski jezik Ruth Hrelja.

Produkcija: Kulturno izobraževalno društvo KIBLA

Podpora: Ustvarjalna Evropa, Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije in Mestna občina Maribor

Otvoritev v petek, 13. januarja 2017, ob 19. uri.

Razstava bo na ogled do 11. februarja 2017.

KiBela/MMC KIBLA, Maribor

KiBela, prostor za umetnost

od ponedeljka do petka od 9. do 22. ure in v soboto od 16. do 22. ure (v nedeljo zaprto)

Bojan Šumonja

There is nothing higher than offering yourself to the infinite

Nič ni višjega kot ponuditi se neskončnosti

KiBela

17. 2. do 4. 3. 2017

Bojan Šumonja

There is nothing higher then offering yourself to the infinite

Nič ni višjega kot ponuditi se neskončnosti

17. februar 2017–4. marec 2017

KiBela, prostor za umetnost
MMC KIBLA, Maribor

Bojan Šumonja je eden najboljših hrvaških slikarjev, ki s svojimi značilnimi istrskimi platni polni galerije že od 80. let 20. stoletja. V Multimedijem centru KIBLA v Mariboru se prvič na tem koncu predstavlja s samostojno razstavo, ki zajema zelo zgoščen pregled njegove ustvarjalnosti, od eksistencialnih mediteranskih do ekspresionistično mitoloških slik, od politično angažiranih do intimnejših individualnih motivov, od eksistencialistično osebnih do socialno zgodovinskih zgodb. Značilna zanj je uporaba široke palete barv, med katerimi pogosto – glede na zgodbo, ki jo pripoveduje – poudari izbrani kolorit in ga vtke v kompozicijo.

Tako lahko ločimo posamezna obdobja njegovega slikarstva na modro (ki jo zelo pogosto izpostavi), rumeno, rdečo ... Še bolj bi njegovo materialno plat lahko določala uporaba bitumna, ki ga vnaša na različne načine, da ga z barvo stke v enotno slikovno konturo, ki prinaša reliefnost površine, pastoznost materiala in neko "njegovo črnino", ki oddaja tudi privlačen vonj takšne oljne mešanice. Na kar nekaj delih se poigra s sliko v sliki, kjer je zunanji obod hkrati slika in okvir, ki svojevrstno nadaljuje pripoved v nekakšno razširjeno resničnost, kot da bi želel jukstapozicionirati na drugem nivoju.

Perpetuiranje lastnih izpovedi je za Bojana Šumonjo tako eksperiment kot iskanje novih možnosti, ki mu jih izbran motiv nudi, ko ga postavi v drugačno okolje in mu zamenja barvno paleto. Podobno lahko zapišemo tudi za njegova novejša dela, ki jih morda ne moremo kar enostavno povezati z njegovim prejšnjimi slikami, čeprav seveda prepoznamo njegovo potezo. Kolorit je skromnejši, prevladujejo bela, modra in črna. Imajo neposrednejše sporočilo, ki je lahko povsem politično, in se z odzivom na vsakdanje dogajanje razlikuje od prejšnjih, bolj zakritih pripovedi.

Za premierno razstavo Bojana Šumonje v Mariboru na ogled postavljamo njegova novejša dela, nastala v tem desetletju in vključujemo tudi njegove zadnje stvaritve. Poudarek je na ne toliko barvitih slikah, saj je večina naslikana v modro-belo-črni paleti, medtem ko so večbarvne slike – kot naslednja faza, ponovno – v manjšini. Kot da so se začetne vaje v slogu in uporabi različnih materialov, barvnih nanosov in slikovnih podlag, ki jim je sledilo poigravanje z vsebino oziroma raznimi, a emblematičnimi vsebinami, značilnimi za njegovo okolje, skozi preizkušanja forme, včasih mimikrijsko, drugič mimetično in tretjič povsem narativno postavljanje slike v sliko in prepletanje motivov iz realnosti, zgodovine in mitologije nadgradile v manj barvah in več sporočilnosti, denimo v dveh zastopanih ciklih, Tiepolovih sinovih in Ovcah.

Če je prva (umetnostno-)zgodovinska, se pri Ovcah ne moremo izogniti neposrednim političnim in seveda socialnim konotacijam. Samo superheroji nas lahko rešijo, bi dodal umetnik, ki celoviti prikaz lastnega recentnega slikarstva začinja še z izborom manjših formatov, na katerih lahko spoznamo tudi njegov specifičen občutek za detajl. S tem nam razkrije še zadnji kotiček svojega (duhovnega) ateljeja, kamor nas je povabil.

Peter Tomaž Dobrila

Bojan Šumonja je diplomiral na Šoli za uporabno umetnost v Pulju, Hrvaška. Nato je obiskoval Akademijo za likovno umetnost v Benetkah, Italija, kjer je na oddelku za kiparstvo pod mentorstvom prof. Tramontina diplomiral leta 1984. Od leta 1985 je študiral grafiko v Milanu. Do sedaj je sodeloval na preko 200 skupinskih razstavah in imel preko sto samostojnih razstav. Trenutno živi in dela v Pulju, kjer tudi vodi Galerijo Poola.

Več na: <http://bojansumonja.net/>

Razstavo podpirajo Ministrstvo za kulturo RS, Mestna občina Maribor in Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti.

Otvoritev razstave v petek, 17. februarja 2017, ob 20. uri.

Razstava bo na ogled do 4. marca 2017.

KiBela/MMC KIBLA, Maribor

KiBela, prostor za umetnost, je odprta od ponedeljka do petka, od 9. do 22. ure,
in v soboto od 16. do 22. ure.

Staš Kleindienst
Izgubljeni prostor / Lost Space
KiBela
8. 3. do 25. 3. 2017

Staš Kleindienst

Izgubljeni prostor

8. marec–25. marec 2017

KiBela, prostor za umetnost
MMC KIBLA, Maribor

Izgubljeni v prostoru in času

Izgubljeni prostor povzema idejo depolitiziranega prostora, prisotnega v slikah umetnika Staša Kleindiensta. Gre za aktualizirani prostor, ki je izgubil moč antagonizma in služi samo še ideologiji kapitalizma; prostor, kjer so medsebojni odnosi ritualizirani in nadzorovani, hkrati je pa ta prostor izprazen vsakršne potencialnosti in politične manifestacije.

Staš Kleindienst se z upodabljanjem prostorov ukvarja od leta 2013, ko se je ponovno naslonil k "tradicionalnemu" slikarstvu. Vzor je našel v tradiciji slovenskega naivnega slikarstva in v ameriškem realizmu iz začetka 20. stoletja. V slednjem je čutiti močan vsebinski vpliv, saj je ameriški realizem v umetnosti pustil pečat socialno kritičnega tona, in sicer iz časov, ko so Združene države Amerike doživljale vnovično preobrazbo. Zgodilo se je množično priseljevanje, industrializacija in urbanizacija, ki so spremenili družbo v temelju – šlo je za začetke uveljavljanja kapitalizma. Od osamosvojitve Slovenije je preteklo že več kot 25 let samostojnosti, ki pa nas je porinila v še večji prekariat, razlike v družbi so se izrazito povečale, prizadet je predvsem srednji sloj.

Slovenci tudi zato še zmeraj pomnimo ideologijo socializma, čeprav živimo v – ironično – tako zelenem kapitalizmu. V času socializma je bil delavec privilegiran, danes pa je na trgu in se šele začena zavedati, da je konkurenca nujno zlo. Medtem pa ga svet prehiteva po desni. Vstopili smo v dobo, ki bi ji lahko rekli slovenski socialni kapitalizem: na eni strani nas duši zahteva po enakosti, na drugi pa želja po kapitalističnem uspehu. Družba postane negativna, posledično pasivna, kar vodi v apatičnost, ki pa je še od Danteja naprej najbolj prezira vredna.

Slikovna vsebina Kleindienstovih del nam nazorno predstavlja prav to apatijo stanja duha: z dovolj empatije jo brez težave začutimo. Umetnik to stanje doseže z načinom slikanja iz ptičje perspektive, s čimer pridobi na navidezni oddaljenosti prostora, polnega ljudi in dogodkov, ki pa so tako oddaljeni, da vzbujajo občutek, da se nas ne tičejo. Več je *pre*-več, bi dejali. Umetnik to poudarja tudi z velikimi formati, s katerimi pridobi vsebinsko razdaljo med gledalcem in objektom, kar ga postavlja v položaj *ex-machina*: širina obzorja videnega prostora – namerno – spominja na posnetek kamere za video-nadzor. Prostor je od nas tako oddaljen, da nas enostavno ne poveže z ljudmi, ki nastopamo zgolj kot marionete, temveč vidimo le *izgubljene* prostore, natrpane z dogodki in ljudmi, ki jih ne poznamo, zato nam tudi ne vzbujajo čustvenega, socialnega, duhovnega, filozofskega ali fizičnega občutka zaskrbljenosti zaradi življenja in sveta – apatični smo, ne tiče se nas, *CCTV in operation*.

Staš Kleindienst pripada generaciji, ki je odraščala v vrednotah socialističnega režima – verjetno se še spomni pionirske zaprisege "... da se bom pridno učil in delal, spoštoval starše in učitelje, da bom zvest in iskren tovariš, ki drži svojo obljubo ...". Melanholija vrednot spoštovanja, iskrenosti, delavnosti, za katere se zdi, da jih današnja generacija ne pozna več. Situacijski paradoks je sicer prav v tem, da predstavlja generacija '80 sedaj starše, ki se za pravice otrok borimo tako, da smo pripravljeni v iskanju odgovornosti okriviti sodobni šolski sistem, ki je nadomestil "nazadnjaškega", torej socialističnega.

Če Kleindienst primerjamo s slovenskimi naivci, vidimo povezavo v upodobitvah številnih prostorov s skoraj prenatrpano slikovno vsebino dogodkov. Naivni umetniki so ustvarjali, ne da bi poznali zakone likovne skladnje, proporce, perspektivo in druge likovne zakonitosti, kar pa za Kleindienst, magistra slikarstva, študentskega Prešernovega nagrajenca in dobitnika nagrade skupine OHO, seveda ne velja. Njegov namen je nasproten: z upodobitvijo prenasičenosti prostora (in s tem tudi časa) v tehniki naivnega slikarstva skuša razbliniti mejo med umetnim in ustvarjenim, med neživim in živim, med formo in vsebino. Direktno nasprotje je tudi v tem, da so naivci idealizirali slikanje kmečke idile, Staš Kleindienst pa živi v prestolnici in slika urbano življenje, kjer ljudje niso "razposajeni v kmečkem vzdušju", ampak so apatični v urbanem okolju.

H Kleindienstovemu slikarstvu lahko dodamo še vpliv slovenskega premodernega slikarstva, ki je viden predvsem v barvni paleti in v svobodnem slikanju. Pripadniki premodernega gibanja se odrekajo elitizmu akademskih umetnikov in zavestno profanizirajo umetnost v vseh pogledih, v ustvarjalni praksi in oblikah institucionalnega življenja. Vsebina ima prednost pred slogovnimi in tehničnimi zakonitostmi umetnine. Motivi so pogosto figuralni, veliko je realistične stilizacije, kar umetnikom omogoča posredovanje pripovedi na likovni način, pri čemer mora premoderno delo vsebovati določeno mero bizarnosti, ironije, sarkazma in humerja – kar je opazno tudi pri Kleindienstovem ustvarjanju.

Slikar Staš Kleindienst je na umetniški poti dosegel slikarsko svobodo, v kateri se izraža njegov samosvoj artistski stil, ki je zagotovo tudi odraz modernega sveta. V upodobljenih poplavalih ljudi, dogodkov, informacij, ki so le navidezne in s katerimi si navsezadnje ne znamo kaj početi, gre v resnici za osredotočanje na družbeno realnost ter družbene spremembe s perspektive diskurza moči ter vloge oblasti. V tem kontekstu skuša umetnik izoblikovati distopične scenarije družbene fikcije, ki pa obenem izhajajo iz današnjih ideoloških, ekonomskih in političnih koordinat, ki naj se naslanjajo na domišljijo kot orodje za vsaj možnost drugačnega mišljenja in ne zgolj na dobesedno interpretacijo modernih družbenih pojavov.

Nina Jeza

Staš Kleindienst (rojen 1979) je leta 2009 magistriral na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani. Leta 2007 je prejel študentsko Prešernovo nagrado. Med študijem je sodeloval v tandemu Leban/Kleindienst, s katerim je bolj ali manj intenzivno ustvarjal skoraj desetletje, njuna produkcija pa je zajemala različne medije. Kasneje se je Kleindienst pridružil kolektivu Reartikulacija, ki je izdajal istoimenski časopis. Po intenzivnem obdobju dela v kolektivih se je umetnik ponovno vrnil k tradicionalnemu umetniškemu mediju – slikarstvu. Deluje predvsem v mediju slikarstva in risbe. Leta 2014 je prejel nagrado skupine OHO, osrednjo nacionalno nagrado za vizualne umetnosti, namenjeno mladim umetnikom. Sodeloval je na številnih skupinskih in samostojnih razstavah doma in v tujini. Živi in dela v Ljubljani.

Razstavo podpirajo Ministrstvo za kulturo RS, Mestna občina Maribor in Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti.

Otvoritev razstave v sredo, 8. marca 2017, ob 19. uri.

Razstava bo na ogled do 25. marca 2017.

KiBela/MMC KIBLA, Maribor

KiBela, prostor za umetnost, je odprta od ponedeljka do petka, od 9. do 22. ure, in v soboto od 16. do 22. ure.

Joni Zakonjšek
Bláženo tvoja / Blissfully Yours
KiBela
31. 3. do 26. 4. 2017

Joni Zakonjšek

BLAŽENO TVOJA | BLISSFULLY YOURS

31. marec–26. april 2017

KiBela, prostor za umetnost
MMC KIBLA, Maribor

»Vse slike so bile že razstavljene, a bodo sedaj v Mariboru v novi konstelaciji: morja, travniki, kozmična osrčja v svojih naplavinah, mala kompozicija novih krogov-akvarelov in velika slika iz procesa, ki dovoli pokukati pod kožo slike. Slednja ima, kot vse druge, divjo, zelo barvito vesoljno eksplozijo, skozi katero ritualno vstopam v sliko. Vse druge so preraščene z obrazom slike, ki ima zelo dolgotrajni meditativni proces, da zgosti-prešije vso to preprogo v novo neizmernost in tisočere poteze v brezčas, ozadje pa ostaja skrito, samo njej poznano. Na to razstavo jo tako golo povabim prvič, ker so slikice na riževih papirjih, na njih ples ali prisotnost dervišev, zašite na filc, ki jih vidim po stebrih ustvarjati prostor nekakšne ekstaze, blaženosti, ki jo vse slike zelo dobro poznajo. A te male slike so po strukturi in barvi ravno take, kot so slike v svojih ozadjih ...«

— Joni Zakonjšek v procesu priprave razstave

Narava na sliki, slika v naravi. Slikarka narave, ki je narava. Je ena v njej, kot smo vsi drugi. Smo skupaj, naravno povezani v enost. Smo eno. Vse je eno. Celota je del. In eno je vse. Del je celota. Četudi prazen, nemara komu nepopoln, smo popolni z naravo. V naravi bivamo in narava stanuje v nas. Ko nekdo zakriči, "takšne narave sem", to (ne)hote razgali. Samo v dožemanju in sprejemanju tega je mogoče živeti. Gledati, poslušati, vonjati, okušati, čutiti se ne samo kot eden drugega, ampak intuitivno zaznavati vse v nas, da tkemo medsebojno tkanino, ki nikogar ne izpusti. Zajame in objame zaznavno in nezaznavno. Včasih kakšna kot svila tanka, a prožna nit počí, se pretrga, toda takoj se najdejo sviloprejkice, ki jo zacelijo. Jonine slike so ta svet, naš svet, ki ga slika in nam ga prikaže na platnih. Deluje skrivnostno, vendar ko ga uzremo, nas navda, sprejme vase, kot vsrka sočne mlečke metulj, da se napoji, in kot obdajo kamen valovi plime, da ga okopajo. Kot okna v naravo postanejo vrata v nas. Poskusimo jih ne samo odpreti, ampak tudi stopiti skozi. In bomo tam in tukaj, v sebi in s komerkoli, kadarkoli in kjerkoli bomo želeli. Bomo skupaj.

— Peter Tomaž Dobrila

Jonin pristen umetniški izraz je ena sama pesem; sposojam si jo od znamenitega perzijskega pesnika, dragocenega sopotnika njenih plemenitih stvaritev, ki slednje s subtilnimi verzi pogosto pospremi na hrbtnišču platna – bodisi v nov dom bodisi v večnost.

Takole pravi Hafis:

Srečen sem, še preden imam razlog za to.

Poln sem Luči, še preden lahko nebo
pozdravi sonce ali luno.

Dragi tovariši,
v Boga smo zaljubljeni že tako
dolgo, dolgo časa.

Kaj lahko Hafis stori ob tem,
kot da nenehno
pleše!

(Hafis: Večni ples, v: Zapleši z menoj, CDK, 2014)

Dela umetnice se nam brez trohice dvoma zalezejo v globočine duše, dovolijo nam »pokukati pod njihovo kožo« in ne nazadnje pod kožo nas samih. Tako je krog sublimno občutenega doživljanja sklenjen, slike pa dihajo, valovijo in kakor njeni derviši ekstatično poplesavajo pod našo povrhnjico še dolgo, dolgo po zaključeni razstavi.

— Sandra Jazbec

Joni Zakonjšek je bila rojena 22. septembra 1974 v Kopru. Po opravljeni gimnaziji je dve leti preživela v Londonu in tam dokončala Foundation Course of Art na White Chapel Art School. Nato se je leta 1996 vpisala na Akademijo za likovno umetnost v Ljubljani ter leta 2003 diplomirala pri profesorju Emeriku Bernardu in profesorju Marku Uršiču, specializacijo pa opravila pri Gustavu Gnamušu. Od leta 2004 je samostojna likovna ustvarjalka. Na domače likovno prizorišče je vstopila leta 2002, ko se je predstavila s samostojno razstavo v Pretorski palači v Kopru. Od takrat je postavila številne samostojne razstave v priznanih razstaviščih ter se udeležila številnih skupinskih razstav doma in v tujini. Primorka, ki živi v Beli krajini, se docela posveča le slikarstvu. Za svoje umetniško delo je prejela več nagrad in priznanj.

Otvoritev razstave v petek, 31. 3. 2017, ob 19. uri

Na ogled do 26. 4. 2017

Prostor za umetnost KiBela / MMC KIBLA, Ul. kneza Koclja 9, Maribor, www.kibla.org

Odprto od ponedeljka do petka, od 9. do 22. ure, v soboto od 16. do 22. ure.

KID KIBLA podpirajo Ministrstvo za kulturo RS, Mestna občina Maribor in Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti.

Projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije.

Gregor Pratneker
Svetloba, veter in nebo / Light, Wind and Sky
KiBela
5. 5. do 3. 6. 2017

Gregor Pratneker

Svetloba, veter in nebo

5. maj–3. junij 2017

KiBela, prostor za umetnost

MMC KIBLA, Maribor

“Moje slike so krajine: zvrtničene, premetane, razcepljene. Včasih se zlivajo z nebom ali spajajo z vodo, ali pa preprosto izginejo z roba pečine. Poplavljanje je nekaj povsem običajnega. Slikarski proces doživljam kot vrata v svoj notranji svet, kot odziv na aktualne okoljske in globalne dogodke; rodil se je iz globoke očaranosti nad metaforo krajine in širokimi možnostmi, ki jih ponuja oljno slikarstvo. S premikanjem barv po površinah postanejo vreme in geološki procesi akterji sprememb. Učinkujejo na elemente pokrajine, ki so zbirališča spominov in zbranih izkušenj. Vijugam skozi pokrajino in jo hkrati skušam opisati; pri tem ne zajemam samo trenutka, temveč celoten proces – oblike, elemente in dogodke, gibajoče in spreminjajoče se v času.”

—Gregor Pratneker

Slikarja Gregorja Pratnekerja navdihujejo radosti narave skozi človeško doktrino sočutja, ljubezni in spoštovanja. Njegova motivika se koncentrira na *postmodernistično* upodobljene krajine, kar pomeni le, da se dotika na eni strani klasičnega umetniškega sloga ter na drugi evropske novoveške umetnosti, sočasno pa z angažirano odprtostjo prehaja zgolj metaforično zaprtost tematike krajinarskega slikarstva.

Na sliki z dinamiko potez vzpostavlja odnos do gledalca ter postavlja scenografijo igre, v katero se moramo vključiti, če želimo njegovo delo tudi začutiti – vsaj na način, kakor ga dojema umetnik. Pridih osebne impresije in subjektiviranega ekspresionizma dodaja Pratneker z izrazitim občutkom modeliranja svetlobe. *Leitmotiv* umetnika je krajina, upodobljena s subjektivnostjo svetlobnih odtenkov, ki dopolnjujejo likovnost subtilnega krajinarja in izražajo njegov osebni odnos ne le do trenutka v času, ki se je »slučajno« zgodil na sliki, temveč predvsem do naravnih procesov, ki stojijo za njim in mu nastavljajo zrcalo. V delih Gregorja Pratnekerja začutimo nek *prilagojeni* realizem: a nikakor ne v kulturno-zgodovinski maniri, ki Pratnekerja izrazito ne zanima, še manj v nekem topografskem izročilu. Njegov likovni izraz je samosvoj in namerno ne sledi modernim tendencam slikarstva. Slogovno se še najbolj dotika postimpresionizma, ki mu vseskozi dodaja ekspresionističen ton. Umetnik se prepušča ustvarjalni intuiciji, ki je oprta na likovno znanje, pridobljeno skozi študij slikarstva, kar zagotovo izraža ekspresivnost občutljivosti za svetlobne efekte. Z dodatki močne barvitosti ter prefinjenim obvladovanjem slikarske tehnike se zdi, kakor da krajina vijuga skozi opazovalca, mu vsiljuje svojo dinamiko in lasten ritem, ki se mu z estetskega vidika ne gre upirati.

Izbor slik na razstavi predstavljajo selekcionirani motivi gozdnih krajin, naslikanih v soju svetlobe, razpršene med drevesi. Včasih je prisotna še vodna motivika; bodisi v obliki majhnega potoka ali večje reke, morda tudi jezera. Umetnik v krajine včasih postavlja

tudi figuro ali skupine ljudi, ki pa zmeraj delujejo le kot simbolni detajli majhnosti človeka proti mogočnosti narave. Zasnežene zimske krajine so zamegljene, ker so v ospredju in v fokusu naslikane snežinke, v ozadju pa zaznavamo zgolj meglen vrvež ljudi, ki jih zimska pokrajina neusmiljeno potiska v drugi plan in v neko mrzlo ozadje. Pratnekerjeva slikarska tehnika tu prihaja najbolj do izraza: mojstrsko upodabljanje zimskega vzdušja nam zares daje občutek, kakor da mraz veje iz slike. Umetnik z uporabo postimpresionistične barvne palete določa letne čase na sliki, da začutimo jesensko, zimsko, spomladansko ali poletno veduto naslikane krajine. Vemo, da ima vsak letni čas svoj najlepši trenutek: značilnost slikarstva Gregorja Pratnekerja je ustvarjanje prav tega – subjektiviranega in zato osebnega – vtisa.

Umetniški stil Pratnekerju ni pomemben, saj izhaja iz lastnega likovnega znanja in osebne estetike ter ostaja zvest sebi. Njegova likovna produkcija je obsežna: gre za umetnika, ki neprestano ustvarja, se uči in ostaja izključno v tehniki olja, ki je seveda veliko 'počasnejša' in tehnično zahtevnejša kakor sodobnejša uporaba akrilnih barv. Pratneker tako ostaja zvest klasičnemu slikarstvu in tradicionalni tehniki ustvarjanja.

—Nina Jeza

Gregor Pratneker (1973) se je s slikarstvom začel ukvarjati v devetdesetih. Živi in ustvarja v Mariboru. Slika izključno v tehniki olje na platnu. Leta 2006 je diplomiral na Oddelku za likovno umetnost na Pedagoški fakulteti v Mariboru z diplomsko nalogo »Slikarske vedute Maribora« (Marjeta Ciglencečki, Anka Krašna). Med leti 2007 do 2012 je bil podiplomski študent na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani, kjer je magistriral z nalogo »Abstrahiranje in deformacije oblik v mojem slikarstvu«. Imel je več samostojnih razstav doma in v tujini, sodeloval je tudi na številnih skupinskih razstavah ter na likovnih kolonijah.

V letu 2013 je prejel nagrado Majskega salona ter nagrado Društva likovnih umetnikov Maribor. Leta 2014 je s svojo sliko »Zimsko jutro« prepričal žirijo na legendarnem Jesenskem salonu v Parizu. Leta 2015 je sodeloval na Salonu francoskih umetnikov v Grand Palais v Parizu, leta 2017 pa še na skupinski razstavi Projektna soba v galeriji Bruno Massa v New Yorku.

KiBela / MMC KIBLA

Otvoritev razstave v petek, 5. maja 2017, ob 19. uri.

Na ogled do 3. junija 2017.

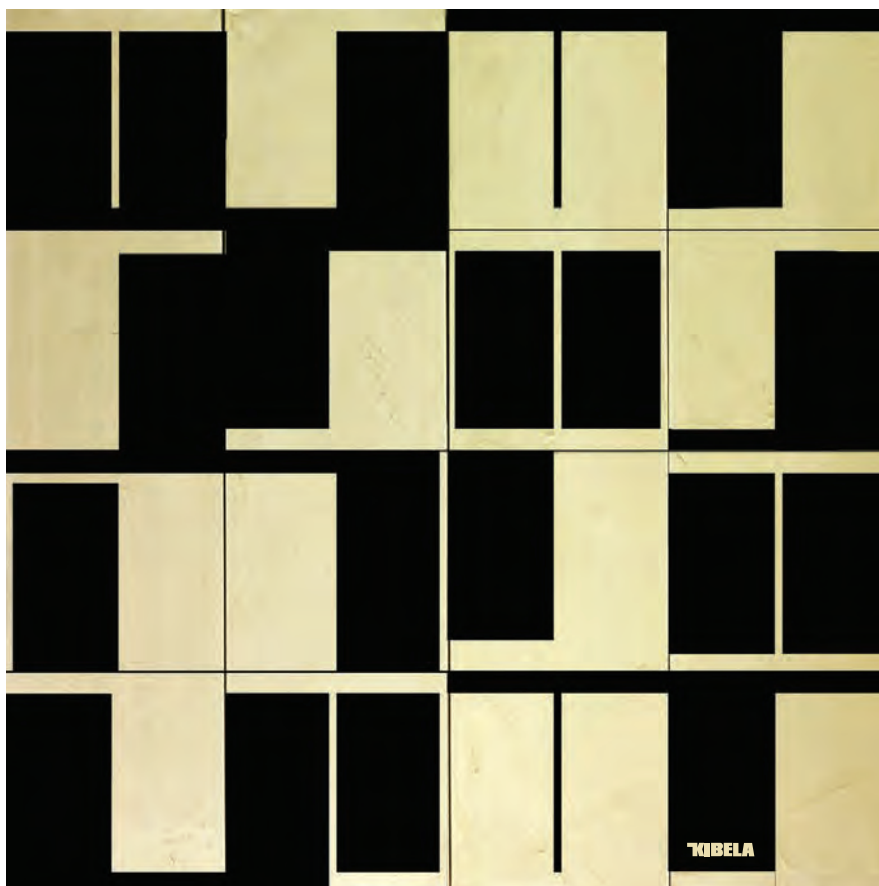
Prostor za umetnost KiBela / MMC KIBLA, Ul. kneza Koclja 9, Maribor

Odprto od ponedeljka do petka, od 9. do 22. ure, v soboto od 16. do 22. ure.

KIBLA

KID KIBLA podpirajo Ministrstvo za kulturo RS, Mestna občina Maribor in Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti.

Projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije.

Duša Jesih
Módus vivéndi
KiBela
9. 6. do 15. 7. 2017

Duša Jesih

Módus vivéendi

9. junij – 15. julij 2017

KiBela, prostor za umetnost

MMC KIBLA, Maribor

Duša slike: Módus vivéendi

Slikarstvo Duše Jesih v slovenski likovni umetnosti stilno umeščamo v geometrično abstrakcijo, katere značilnost je vizualno komponiranje umetnine z geometrijskimi oblikami in elementi ali strukturami na dvodimenzionalnem platnu po v naprej določenih matematičnih načelih, ki se zdijo skladna z znanstvenimi pravili narave. Geometrična abstrakcija v slovenski likovni produkciji sicer ni unikum; aktualna je že celo stoletje, ko je bil njen izraz označen še kot avantgarda. A slikarski razpon Duše Jesih se nikakor ne zaključi samo pri vplivu abstraktnega geometrizma, temveč se dotika skoraj vseh -izmov 20. stoletja.

Módus vivéendi v prevodu pomeni doseči odnos, ki omogoča sožitje. Duša Jesih preko slikarskega medija z geometrijskimi formami konstruira skladnjo horizontalnih in vertikalnih oblik v arhitekturne razsežnosti na dvodimenzionalnem platnu. Tisto, kar umetnico pomembno ločuje, je ohranjanje izrecne distance do preteklosti in njenih omejitev, in se ne pusti zapirati v kakršnokoli smer ali gibanje. V obdobju moderne umetnosti in sploh vseh umetniških gibanjih 20. in 21. stoletja je skupna točka umetniških del ta, da smisel ni v razumevanju dela, temveč v razmišljanju o njem.

Duša Jesih na samosvoj način vključuje avantgardne in neoavantgardne smeri 20. stoletja ter ustvarja povsem novo, sodobno umetniško delo za 21. stoletje. S subjektivnostjo spontanega občutka in objektivnim umetniškim znanjem ustvarja svojo lastno umetniško izraznost. Njene monokromne slike odražajo omejene odtenke črno-belih kvadratov, ki vzbujajo suprematistični občutek, ki pravzaprav pomeni čistost percepcije. Gre za čisti konceptualizem nepredmetnih oblik brez zaslombe v fizičnih objektih realnosti. Gre za estetiko, ki temelji na ploskovnih, docela geometrijskih oblikah, nastalih na podlagi metafizičnega "filinga", in ne jukstapozicije, ki se v resnici vzpostavi šele naknadno.

Povedano drugače: módus vivéendi kot ureditev, ki omogoča preseganje navidezne nezdružljivosti, obstoji zmeraj le začasno in v konsenzu. Da bi pomirili nasprotja, naravna ali politična ali strukturna ali vsebinska, je potrebno formalizirati različne vrste organskih modelov, ki nosijo vsak svojo substanco in bistveno obstojijo zaradi te naravne difference: razlike, ki jo imajo do drugih. Prav to je tudi bistvo sožitja, ki ga avtorica s prepričljivo samozavestjo, a vendarle nevsiljivo, arhitekturno poustvarja v slikarskem mediju. Ploskev in njena redukcija, linija, kot temeljna izrazna objekta lahko obstojita ločeno, a vsakič le v točno določenem trenutku ter na točno določenem mestu. Módus vivéendi Duše Jesih se vzpostavi šele, ko temeljni geometrijski lik izpostavi njegovemu kontrapunktu. Kompozicijsko simetrijo sožitja, ki vznikne v poudarjanju univerzalne različnosti, pa dokončno formalizira šele z vključitvijo gledalčevega pogleda.

Duša Jesih stopi še korak dlje z geometrijsko animacijo, ki vsebuje element presenečenja. Umetnica namreč s pomočjo računalniške digitalizacije spreminja vzorce mrež in s pomočjo animacije dodaja sliki energijo ter jo nadgrajuje v kontrolirani kaos. Naključij ni, gre za umetničino spontanost ustvarjanja, kar je tudi zadnja in najmočnejša vrlina lepote v umetnosti. Z digitalizacijo slikarskega dialoga še dodatno poustvarja neskončni ritem individualnih 'modulov' ali gradnikov, s katerim preseže vsakdanjost materialnosti. Pogled razkriva, čeprav ničesar ne odkriva. Duša Jesih očesu odvzema primat odločanja, še več: razkrinka ga kot subjektiviranega in mu, Duši-brižno, dovoljuje zgolj možnost opazovanja.

Ciklus **Módus vivé**di naslavlja nekaj, čemur bi rekli univerzalna umetnina. To ni reprezentacija, ampak gre za čisto izpovedno resnico, tudi kultnega pomena v barvah ali podobah ni, saj so te poenotene; Duša Jesih sliko reformira v meditacijo. Umetničin namen ni upodabljanje objektov realnosti, celo več: ni niti simboličen niti reprezentativen, temveč je izrazito purističen, čist, docela odprt kontemplaciji čiste umetnosti. Perspektiva barve pomeni minimalistično redukcijo, ritem abstrakcije vzpostavlja konceptualnost dela ter ga tako nadgrajuje v vsaj drugačno: tako, ki hoče postati del spiritualne harmonije in to omogočiti tudi opazovalcu.

Objekta ni več. Zato pa prihaja Duša z Znakom.

—Nina Jeza & Artists&Poor's

Duša Jesih (1977, Ljubljana) je leta 2003 diplomirala iz slikarstva na Visoki strokovni šoli za risanje in slikanje v Ljubljani in tam leta 2006 zaključila tudi specialistični študij slikarstva. Sodelovala je pri številnih razstavah, kolonijah, rezidenčnih programih in projektih. V obdobju med letoma 2006 in 2007 se je študijsko izpopolnjevala v Parizu, na Cité Internationale des Arts. Od leta 2008 ima status samozaposlene na področju kulture. Leta 2012 se je vpisala na magistrski študij slikarstva na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani. Leta 2015 je prejela Prešernovo nagrado za študente. Živi in dela v Ljubljani.

KiBela / MMC KIBLA

Otvoritev razstave v petek, 9. junija 2017, ob 19. uri.

Na ogled do 15. julija 2017.

KiBela, prostor za umetnost / MMC KIBLA, Ul. kneza Koclja 9, Maribor

Odprto od ponedeljka do petka, od 9. do 22. ure, v soboto od 16. do 22. ure.

KIBLA

KID KIBLA podpirajo Ministrstvo za kulturo RS, Mestna občina Maribor in Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti.

Projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije.

Sandi Červek
Intermezzo – Aleksander Červek trio
KiBela
18. 8. do 9. 9. 2017

intermezzo
ALEKSANDER
ČERVEK
TRIO

18. 8.–9. 9. 2017

KiBela, prostor za umetnost
MMC KIBLA, Maribor

Kot hudomušno nakazuje že naslov *Intermezzo – Aleksander Červek trio*, reprezentira *trio* "troedini" potencial umetnika, ki se z osebnoizpovedno ustvarjalno medigro za trenutek zaustavi v razcepu skrajnih principov kreativnosti: med racionalnim in emotivnim, da bi tako ujel trenutek, ki mu v glasbi ali v teatru rečemo med-igra. Med-igra v Červekovem ustvarjalnem kontekstu zatorej nujno pomeni natanko isto: subjekt, ujet med prej in kasneje, inhibira pristno bivanje in ga reducira v suspenz, da bi opazovalcu omogočil vpogled v notrino objekta, ki je pravzaprav šele v nastajanju. V *intermezzu*.

Intermezzo Aleksander Červek tria je predstavljena instalacija oziroma tridimenzionalna organska umetnina, ki s povezovanjem in sublimacijo različnih medijev osvetljuje umetnikov pristop do nastanka umetniškega dela. Na razstavi so tako na ogled tudi štiri velika črna platna, umetniškovi prepoznavni simboli, ki so Červeka zaznamovala kot mojstra "črnih slik". Priložnost, ki jo *Intermezzo* vsekakor izkoristi, omogoča nadgradnjo osnovnega rothkovskega koncepta 'zgolj' emocij dregajočega slikarstva: Červek-trio na ogled postavi tudi risbe in barvne slike, ki jih vsebinsko poveže s črnimi najlonkami, nategnjenimi čez platna, ki predstavljajo sublimno ženskost in subverzirano moškost, heglovsko tezo in anti-tezo, sintetizirano v vsakokratni ter edinstveni človekovi biti. Reciklažnim materialom oziroma *ready-made* objektom Červek vdahne življenje: objektu z najpreprostejšo likovno gesto naslika oči, s čimer le-ta spregleda, se personificira in postane subjekt. Vizualno kreira nasprotje med razumskim in čustvenim, med živim in neživim, med objektom in subjektom, kar umetniške objekte transformira v poslušalce, gledalce, sodnike in kritike – v *one-of-us*.

Velike črne slike so umetnika popeljale v sam vrh slovenskega sodobnega slikarstva, saj velja za enega najradikalnejših slovenskih slikarjev, ki je svojo pot začel v drugi polovici osemdesetih let prejšnjega stoletja, ko je pri nas vladala modernistična nota in so umetniki ustvarjali abstrakcije. Sandi Červek je sliko popolnoma izčrpal in zreduciral: na črno podlago je z dletom vgraviral črno spiralo, ki izraža nadzorovano psihotično stanje – kljub tehnični preciznosti ustvarjanja umetnost vendarle ostaja v prvi vrsti meditativna, kar naj velja tudi za publiko. Slika je ikona, ki nas srka vase, ob čemer začutimo vznesenost in evharistični moment, saj je v svoji črnini izrazito odvisna od vira svetlobe in zato skrivnostna, mistična ali celo božanska.

Tokratna razstava Sandija Červeka ni prvi opus na njegovi ustvarjalni poti. Slikal je v moderni maniri barvne abstrakcije in informela, še preden je stopil v črno sliko. Vmes je imel tudi figuralno fazo. *Intermezzo* pomeni vmesni člen umetnikove modalnosti: njegov slikarski opus, zaznamovan z absolutno

odtujitvijo barv v obliki črnih platen, se nam tokrat razkriva v drugačni, bolj neobremenjeni luči. Komunikacija z risbo, *ready-made* objekti in z najlonkami ozaljšanimi deli omogoča gledalcu vpogled v zakulisje tistega, kar umetniki navadno uspešno zakrijejo: v kreativni proces nastajanja, ki ne obstoji le v svoji zaključni ter na ogled postavljeni izvedbi, ampak pomeni skupek enakovrednih faz, ki obstojijo ena zraven in zaradi druge. Umetnik torej ustvarja unikatno organsko postavitev v prostoru na določenem kraju in v določenem času. Barvna paleta slik je tokrat zelo pisana, tudi tihožitja so upodobljena *en vivo*: ne gre za preslikave mrtve narave, temveč je poudarjena živost upodobljenih objektov. Enako velja za risbe, ki delujejo kot študije, a so zaradi 'oživljenega' tihožitja in spremljajočih naslovov zabavne in predvsem pozitivne.

Intermezzo predstavlja unikatni moment Červekovega ustvarjanja, *freeze* v aktualnem času in prostoru, ki s povezovanjem različnih tehnik in vsebin prehaja klasično kuratorsko postavitev in jo nadgrajuje v "site-specific" instalacijo. Slogovno ostaja Červek v postmodernem abstraktnem kolorizmu in novem informelu – poudarjajoč neformalno umetnost brez pravil in oblik – za katerega sicer črni tulipan ni dovolj črn, je pa Červek *noir* zato izrazito optimističen.

— Nina Jeza & Artists&Poor's

Sandi Červek (1960), akademski slikar, živi in ustvarja kot svobodni umetnik v Murski Soboti. Na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani je leta 1980 vpisal študij slikarstva in leta 1985 diplomiral pri profesorju Gustavu Gnamušu. Ukvarja se s slikarstvom, z risbo, grafiko, ilustracijo in oblikovanjem. V drugi polovici osemdesetih let je začel ustvarjati znotraj generacije, ki se je neposredno obrnila k abstrakciji in modernistični tradiciji. Velik del likovnega ustvarjanja je posvetil študijam optičnih učinkov in popolni redukciji barve, enobarvnim površinam, kjer svetloba prikaže različne vzorce in globine likovnega dela na precizno ustvarjenih barvnih nanosih.

Več:

<http://museums.si/sl/author/details/62/sandi-cervek>

KiBela / MMC KIBLA

Otvoritev razstave v petek, 18. avgusta 2017, ob 19. uri.

Na ogled do 9. septembra 2017.

KiBela, prostor za umetnost / MMC KIBLA, Ul. kneza Koclja 9, Maribor

Odprto od ponedeljka do petka, od 9. do 22. ure, v soboto od 16. do 22. ure.

KIBLA

KID KIBLA podpirajo Ministrstvo za kulturo RS, Mestna občina Maribor in Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti.

Projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije.

Petra Kapš (alias OR poiesis)

Flux hortus (paradise#1)

1. 9. do 16. 9. 2017 – Preddogodek KIBLIX 2017

9. 11. do 16. 11. 2017 – KIBLIX 2017 Festival

Trg Leona Štuklja, Maribor

Petra Kapš (alias OR poiesis)

Flux hortus (paradise#1)

— intermedijska zvočna instalacija

1.–16. 9. 2017

MMC KIBLA / Trg Leona Štuklja, Maribor
radio aporee ::: miniatures for mobiles

*ko kaplje noči
za zmeraj potonejo v
seno spanja*

Flux hortus je auralni vodni vrt, brezčasna knjiga v prostoru, knjižnica rek, zasnovana za poslušanje v gibanju. Inspiracijo išče v uresničitvi sonopoetične variacije kozmičnega vrta in se sprašuje, kako zveni paradiž. Paradiž, *pairi-daeza*, obkrožujoči zid, odmejitev kosa pokrajine v raznolike namene.

Flux hortus raziskuje relacije med koncepti in modeli vrta kot idealizirane oblike eksperimentiranja z življenjskimi okolji, s poudarkom na slušni zaznavi. Reke. Voda je poslednja snov razpoložljivosti bitij, je človekova več kot gola svoboda. Njeno korporativno upravljanje pomeni dokončno uničenje človeka kot svobodnega bitja – ljudje smo nekje tri četrtine voda – privatizacija vode dobesedno pomeni celovito lastninjenje ljudi. In vseh drugih. Tekoča voda sluh izostri, kasneje ga zmede, priključ prsluh in slutnjo, prebudi spomin telesa.

Hidrosonografija rek je umeščena v interakcijo s produkcijskimi režimi post-sodobnega sveta. Likvidnost konstituira realnost vsakdana izza »zidov« vrta, v »zunanosti«, to je betonsko – monetarni krajini, ki je sovražna toliko, kot so bile zunanosti od nekdaj ogrožajoče.

Likvidnost pa je prav tako temeljni princip vodnega vrta. Aplikacija radio aporee ::: app uporabnikov mobilni telefon nadgradi v digitalno uho za prsluh in izkušnjo kozmičnega vrta. Kdor ima ušesa, naj sliši!

Vrt napajajo avtoričini terenski zvočni posnetki rek severa, juga, vzhoda in zahoda, s posebnim dodatkom ožičenih rek. *Flux hortus* je nevidni vrt. Vanj se potopi z ušesi. Je neskončni vrt prihodnosti, paradiž nenehne zdajšnjosti. S fragmentiranimi sedimenti, okruški zvoka, odmeva konkretnost preteklosti. Z digitalnim sluhom ukinja na času in prostoru zasnovano zaznavo. Prostorska knjiga rek zapoje, ko se skozenjo sprehodimo.

Flux hortus razvija prakso in dela čas-prostor zvočne poezije. Izgrajuje sfero akuzmatične zvočne pojavnosti. Eterično auralno okolje aktualizira umetnosti spomina. Uprostorjena sonografija raziskuje spomin telesa, poetično v tehnološkem. Digitalni prostor časovnost splošči v asinhrono aprostor-skost.

dostop/uporaba:

= mobilni telefon (Android 4.x in novejši, iOS 6.x in novejši) opremiti z aplikacijo radio aporee ::: app (brezplačno) in slušalkami. Na lokaciji Trg Leona Štuklja, Maribor sprožite predvajanje dela Flux hortus (paradise#1). Aplikacija mobilno napravo spremeni v digitalno uho. S premikanjem po lokaciji ustvarjate lastno zvočno koreografijo hidrosonične kompozicije kozmičnega vrta.

= v MMC KIBLA si je za poslušanje vodnega vrta moč izposoditi že pripravljeno mobilno napravo.

Petra Kapš (alias OR poiesis): Flux hortus (paradise#1)

intermedijska zvočna instalacija na mestnem trgu, digitalna zvočna/radijska knjiga v prostoru
1.–16. september 2017

Otvoritev: petek, 1. septembra, ob 19. uri, v MMC KIBLA

Flux hortus sprehod, skupaj z avtorico: v sredo, 6. septembra, ob 19. uri

Petra Kapš (1975, Maribor) je magistra filozofije, umetnica, piska, kuratorka, deluje kot samostojna avtorica. Na zvočno performativnem področju deluje pod imenom *OR poiesis*.

Svoje delo tke vmes med umetnostjo zvoka, radia, časprostor poezijo, performansom, kritiško in esejistično refleksijo umetnosti. Besedo, njen primarni medij, razširja v sonornih sferah časprostor poezije. Razvija performativno prakso terenskega zvočnega snemanja, raziskuje in udejanja možnosti avtorskega radijskega prostora, posveča se auralnosti uprostorjenega spomina, digitalnemu formatu in telesnosti prostorskih knjig. Ob vsej eteričnosti zvoka ji je središčna fizična prisotnost telesa. Njena zvočna dela beležijo *samote*.

Spletna stran: <http://orpoiesis.blogspot.com/>

Zadnja zvočna in performativna dela: Fluxor beton, 8-kanalna zvočna instalacija, Sonoretum, Galerija Kapelica, Ljubljana // *Transij, mesečina v skodelico porcelana*, wolFMoon radioCona // *Walking piece ... Golden Walls*, zvočna kompozicija, Kunstradio, Dunaj // *Sladkost jutra*, vizualna poezija, Dobra vaga, UGM // *Ohr in den Gärten der Stille, Seitengassen ... Maribor*, knjiga umetnice; zvočni performans, Salon für Kunstbuch 21er Haus, Dunaj // *Auralni spomin, časovne vrtine_flux* (radioCona, Centralna Postaja Maribor) // *Berliner Luft, Sonopoetic paths Berlin*, zvočni/radio performans, (radio aporee ProjektRaum Berlin) // itd.

radio aporee ::: miniature za mobilnike je platforma za projekte obogatene (avratičnosti) resničnosti v javnem prostoru

Petra Kapš (alias OR poiesis): zasnova in izvedba Flux hortus (paradise#1)

Udo Noll: platforma radio aporee ::: miniature for mobiles in radio aporee ::: app
<http://aporee.org/mfm/>

Flux hortus (paradise#1) – Preddogodek festivala KIBLIX 2017, produkcija: KID KIBLA

KIBLA

KID KIBLA podpirajo Ministrstvo za kulturo RS, Mestna občina Maribor in Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti.

Projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije.

Stojan Grauf

Očividci

Stojan Grauf
Očividci / Eyewitnesses
KiBela
15. 9. do 7. 10. 2017

Stojan Grauf se v tokratni izvedbi predstavlja kot transdisciplinarni bio-umetnik, saj na ogled postavlja povsem ekološka dela, slikana z naravnimi pigmenti, ki jih je umetnik tudi sam ustvaril. V galerijskem prostoru KiBele vzpostavlja svoj del narave z revitalizacijo segmenta nekoč aktivnega, danes pa skoraj pozabljenega Betnavskega parka, kjer je cikel *bioloških* slik z naslovom *Očividci* tudi nastal.

Stojan Grauf je po zaključku Akademije za likovno umetnost, natančneje leta 1984, ko so se umetniki v Mariboru (vnovič) angažirali za obuditev Betnave in Betnavskega parka, kot prvi in tudi prvič samostojno razstavljal v Betnavskem parku, pri čemer je v razstaviščne kapacitete vključil tudi naravo. Danes sta, žal, Betnavski dvorec in park, ki ga obdaja, zapuščena. Na simbolni ravni je le Stojan Grauf pravi, »realni« očividec tega propada na Betnavi, saj ga spremlja že preko trideset let. Še danes namreč umetnik v polnem času svoj atelje preseli v Betnavski park, bolje rečeno v zaraščen gozd nekdanjega parka. Še potok, ki je nekoč obdajal dvorec in bil tudi poln rib, je danes usahnil.

Grauf je prepoznaven umetnik, ki navdih črpa izključno iz narave; z njo se zliva in konstantno po-ustvarja simbiozo, ki veže človeka z okoljem. Gre za pravega bio-umetnika; pa ne v smislu interdisciplinarne raziskovalne umetnosti, ki želi iz umetnega ustvariti živo, ampak za pričevalca naravne razgradnje, očividca propada, ki ga skuša z aktivno reanimacijo in konstantnim »vračanjem enakega« povzdigniti do imantentne, celo absolutne re-ciklaže tistega, kar od nekdanjega kroži v naravi in je človeku ekstrapolirano.

Graufove slike so s tega stališča docela ekološke, ustvarjene v naravi in iz naravnih materialov. Kupljen produkt je le akvarel na papir, ostali materiali so rastlinski bio-pigmenti, ustvarjeni iz zelenja Betnavskega parka. Oglje umetnik pripravi iz vrbovih vej, ki rastejo spomladi ob Dravi, barvni pigmenti so narejeni iz prsti, iz trav, kopriv, regrata, vijolic, različnih cvetlic in gozdnih sadežev, pa tudi plodov, kot so recimo robide in jagode – vse najdemo seveda v Betnavskem parku. Drevesa, kot so tulipanovec, platana, lipa, hrast ali gaber, služijo za lubje, s katerim premaže papir, da bi nato z domačim ogljem in iz različnih ostankov rastlin ustvaril naravne pigmente, s katerimi slika. Očividci, ali, kakor pravi umetnik sam, so avtorji del, so tudi polži, mravlje, deževniki, mrčes, pajki, ki ga spremljajo ob ustvarjalnem procesu, včasih pa tudi preplezajo sliko ter pustijo sled.

Stojan Grauf pri svojem umetniškem delu ohranja izvirnost tudi s tem, da se vrača v preteklost. Ko se namreč loti celotnega (in dolgotrajnega) procesa priprave pigmentov, se dotika tradicije klasičnega slikarstva, ki si avtorstva ni pustilo vzeti niti pri pripravi in mešanju barv, da ne govorimo o opuščanju ateljejske prakse ter krepitvi rousseaujevskega vračanja k naravi. Gre za holistično umetniško sporočilo celovitega likovnega opusa Stojana Graufa, s katerim izrazi in izkaže ne le spoštovanje do narave, temveč predvsem izrazito brezpogojno ljubezen do nje.

À votre service, monde. Love, Stojan.

— Nina Jeza

Stojan Grauf, diplomant slikarstva na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani, je prepoznaven mariborski umetnik. Poznamo ga kot mojstra risbe, prvinske vrline katerekoli umetnine. Stojan Grauf je slikar srednje generacije in je tesno povezan z Mariborom, kjer živi in ustvarja. Eden temeljnih vzgibov umetnikove osebne inspiracije je prvinskost narave in naravnih materialov. Od leta 1987 ima status kulturnega ustvarjalca. Deluje na različnih področjih: slikarstva, restavratorstva, zidnih poslikav, grafičnega oblikovanja, pa tudi projektiranja oblikovnih zasnov notranjih in zunanjih prostorov. Imel je številne samostojne ter skupinske razstave doma in v tujini; in je prejemnik več nagrad.

Asja Grauf je akademska glasbenica, flavtistka. Igra v različnih glasbenih zasedbah ter zasedbah elektroakustičnih in improviziranih glasbenih žanrov. Sodelovala je pri nastajanju glasbe za lutkovne predstave, pravljično-pripovedovalske performanse, slikarske razstave. Ukvarja se tudi s pedagoškim delom: poučuje flavto na glasbenih šolah ter pripravlja delavnice za mlade, kjer povezuje glasbo z drugimi izraznimi vsebinami, kot sta ples in likovna umetnost.

Stojan Grauf, Očividci

Kuratorica razstave Nina Jeza

Otvoritev razstave:

petek, 15. septembra 2017, ob 20. uri,
z nastopom akademske glasbenice Asje Grauf

Razstava je na ogled do 7. oktobra 2017.

KiBela / MMC KIBLA, Ulica kneza Koclja 9, Maribor

ponedeljek–petek: 9:00–22:00 / sobota: 16:00–22:00

KIBLA

KID KIBLA sofinancirajo Ministrstvo za kulturo RS in Mestna občina Maribor, projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije.

KID KIBLA je članica M3C (Mreže multimedijskih centrov Slovenije); mednarodne platforme X-OP Izmenjava operaterjev in producentov; in Mreže centrov raziskovalnih umetnosti (McRU).

Betnavska dediščina in očividci

Klemen Brvar

Živimo v vse bolj amnezičnem času in prostoru. Diktat samospodjedajočega se znanstveno-tehnološkega stroja je premočan in ne dovoljuje, da bi korenine napajale, dediščina pa poglobljala človekovo razumevanje vsakdana. Namesto skozi čas naplavljenih, pravzaprav v času prekaljenih pomnikov in sporočil minulega, sedanost preteklost integrira na vse bolj povsem poljuben in sprevržen način. Seveda je to mogoče skriti pod plašč vsakovrstne avtonomije, svobodne izbire, suverenosti in s tem izenačenosti mnenj, vidikov ali izraza. A občutkov plehkosti in oropanosti, ko se v tukaj in zdaj preteklost manifestira in interpretira vse bolj skozi spektakel, šok, lažno angažiranost in druge porumenele impulze, se ni mogoče otesti.

Daljšajoča se senca vsebinske devalvacije in pragmatičnega krnjenja bistva sega na mnoga področja. Najdemo jo povsem blizu, v mnogih lokalnih zgodbah. Tako je Betnava, eden najlepših slovenskih baročnih dvorcev z renesančno zasnovo, ki kaže danes Janusov obraz sijaja in banalne stihije, v širši javnosti predvsem sinonim za afero in (upravičeno) ogorčenost. Ali je takšna enoplastna percepcija v času, ki (vsaj posredno) omogoča vpliv in participacijo pri odločanju, dovolj, da se negativni občutki in emocije, lastni tej simptomatični tranzicijski zgodbi, kanalizirajo h konstruktivnim rešitvam? Najbrž ne. Zagotovo pa na to pot utirja védenje, s kakšno dediščino imamo opravka. Betnava in njena bližnja okolica imata namreč izjemno bogato preteklost, ki dvorec na obrobju mesta v marsikaterem pogledu postavlja v središče.

Najbolj evidentna je zagotovo stavbna, arhitekturna in krajinska dediščina. Ambicioznimi načrti obnove tega mariborskega Schönbrunna, ki jih je načrtovalo novo tisočletje in novi-stari lastnik, so, če poznamo prvi patronat lavantinske/mariborske škofije med letoma 1863 in 1941, predpostavljali vrnitev v zlato obdobje. V drugi polovici 20. stoletja je bilo namreč posestvo nacionalizirano, v upravo ga je dobil mariborski agrokombinat z zadrugo, zrasla so gospodarska poslopja. Dvorec je imel nekaj časa stanovanjsko funkcijo, v tranzicijskih 90-ih pa je celo služil kot razstavni salon pohištva. A je današnje stanje z manjkajočimi žlebovi, vlago in posledicami požara, z zapuščenim gradbiščem in razkritimi izkopaninami, z zaraščenim parkom ter ribnikom, ki mu po potrebi zaprejo dotok vode, v še izrazitejši disharmoniji z

zdaj že daljno preteklostjo. O tej dovolj pove dejstvo, da je imela poletna škofovsko rezidenca posebnega upravitelja s pomočnikom in vrtnarja, ki je negoval že od prej čudovito negovano okolico z vrtovi, alejami in eksotičnimi drevesi. O relevanci dvorca govorijo tudi spisek njegovih lastnikov: plemiške rodbine Auerspergov-Turjaških, Székelyjev, Herbersteinov, Khislov in Brandisov so bile vsaka v svojem času med najvidnejšimi veljaki in posestniki širšega prostora. Brandisi so npr. zaslužni za njegovo današnjo poznobaročno podobo; sredi 18. stoletja je še neznani arhitekturni mojster dvorec s pripadajočo kapelo predelal v florentinskem stilu, zgledoval pa se je tudi po dunajski dvorni arhitekturi.

Z novo preobleko je Betnava izgubila zgodnjerenešančni videz rezidenčne utrdbe s konca 16. stoletja, ki jo je določala štirikotna osnova s čokatimi vogalnimi stolpi in obrambni vodni jarek z dviznim mostom. Prav takrat, od 1587 naprej, pa so njeni tedanji lastniki Herbersteini, tudi sami pripadniki nove vere, naraščajoči lokalni skupnosti evangeličanov omogočili, da je ob dvorcu zasnovala versko-izobraževalni kompleks. Molilnica, šola, predikantovi prostori in pokopališče so Betnavo za nekaj časa postavili na zemljevid kot pomembno reformacijsko središče. Po letu 1600 je bila sveta jeza protireformacije kriva, da so bile vse stavbe, vključno s pokopališčem, razrušene. Na njihovo mesto so postavili vislice.

Tudi starejša zgodovina je izjemno zanimiva in Betnavo postavlja v širši kontekst. Posestvo z dvorom je v virih prvič omenjeno leta 1313, ko je bil njegov posestnik mariborski meščan Rudolf, nekdanji mestni sodnik in štajerski deželni pisar. Njegovi potomci, prav tako nosilci pomembnih funkcij v mestu, so leta 1375 prodali družinsko hišo na Glavnem trgu in tri leta kasneje prevzeli ime po Betnavi.

Korenine pa segajo še dlje, v antiko. Naravne danoosti, predvsem pa cesta, ki je povezovala rimsko Celejo (Celje) s Flavio Solvo (avstrijsko Lipnico), je bila razlog, da je na tem kraju, ki ni daleč od druge pomembne rimske prometnice med Petovionem (Ptujem) in Virunumom na Gosposvetskem polju, obstajala prevprežna postaja. Njen zelo verjetni obstoj potrjuje žrtvenik Eponi, keltsko-rimski zavetnici konjev, ki so ga našli nedaleč od dvorca. Na rimsko kolonizacijo, ki je med 2. in 4. stoletjem značilno potekala ob

cestah, kaže tudi vrsta ostalin podeželskih vil (*villae rusticae*) pod obronki jugovzhodnega Pohorja, med Razvanjem in Hočami. Temelji betnavske vile z značilnim hipokavstom oz. tedanjim sistemom centralnega ogrevanja so npr. skrivali precejšnje število rimskih novcev. Da je skozi ta prostor že takrat tekla pomembna prometno-trgovska pot, dokazujeta tudi žrtvenika Merkurju, rimskemu zaščitniku trgovine, ki so ga našli pri Pivoli, in Mitri, vzhodnjaškemu kultu, ki so ga poleg vojakov in sužnjev častili prav trgovci in je danes vgrajen v kripto hoške cerkve Sv. Jurija. Vsekakor je potrebno omeniti tudi Poštelo, utrjeno višinsko naselbino, ki ima posebno mesto v prazgodovini prostora. V negotovih in nevarnih časih so se na strateško točko, od koder se vidi dobršen del Dravskega polja, zatekli lokalni prebivalci z nižin. Poštela, kjer so še danes vidni mogočni okopi, je bila poseljena v več obdobjih, z viškom v starejši železni dobi med 8. in 6. stoletjem pr. n. št. Z vidika doslej znanih poselitvenih dejstev predstavlja Poštela neposredno predhodnico »utrdbe v marki«, ki je bila sredi 12. stoletja zgrajena na griču Piramida. Pod njo se je kasneje razvil Maribor.

Morda je najmanj poznana umetniška dimenzija betnavske dediščine. Barokizacija je namreč dvorec zajela tudi od znotraj, kjer lahko danes občudujemo razkošno triramno stopnišče in reprezentančno dvorano z iluzionističnimi freskami. Poslikani stropni obok krasi alegorija Pomladi, baročno pa je poslikana tudi grajska kapela. Dvorec je nekaj časa gostil zbirko okoli 130 likovnih del znanih svetovnih mojstrov in njihovih učencev. V začetku 19. stoletja je tedanji lastnik Betnave Klemens grof Brandis, očitno ljubitelj in poznavalec likovne umetnosti, v štirih sobanah razstavil dela iz Dürerjeve, Rubensove in van Dykove šole, šol Paola Caliarija Veroneseja in Caravaggia ter dela mojstrov Giovannija Pietra de Pomisa, Philipsa Wouvermanna in Hansa Adama Weissenkircherja. Zbirka portretov, nabožnih motivov, mitoloških alegorij in krajin se je potem razpršila: del je pripadel lavantinski škofiji in jih danes najdemo na njenem sedežu in v Pokrajinskem muzeju Maribor, del pa so preselili v dvorec Slivnica, kjer je večina del dočakala leto 1945, ko jih je prevzel Federalni zbirni center.

Povezavo z likovno umetnostjo je Betnava ohranila tudi sredi 80-ih let 20. stoletja. Takrat je park in bližnji Betnavski gozd za prostor prezentacije sodobnih

umetniških praks izkoristila mlajša generacija mariborskih umetnikov. Začelo se je leta 1984 s prvo samostojno razstavo Stojana Graufa na prostem, s katero je avtor vzpostavil poseben in zanj značilen dialog med umetnino in naravnim okoljem. V naslednjih dveh letih pa je Betnava postala prizorišče odmevnih multimedialnih neoavantgardističnih akcij; neformalno povezan kolektiv umetnikov je takrat z glasbo, performansom, instalacijami, projekcijami, koncertom in plesom rahljal institucionalne okvire in doprinesel k bolj odprtemu odnosu do vizualne kulture.

Kakorkoli obrnemo, je kompleksnost in večsmernost betnavske dediščine s svojim harmoničnim prostorskim odnosom med človekom in naravo izjemno izhodišče, da dvorec z okolico (p)ostane turistična destinacija, kulturno-umetniško vozlišče in srečevališče Mariborčanov. Morda so prvi korak iz trenutnega vakuumu okoliščine nastanka pričujoče razstave. Tekom slikarjevega kreativnega procesa na jasi, obkroženi s starodavnimi »očividci« minulega, se je izoblikovala skupina drugačnih očividcev, željnih premikov. Vedno se začne tako: nekdo pač mora iz rok baročnih angelcev iznad portala dvorca vzeti vrtnarsko orodje in škropilnico v svoje roke.

Ilija Bašičević Bosilj

Ilijev vdih

Ilija Bašičević Bosilj
Ilijev vdih / Ilija's Breath
KiBela
11. 10. do 31. 10 2017

Ilija Bašičević Bosilj

Tega unikatnega, enkratnega, samosvojega ter zcela specifičnega in razpoznavnega umetnika celoviteje predstavljamo z veliko samostojno pregledno razstavo, udejanjeno skupaj z njegovo družino, ki je največja hranilka in skrbnica njegovih del in njegove zapuščine in upravlja fundacijo Fond Ilija & Mangelos.

Na ogled je 50 del iz raznih obdobj, od prvih risb do oljnih slik in objektov, ki se jih je v relativno kratkem ustvarjalnem obdobju nabralo preko 2000. Znan je bil po tem, da se je dobesedno lotil vsake prazne površine, od vrat do kuhinjskih elementov, postelje, stolov, omar, zidu in nanje prenesel svojo slikarsko domišljijo, ki jo je slikal v značilnem in pestrem živobarvnem koloritu, da bi skozi sliko povedal zgodbo in izpostavil njemu pomembne značilnosti izbranega predmeta in izrazil lastnosti določenega okolja.

Svoje prve gvaše in risbe je naredil leta 1957, leta 1958 je začel slikati z oljnimi barvami. Za časa življenja je razstavljal po vsej zahodni Evropi (Amsterdam, München, Milano, Dortmund, Basel, Zürich, Pariz,

Rim, Genova), na Japonskem (Tokio, Osaka) in Južni Ameriki (Mexico City). 2006 je imel samostojno razstavo v New Yorku v Galeriji St. Etienne. In od takrat, v letih 2007 in 2008, so bila njegova dela večkrat razstavljena z velikani, kot so Picasso, Chagall, Klee, Kandinski, Schiele, Darger in Rousseau.

V januarju 2007 ga je londonski Raw Art Magazine (Revija Surova umetnost) uvrstil med 50 svetovnih »art brut« (surova umetnost) klasikov (naziv je sestavil francoski umetnik Jean Dubuffet za opis umetnosti, ustvarjene izven meja uradne kulture). V letu 2008 so reprodukcijo Ilijevih ptic objavili v New York Timesu. Njegove slike so odkupovali največji svetovni muzeji in so del znanih zbirk (zbirka de l'Art Brut v Lausanni v Švici, Musée Anatole Jakovsky v Nici v Franciji, Zbirke Carlo Ponti, Rockefeller, Max Bill, Muzej sodobne umetnosti Vojvodine, itd.).

Ilijevo delo predstavlja uganko sodobnega srbskega slikarstva zaradi svoje izvirnosti in avtentičnosti, predstavljajoč modernistično nasprotje, polemiko med

umetnostjo in življenjem. Ilijevo avtorstvo likovnih del je šlo celo tako daleč, da so izražali dvom v njegove sposobnosti v znani aferi, imenovani »Afera Bosilj«.

S svojim delom je vplival tudi na nekatere najvidnejše in nagrajevane slovenske slikarje in tudi na druge umetnike, zato je samostojna pregledna razstava Ilije Bašičevića Bosilja enkratni dogodek na slovenski likovni in umetniški sceni v letu 2017. Njegovo delo ne odmeva samo med umetniki in kritiki, ampak tudi v drugi strokovni in širši 'laični' javnosti.

Pred smrtjo je velik del svoje zbirke je pustil rojstnemu Šidu, kjer je nastal Muzej Ilijanum.

Ilija Bašičević Bosilj (rojen 18. julija 1895, Šid, Avstro-Ogrska monarhija, umrl 14. maja 1972, Šid, Jugoslavija) je slikar, svetovni klasik marginalne umetnosti, in oče Mangelosa (Dimitrije Bašičević), umetnostnega zgodovinarja in enega od glavnih konceptualnih umetnikov s prostora bivše Jugoslavije.

– Peter Tomaž Dobrila

Ilija je tematski proizvedel ciklus slik, ki se simbolično odnose na enega ne obstoječega sveta, izmišljen svet, a to je novi stopenj simbolike. Ako je slika več simbol, to je eden stopenj, slika sveta je drugi stopenj, slika sveta koji je i za slikara ne obstoječi svet, bio bi treći stopenj simbolike. Celom ciklusu, kao zaokruženoj celini, autor daje ime. Imenovanje se tu javlja kao sledeći stopenj simbolike. Tom ne obstojećem, slikarskim sredstvom, samo, simbolizovanom svetu slikar daje najpre ono ime kojim ga imenuje, a zatim svoje ime, ime autora, po Iliji svet se zove Ilijada. Na ovom mestu, simbolika postaje veoma složenom, jer reč, ime, Ilijada simbolizuje već jednu simboličnu tvorevinu, Homerovu Ilijadu, koja je takode poseban svet, dimenzioniran maštom, mitom in istorijskom verovatnošću događaja.

U okviru konvencionalnih predstava o doživljajnim i mentalnim mogućnostima jednog seljaka, takav složen postupak prevazilazi njegove mogućnosti. Takva veoma ukorenjena predrasuda ispušta iz vida, da ni Homer nije imao ni srednjoškolsko, a kamoli fakultetsko obrazovanje. Još manje vodi računa o izlišnosti obrazovanja za procese doživljavanja, posebno za procese umetničkog doživljavanja.

Mangelos

Ilijeva umetnost

»Slike s podpisom Ilija (v cirilici), zapisanim s tresočo roko, predstavljajo vse od svojega nastanka leta 1957 nerazložljivo skrivnost za številne kritike, ki lahko o njih z gotovostjo trdijo le eno: so diha jemajoč primer umetnosti visokega ranga, ki se izmakne vsem omejitvam v smislu svoje provenience, slogovne uvrščenosti, zgodovinskih gibanj, ali kulturnega konteksta ...

Prizori in figure so brez vsakršnih prepoznavnih značilnosti našega sveta in se pojavljajo (so razporejeni, ali razvrščeni eden zraven, nad, ali pod drugim) v strogo dvodimenzionalni ravnini, pri čemer ni zaznati niti najmanjšega sledu prostorskega iluzionizma, temveč je substanca same barve, nanešene z izjemnim občutkom, neposredni nosilec izraznosti in tenkočutnosti, torej prav tega, s čimer nas slika očara. Bosiljeve slike so nemara res naslikane ali vizualizirane zgodbe, toda v teh delih, ki v svojem bistvu obravnavajo eksistencialne osnove, dvojnost človeške usode in dvoličnost človekove narave (življenje – smrt, dobro – zlo, lepo – grdo, resnica – laž itd.), je vsa pripoved zgoščena v emblematičnih figurah, arhetipskih podobah in brezčasnih simbolih ...

Ali Bosilj velja za »naivnega«, ali kakšne druge vrste umetnika, je danes, ob koncu stoletja, ki v umetnosti beleži neznanske skrajnosti, a tudi izjemne dosežke znotraj teh skrajnosti, povsem irelevantno; pomembno je, da je Bosilj izredno idiosinkratičen umetnik, ki je kot takšen zlahka prepoznaven v sodobnem svetu umetnosti nasploh.«

– Ješa Denegri

Ilija Bašičević Bosilj (1895, Šid, Avstro-Ogrska monarhija – 1972, Šid, Jugoslavija)

Rojen v kmečki družini, je Ilija večino svojega življenja preživel ob delu na zemlji in v vinogradu. Med drugo svetovno vojno je moral zaradi nacističnega režima, ki je njega in njegova dva sinova obsodil na smrt, prebegniti iz domačega kraja na Dunaj. Med bivanjem tam je zbolel za tuberkulozo in se bil prisiljen vrniti domov, kjer pa je bolezen še otežila že tako garaško življenje. Po tem, ko so mu zemljo odvzeli komunisti, se je Ilija posvetil novemu poglavju svojega življenja in pričel slikati. Od leta 1957, ko so nastala njegova prva dela, do svoje smrti leta 1972, je bil slikar. Zaradi dejstva, da je bil njegov starejši sin Dimitrije Bašičević (danes bolj znan kot mednarodno priznan konceptualni umetnik Mangelos) ugleden umetnostni kritik, so številni podvomili, da je Ilija resnično avtor svojih slik, zato je bil leta 1965 prisiljen slikati pred komisijo v Zagrebu. To je edini primer v zgodovini umetnosti, ko je bil umetnik postavljen v tak položaj, da bi s tem dokazal, da je res avtor svojih slik.

Kot slikar je ustvarjal s strastjo, vsak dan, največkrat pozno ponoči. Umetnost je zanj postala religija in poklic. Njegova dela so bila razstavljena po vsem svetu; zelo zgodaj je prišel do svoje prve profesionalne pogodbe, zastopala ga je galerija Hilt iz Basla v Nemčiji. Jean Dubuffet je odkupil nekaj Ilijevih del v letu 1963, srečamo pa jih tudi v zasebni zbirki Maxa Billa.

Ilija Bašičević Bosilj je ustvaril preko 2000 slik in risb. Precejšen del hranijo v muzeju Ilijunum v Šidu. Leta 2007 ga je londonska revija Raw Art Magazine uvrstila na seznam 50 svetovnih art brut klasikov. Njegova dela so bila večkrat razstavljena ob mojstrih, kakršni so Picasso, Klee, Kandinsky, Chagall, Darger in Rousseau.

<http://www.ilija-mangelos.org/>

<http://www.basicevic.net/>

Ilija Bašičević Bosilj, Ilijev vdih

11.–31. oktober 2017

KiBela / MMC KIBLA, Ulica kneza Koclja 9, Maribor

Kustosa: Ivana Bašičević Antić in Peter Tomaž Dobrila

Otvoritev v sredo, 11. oktobra 2017, ob 19. uri.

Na ogled do 31. oktobra 2017.

Produkcija:

Združenje KODA MODRO in Fond Ilija & Mangelos.

KiBela / MMC KIBLA, Ulica kneza Koclja 9, Maribor, Slovenija

Odperto od ponedeljka do petka, od 9. do 22. ure, v soboto od 16. do 22. ure.

KIBLA

KID KIBLA podpirata Ministrstvo za kulturo RS in Mestna občina Maribor. Projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije.

KID KIBLA je članica M3C (Mreže multimedijjskih centrov Slovenije); mednarodne platforme X-OP Izmenjava operaterjev in producentov umetnosti; in Mreže centrov raziskovalnih umetnosti (McRU).

KIBELA

Agnes Momirski
Vala (Part 2),
KiBela
6. 11. do 9. 12. 2017

Agnes Momirski

VALA (Part 2)

6. 11. – 9. 12. 2017

KiBela, prostor za umetnost / MMC KIBLA, Maribor

Projekt VALA preizkuša jezikovne in glasovne vzorce/razpone, ki se uporabljajo v spletnih aplikacijah in programskih vmesnikih. Projekt se navezuje na poplavo digitalnih asistentk ter se osredotoča na uporabo ženskega glasu v tehnologiji in za vmesnike kot sta Siri in Cortana.

Projekt VALA je vizualno in zvočno doživetje, ki gledalca popelje na filmsko potovanje, ki ga vodi naslovna protagonistka Vala. Medtem ko je pomen imena Siri »ženska, ki te vodi k zmagi«, se ime VALA nanaša tako na ženskega šamana v nordijski mitologiji, na Valo v mitološkem svetu Williama Blakea in na demona v vedskih spisih. Vsebina projekta obravnava neločljivo povezana nasprotja med zgodovinskimi upodobitvami ženske in sodobno tehnološko racionalnostjo. Vala ni oseba, temveč je zavest in konglomerat glasov, ki so utelešeni v štirih ženskih likih. Vsak lik predstavlja eno od njenih glasovnih identitet. V skupnem nagovoru gledalca, ga prevzamejo v hipnotičnih glasbenih, usmerjevalnih, pomirjujočih in poučnih izgovorih.

Projekt je narejen v sodelovanju z umetnikom Jessejem Perlsteinom.

Projekt sta podprla:

KID KIBLA, Slovenija

Sklad Mondriaan, Nizozemska

Projekt Vala / Sodelavci:

Nastopajo: Yuliya Molina, Brina Vidic, Ana Marija Garafol, Giovanna Rados

Filmska ekipa: Sanjin Švajger, Rajko Bizjak, Bor Kiswarday

Moda: Janja Videc

Pevski glasovi: Aileen Painter, Brina Vidic, Giovanna Rados

Glas: Harmony Pilobello

Glasba: Jesse Perlstein

www.neagmo.com | agnes.momirski@gmail.com | Interdisciplinary and moving image artist

Agnes Momirski je intermedijska umetnica, ki živi in deluje na Nizozemskem ter v Ljubljani. Magistrirala je iz filma in kiparstva na Royal College of Art v Londonu (2014), diplomirala pa iz likovne umetnosti (Willem de Kooning Academie, Rotterdam, 2012). V svojih delih raziskuje naravo odnosa med telesom in tehnologijo ter medosebne interakcije v spletnem in fizičnem prostoru. Ustvarja v raznovrstnih medijih, ki za svojo osnovno tehnologijo uporabljajo zaslone in leče, ter na področju umetniškega performansa in instalacij.

Izbor samostojnih razstav: Vala (Part 1), Kino Šiška (Ljubljana, 2017), Clairvoyant humans, Stolp intermedijske umetnosti (Kranj, 2016), Communication device, De Pont Museum (Tilburg, 2013). Nedavne skupinske razstave: The Quickest via, The Wrong, digital art biennale 2017; Arte Concordia, Rotterdam 2017; EAC 2015, Exhibition of contemporary art (Alicante, 2015); Two hundred acres, Pump house gallery, (London, 2015); razstavljala je tudi na prizoriščih, kot so RAM Foundation Gallery (Rotterdam), Kunstinzicht Rotterdam, Goethe-Institut (Rotterdam), Picture This (Bristol), in Tent Rotterdam.

Leta 2016 je prejela nagrado za mlade nadarjene umetnike Werkbijdrage Jong Talent od Mondriaan Fonds na Nizozemskem in istega leta še nagrado Squeeze Award v Trstu. Leta 2015 je prejela častno omembo v sklopu nagrade Autofocus (Torino), letos pa jo je Muzej tranzitornih umetnosti MoTA iz Ljubljane nominiral za nagrado Tesla.

Agnes Momirski, Vala (Part 2)

– dvokanalna video instalacija, 17 min, stereo zvok
in umetniška publikacija

otvoritev v ponedeljek, 6. novembra 2017, ob 19. uri

na ogled do 9. decembra 2017

pred-dogodek festivala KIBLIX 2017

KiBela / MMC KIBLA, Ulica kneza Koclja 9, Maribor, Slovenija

Odprto od ponedeljka do petka, od 9. do 22. ure, v soboto od 16. do 22. ure.

KIBLA

KID KIBLA podpirata Ministrstvo za kulturo RS in Mestna občina Maribor. Projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije.

KID KIBLA je članica M3C (Mreže multimedijskih centrov Slovenije); mednarodne platforme X-OP Izmenjava operaterjev in producentov umetnosti; in Mreže centrov raziskovalnih umetnosti (McRU).

Nahum

Potovanje: za obuditev spomina ...

četrtek, 23. 11. 2017 ob 19. uri
KIBLIX 2017 / MMC KIBLA, Maribor

Potovanje: za obuditev spomina ...

Blurb

“Naša domišljija leti – mi smo zgolj njena senca na Zemlji.”

Vladimir Nabokov

V vaših mislih je potovanje v pozabo. Nekoč sva hodila skupaj v daljnjih krajih in čas je, da obudiva spomine. Prosimo, udobno se namestite, zaprite oči in se prepustite ... naše potovanje se pričinja.

Potovanje: za obuditev spomina ... je projekt umetnika Nahuma, ki raziskuje možnost kreacije umetniškega dela v človekovih mislih, v ponotranjeni, nematerialni obliki. Umetniški performans istočasno obravnava vprašanje dostopnosti vesoljskih potovanj za vse ljudi.

Potovanje: za obuditev spomina ... je 40 minut dolgo srečanje s hipnozo, v katerem sodelujejo vsi člani občinstva. Nihče ne bo samo opazovalec, vsi bodo potovali v kraj, ki se ga več ne spominjajo.

Performans je bil do sedaj izveden na Švedskem, v Mehiki, Veliki Britaniji, Nemčiji in Kanadi. Je povsem varen in zahteva le naslednje:

- sodelujoči morajo biti pripravljeni in sposobni, da jih umetnik hipnotizira
- nastop zahteva aktivno sodelovanje občinstva
- pred nastopom ni dovoljeno uživanje alkohola ali drog
- sodelujejo lahko udeleženci, ki se na dan nastopa počutijo mentalno, čustveno in fizično stabilni
- sodelujejo naj ljudje z močno željo obuditi spomin na nekaj, kar so pozabili

Nahum

Nahum je umetnik in glasbenik, ki živi in deluje v Berlinu. Osredotoča se na projekte, ki raziskujejo možnost ustvarjanja občutkov čudenja in začaranosti: z uporabo metod vesoljske tehnologije in iluzionizma njegova dela ustvarjajo ekstremne perspektive, ki nagovarjajo nekonvencionalne človeške izkušnje.

Mednarodno združenje astronautov (International Astronautical Federation) ga je leta 2014 v zvezi z njegovim kulturnim prispevkom na področju zunajzemeljskih aktivnosti prepoznalo kot enega izmed t. i. *Young Space Leaders* (Mladi voditelji vesolja). Je diplomant univerze International Space University, kjer od leta 2015 tudi predava kot gostujoči profesor. V sodelovanju z ruskim centrom za usposabljanje kozmonavtov (Yuri Gagarin Cosmonaut Training Center) v Rusiji je režiral umetniško vesoljsko misijo v breztežnostnem prostoru, naslovljeno *Matters of Gravity* (Težnostne zadeve).

Je predsednik tehničnega komiteja za kulturno utilizacijo vesolja (Technical Committee for the Cultural Utilization of Space) pri že omenjenem mednarodnem združenju astronautov (International Astronautical Federation) v Parizu ter ustanovitelj in vodja globalne organizacije KOSMICA, ki se posveča razvoju kritičnih in poetičnih projektov na temo vesoljskih dejavnosti in raziskuje vpliv slednjih na planet Zemljo. Osrednja dejavnost KOSMICE je organizacija festivala, ki skupno beleži že več kot 20 izdaj v Mehiki, Veliki Britaniji, Franciji, Belgiji in drugod.

Nahumova dela so bila razstavljen na številnih mednarodnih prizoriščih: Institute of Contemporary Arts (ICA), Southbank Centre, Battersea Arts Centre, FACT Liverpool ter The Place (Velika Britanija); muzej sodobne umetnosti Garaža ter Politehnični muzej (Moskva, Rusija); KSEVT, (Slovenija); Rubin Centre, (El Paso, Teksas, ZDA); Bonniers Konsthall (Stockholm, Švedska); Nacionalni muzej likovne umetnosti Tajvana, (Tajčung, Tajvan); Laboratorio Arte Alameda, Centro Nacional de las Artes, Museo de Arte de Zapopan ter Fonoteca Nacional Mexico (Mehika).

Nahum je trenutno član mehiškega nacionalnega združenja umetnikov in ustvarjalcev (Sistema Nacional de Creadores) in nacionalnega sklada za kulturo in umetnost FONCA. Kot umetnik sodeluje tudi z organizacijo Arts Catalyst iz Londona.

KiBela / MMC KIBLA, Ulica kneza Koclja 9, Maribor, Slovenija

Odprto od ponedeljka do petka, od 9. do 22. ure, v soboto od 16. do 22. ure.

KIBLA

KID KIBLA podpirata Ministrstvo za kulturo RS in Mestna občina Maribor. Projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije.

KID KIBLA je članica M3C (Mreže multimedijjskih centrov Slovenije); mednarodne platforme X-OP Izmenjava operaterjev in producentov umetnosti; in Mreže centrov raziskovalnih umetnosti (McRU).

Nika Oblak & Primož Novak
And Now for Something Completely Different 8
In zdaj nekaj čisto drugačnega 8
KiBela
15. 12. 2017 do 13. 1. 2018

And Now for Something Completely Different 8

Pregledna razstava 15 let ustvarjanja Nike Oblak & Primoža Novaka v dveh delih

UGM Studio, Trg Leona Štuklja 2

MMC KIBLA, Ulica kneza Koclja 9

15. december 2017 – 13. januar 2018

»Umetnika si moramo zamišljati srečnega,« bi lahko parafrazirali Alberta Camusa. Camus sicer govori o Sizifu, pa vseeno o vsakomur – tudi o umetniku. Ta usoda mu pripada, če mu je bila dodeljena ali je izbrana. Družbena vloga umetnika je vprašanje, ki ga skoraj brez izjeme umetnik sam posredno ali neposredno nagovarja v svojem delu.

Skozi 15 let skupnega ustvarjanja Nike Oblak in Primoža Novaka je samorefleksija, prevpraševanje sebe v poziciji umetnika, ena osrednjih tem njunega dela. Umetnika sta pogosto v prvem planu; protagonista v videih, upodobljena na fotografijah, v vlogi performerjev, kot znamka Nika Oblak & Primož Novak imenovana na spominskih tablah, filmskih plakatih in razglednicah. Na ustroj umetniškega sveta in njuno vlogo v njem se sklicujeta večplastno.

Po eni strani o svoji poziciji razmišljata v okviru materialnih okoliščin in dela. V treh središčih sodobne umetnosti – New York, Benetke, Basel – sta v iskanju galerista na ulice namestila preproste, na roko napisane oglase z odrezki z njuno telefonsko številko ter v gozdu postavila jumbo plakat, ki promovira njuno osebno znamko. Svoje (neimenovano in neopredeljeno) delo sta ovekovečila na spominski tabli v javnem prostoru. Njuno premikanje po svetu lahko že več kot leto in pol spremljamo na razglednicah, ki si jih vsakodnevno pošiljata domov, od tam, kjer se v danem trenutku (kot umetnika) znajdetata.

Ukvarjata se tudi z bremenom veličine zgodovine umetnosti, ki jo kot sodobna umetnika nosita. Sklicevanje na velikane umetnosti 20. stoletja – Marcela Duchampa, Renéja Magritta, Edvarda Muncha in »mnogih drugih«, kot sama poudarita – in na zvezde sodobne umetnosti – Tracey Emin, Jeffa Koonsa, Damiena Hirsta – je pogosto izhodišče za reinterpretacijo, poklon ali parodijo.

Ključni povezovalni element mnogih del Nike Oblak in Primoža Novaka je uporaba in zloraba oglaševalskih prijemov in jezika popularne kulture. Tako obravnavata razmerje med »visoko« in »nizko« umetnostjo ter umetnikov odnos do obeh. V seriji več kot 40 fotografij sta upodobljena ob tablah, na katerih so opisani precej burkasti obstoječi Guinnessovi rekordi, ki jih premagujeta. V seriji plakatov in filmskih napovednikov sebe postavita v vse glavne filmske vloge. Slehernikom (in sebi) ponudita izkušnjo rdeče preproge.

Camus predpostavlja, da Sizifu njegova usoda pripada. »Njegova skala je njegova reč.« Nika Oblak in Primož Novak že petnajst let valita svojo skalo navzgor po hribu, da jo nato gledata, kako se odkotali nazaj dol. Vztrajanje, (mehansko) ponavljanje iste geste, nezmožnost pobega prevetrita s humorjem, igro, trenutki presenečenja in samoironijo.

Tokrat na pregledni razstavi 15 let njunega skupnega ustvarjanja že osmič obljubljata nekaj povsem drugačnega – in to kar v dveh delih. V razstavišču UGM Studio Umetnostne galerije Maribor so predstavljena dela, osnovana na besednih igrah, vizualnih gagih, dokumentacije performansov in hommagi umetnikom in filmom. V Kiblinem razstavišču KiBela pa je mogoče videti kompleksne kinetične objekte, ki presegajo okvirje tehničnih zamejitev in premikajo meje resničnosti.

– Jure Kirbiš

In zdaj nekaj popolnoma drugačnega 8

Nika Oblak & Primož Novak kot tandem na področju sodobne umetnosti delujeta od leta 2003. V svoji umetniški praksi raziskujeta sodobno družbo pod vplivom medijev in kapitala ter podrobno predstavljata njeno vizualno in lingvistično strukturo. Njuna dela so bila predstavljena na uglednih prizoriščih sodobne umetnosti po vsem svetu: Sharjah Biennial (UAE), Japan Media Arts Festival (JP), Istanbul Biennial (TR), Biennale Cuvee, Linz (AT), Transmediale Berlin (DE), FILE Sao Paulo (BR). Prejela sta številne štipendije in nagrade, med drugim nagrado CYNETART, ki jo podeljuje Trans-Media-Akademie Hellerau v Dresdnu (DE).

Otvoritev na dveh razstaviščih

– UGM Studio, Trg Leona Štuklja 2, otvoritev: petek, 15. december 2017, ob 19. uri

– KiBela / MMC KIBLA, Ulica kneza Koclja 9, otvoritev: petek, 15. december 2017, ob 20. uri

Na ogled do 13. januarja 2018.

KiBela / MMC KIBLA, Ulica kneza Koclja 9, Maribor, Slovenija

Odprto od ponedeljka do petka, od 9. do 22. ure, v soboto od 16. do 22. ure.

KIBLA

KID KIBLA podpirata Ministrstvo za kulturo RS in Mestna občina Maribor. Projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije.

KID KIBLA je članica M3C (Mreže multimedijских centrov Slovenije); mednarodne platforme X-OP Izmenjava operaterjev in producentov umetnosti; in Mreže centrov raziskovalnih umetnosti (McRU).

KIBLA PORTAL

Žarko Bašeski
Aktiviranje receptorjev / Activating Receptors
KIBLA PORTAL
17. 3. do 3. 6. 2017

Žarko Bašeski

Makedonija

Aktiviranje receptorjev / Activating Receptors

Prva razstava hiperrealistične skulpture v Sloveniji

17. marec 2017–31. maj 2017

KIBLA PORTAL

Valvasorjeva 40, Maribor, Slovenija

Konsistentna ustvarjalna pot je Žarka Bašeskega pripeljala v sam vrh svetovne umetnosti. Ko so po letih abstraktnega kiparstva in instalacij njegove skulpture vse bolj dobivale figuralno formo, se je v nekem trenutku približal realističnemu upodabljanju, ki pa je v sebi nosilo nekaj več. Njegove figure in njih obrazi so izžarevali karakterje, ki so razširjali domeno realnega; poze in grimase so prehajale območje realističnega. Povsem naravno, se zdi, je sledila še materialna preobrazba, ko je z lesa, kovine, kamna prešel na poliester in se odločil nadaljevati s hiperrealistično skulpturo. Od takrat naprej se njegova pot strmo vzpenja; in leta 2011 je predstavljal Makedonijo na Bienalu umetnosti v Benetkah.

Nato je težko sledil vsem vabilom za razstave, ki jih je prejemal iz svetovnih galerij. Zato ne more biti presenečenje, da v zadnjih letih razstavlja od Amerike do Evrope, v Mehiki, New Yorku, Parizu, Bilbao, Pragi, Rigi, Berlinu, Nürnbergu, na Malti in v Italiji, v Sloveniji pa se je prvič pojavil v okviru skupinske razstave MIG 21 – mednarodno interdisciplinarno gibanje, leta 2016.

V njegovem delu obstaja več elementov, ki so novi v svetu kiparstva, in to naredi njegova novejša dela drugačna: koncept, sodobni pogledi na človeško stanje skozi samoopazovanje, tehnična produkcija in uporaba novih materialov (smolni poliester, polimarmor, silikon, naravni lasje), hiperrealistična obravnava, velikost dela, filozofski pristop – vse to, združeno v eno, ponuja večplastno branje umetniškega dela.

Poleg tega je proces izdelave hiperrealistične skulpture od zamisli in priprave do končnega rezultata izjemno zamuden: Žarko Bašeski lahko naredi eno, največ dve deli letno. Zanima ga človek, zato se odloča za hiperrealistični pristop že pri oblikovanju koncepta dela, ki v teoretični projekciji presega hiperrealizem in govori o življenju in svetu, v katerem živimo. Snov za svoje figure črpa iz najrazličnejših virov, iz zgodovine in mitologije, ki ju navezuje na sodobnost in družbo ter sestavi z izkušnjami lastne bližine in introspekcije vase in v intimo družine.

Hiperrealizem, ki naj bi koreninil v filozofiji Jeana Baudrillarda, "simulacija nečesa, kar ni nikoli zares obstajalo", kompleksno predstavlja umetniško delo kot živ, oprijemljiv predmet. Termin se prvenstveno navezuje na neodvisno umetniško gibanje in umetniški stil v Združenih državah Amerike in v Evropi, ki se je razvijal od zgodnjih 70. let 20. stoletja. Hiperrealistični kipi, ponavadi iz poliestrov, z natančnimi detajli ustvarjajo iluzijo realnosti in zahtevajo visoko raven tehnične virtuoznosti.

Hiperrealistične skulpture niso interpretacije fotografij niti niso dobresedne ilustracije določenih scen ali tem. Namesto tega uporabljajo dodatne, pogosto subtilne slikovne elemente, da ustvarijo iluzijo realnosti, ki v bistvu ali ne obstaja ali ni vidna človeškemu očesu. Vključujejo lahko emocionalne, socialne, kulturne in politične tematske elemente kot razširitev vizualne iluzije. Iluzija je prepričljiv oris (simulirane) resničnosti. Teksture, površine, svetlobni efekti in sence so veliko jasnejše in bolj raznolike kot na dejanskem subjektu.

Hiperrealistične skulpture vzpostavljajo otipljivo trdnost in fizično prisotnost tudi s pomočjo subtilnih efektov svetlobe in sence. Detajli so jasnejši kot v naravi. Hiperrealistične podobe so tudi deset do dvajsetkrat večje od originalnega referenčnega vira, pri čemer ohranijo ekstremno visoko resolucijo v barvi, natančnosti in detajlu. Skulpture so v razmerjih, ki so večja ali manjša kot v naravi, in so izdelane z neverjetno prepričljivimi detajli z uporabo poliestrske smole in kalupov.

Na ogled so vse hiperrealistične skulpture Žarka Bašeskega, ki so dostopne; ena izmed njih namreč že leto dni potuje po svetu v okviru razstave *Preoblikovana resničnost, 50 let hiperrealistične skulpture*, na kateri sodelujejo sodobnice in sodobniki, kot so Ron Mueck, Patricia Piccinini, Maurizio Cattelan, Marc Sijan, Berinde de Bruyckere, Paul McCarthy, in takšne legende in pionirji, kot so Duane Hanson, George Segal, Juan Muñoz, Robert Graham in drugi.

Spisek vseh se bere kot *kdo-je-kdo* v svetovni umetnosti in Žarko Bašeski je eden izmed njih, ki bo s prvo razstavo hiperrealistične skulpture v Sloveniji gotovo sprožil ne samo veliko zanimanje pri publiki, ampak bo vzpodbudil tudi strokovno razpravo med umetnicami in umetniki, umetnostnimi zgodovinarikami in zgodovinarji, teoretičarkami in teoretiki in ostalimi zainteresiranimi, ki imajo odprte receptorje.

Kurator **Peter Tomaž Dobrila**

Žarko Bašeski, rojen 1957. v Prilepu, je kipar in profesor na Fakulteti za likovno umetnost v Skopju (Oddelek za kiparstvo). Njegove monumentalne bronaste skulpture krasijo številne makedonske trge, v Prilepu kip Aleksandra Velikega ter skulpturi konjenikov, makedonskih narodnih herojev Goceta Delčeva in Dameja Grueva v središču prestolnice Skopje. Skulpture človeških figur kot najvišji izraz moči neke civilizacije so od nekdanj upodabljale bogove in heroje, medtem ko kipi Bašeskega upodabljajo preprostega navadnega človeka, ki v svoji želji, da preseže samega sebe, prevzame vlogo superčloveka. Žarko Bašeski je član Društva likovnih umetnikov Makedonije (DLUM). Njegova dela so bila predstavljena na številnih mednarodnih razstavah in zanje je prejel več nagrad. Številna so del zasebnih zbirk v Makedoniji in drugod po svetu.

Več na

<http://www.zarkobaseski.net>

Razstava Žarka Bašeskega *Aktiviranje receptorjev* je samostojna umetniška predstavitev v nizu mednarodnih dogodkov štiriletnega projekta *Risk Change – Tvegaj spremembo (2016–2020)*, ki ga sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije.

Projekt poteka pod častnim pokroviteljstvom predsednika Republike Slovenije Boruta Pahorja.

KID KIBLA podpirajo: Program EU Ustvarjalna Evropa – Kultura, Ministrstvo za kulturo RS, Mestna občina Maribor, Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti.

Otvoritev: petek, 17. marca 2017, ob 19. uri

Razstava bo na ogled do 31. maja 2017.

KIBLA PORTAL, Valvasorjeva 40, Maribor

odpiralni čas: torek–sobota od 15. do 19. ure

Patricia Piccinini
Zavest / Consciousness
KIBLA PORTAL
29. 6. do 12. 10. 2017

PATRICIA PICCININI

Avstralija

ZAVEST *CONSCIOUSNESS*

29. 6.–14. 10. 2017

KIBLA PORTAL, Valvasorjeva 40, Maribor

Spoj likovnega z znanostjo

Vizualna umetnica Patricia Piccinini spaja elemente likovnega z znanostjo, se povezuje z aktualnimi raziskovanji na področju biotehnologij in genskega inženiringa, kar skozi lastno, specifično in prepoznavno avtorsko poetiko združuje v celovito umetnino. Predstavlja se z raznolikim, pestrim in širokim izborom svojih del. Umetnica v avtorsko zasnovani pregledni razstavi prikazuje vsa področja svojega delovanja, od risb in slik, skulptur in objektov do instalacij, video umetnosti in digitalnih odtisov.

Patricia Piccinini ima ambivalenten odnos do tehnologije in uporablja svojo umetniško prakso kot forum za razpravo o tem, kako tehnologija vpliva na življenje. Pri tem sodeluje z drugimi raziskovalci, institucijami in podjetji, da celovito zaobjame kompleksnost izbrane teme. Zanima jo zlasti, kako sodobna pojmovanja narave, naravnega in umetnega spreminjajo našo družbo. Obravnava kritična vprašanja v zvezi z razvojem biotehnologije, kot je genska terapija ali raziskovanje v smeri natančne določitve človeškega genoma ... avtorica pa se navdušuje tudi nad vprašanjem mehanizmov potrošniške kulture. Njena specifična, samosvoja in izvirna dela so v svetovni umetnosti brez primere.

Umetnične skulpture in objekti ne zajemajo samo lastnega volumna, ampak s svojo navdahnjenostjo in sporočilnostjo zaobjamejo celoten prostor. Dialogi, ki jih posamezna dela vršijo znotraj sebe, se z iskrivostjo hipno dotaknejo tudi obiskovalk in obiskovalcev ter postanejo vseprisoten del skupnega razmišljanja, ki tako postane akter umetnine in celotne galerijske postavitve.

Patricia Piccinini sodeluje tudi na potujoči skupinski razstavi »Preoblikovana resničnost, 50 let hiperrealistične skulpture«. Družbo ji delajo sodobniki in sodobnice, kot so Ron Mueck, Žarko Bašeski, Maurizio Cattelan, Marc Sijan, Berlinde de Bruyckere, Paul McCarthy, ter legende in pionirji, kot so Duane Hanson, George Segal, Juan Muñoz, Robert Graham in drugi.

Patricia Piccinini (rojena leta 1965 v Freetownu, Sierra Leone, Afrika) je avstralska umetnica, ki deluje v različnih medijih, vključujoč slikarstvo, video, zvok, instalacijo, digitalne odtise in kiparstvo. Leta 2003 je predstavljala Avstralijo na mednarodni umetnostni razstavi, 50. Beneškem bienalu.

Univerza v Melbournu, kjer predava na visoki šoli Victorian College of the Arts, ji je leta 2016 podelila častni doktorat iz vizualnih in upodablajočih umetnosti (honoris causa). Med številnimi razstavami, kjer so bila v zadnjih letih predstavljena njena dela, izpostavlja samostojni razstavi »Relativity«, ki je potekala v sklopu mednarodnega festivala umetnosti v Galwayu na Irskem leta 2015, ter prav tako samostojno galerijsko postavitev z naslovom »Patricia Piccinini: Bodyscape«, ki je bila na ogled v muzeju Yu-Hsiu, v Caotunu na Tajvanu leta 2016.

Več na:

<http://www.patriciapiccinini.net>

Kurator: Peter Tomaž Dobrila

Postavitev razstave: Peter Hennessey, Patricia Piccinini, Simon Sedmak

Otvoritev razstave: v četrtek, 29. junija 2017, ob 19. uri

Razstava bo na ogled do 14. oktobra 2017.

Vodstvo po razstavi v petek, 30. junija 2017, ob 17. uri

Pogovor z umetnico v soboto, 1. julija 2017 ob 19. uri

Razstava Zavest / Consciousness Patricie Piccinini je samostojna umetniška predstavitev v nizu mednarodnih dogodkov štiriletnega projekta Risk Change – Tvegaj spremembo (2016–2020), ki ga sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije. Projekt poteka pod častnim pokroviteljstvom predsednika Republike Slovenije Boruta Pahorja.

www.riskchange.eu

www.kibla.org

FB

KIBLA PORTAL, Valvasorjeva 40, Maribor

torek–sobota: 15.00–19.00

(zaprto ob nedeljah, ponedeljkih in praznikih)

KIBLA

KID KIBLA sofinancirajo Ministrstvo za kulturo RS in Mestna občina Maribor, projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije. Projekt ESS sofinancirata Republika Slovenija in Evropska Unija iz Evropskega socialnega sklada.

Navid Navab
Prakse vsakdanjika | Kuhanje / Practices of Everyday Life | Cooking
KIBLA PORTAL
13. 10. 2017

Navid Navab

“Prakse vsakdanjika | Kuhanje”

kulinarični koncert za kuharskega mojstra in začarano kuhinjico

Petek, 13. 10. 2017, ob 19.00 uri

KIBLA Portal, Valvasorjeva 40, Maribor

Preddogodek KIBLIX 2017

NAVID NAVAB

umetniški vodja; koncept, kompozicija, real-time zvok, interaktivna scenografija

MARIUSZ OSTROWSKI

performans

FERID SANAA

real-time odzivni video

Sinestetični performans, v katerem nastopajo kuharski mojster, začarana kuhinjica in sonificirane sestavine. Noži se drgnejo drug ob drugega, čebule vokalizirajo svojo razpirajočo se mutacijo v kakofonični a capella, cvrčeče olje zdrsne v ploho Bartok-pizzicativ, zapeljive arome pa gledalca potopijo v multi-senzorno nadgradnjo vsakdanjih praks.

Kuhanje, najstarodavnejša umetnost transmutacije, je skozi stoletja postalo domača gospodinjstva praksa. V tej vsakdanji praksi se stvari kvarijo, preobražajo, ali negujejo druge stvari. Z nadgradnjo mesa, lesa in kovine z zvokom in umetniško svetlobo, uprizarjajo performans, sestavljen iz kuharskih gibov in gest.

“Prakse vsakdanjika | Kuhanje” je Komprovizacijski koncert, ki se osredotoča zlasti na poetične gestikularno-zvočne korelacije ter na sonično Gestikularno Upogibanje. Gre za kompozicijsko raziskovanje vzajemnega delovanja čutov, poetike čarobnosti in materialnosti, ter etike-estetike vsakdanjih praks. Performans predstavlja virtuosnega kuharskega mojstra/plesalca, ki vihti živila, nože, ponve in začimbe, te pa so nato gestikularno transmutirane v realno-časovne zvočne instrumente. Gestikularne zvočne kompozicije ter odzivne podobe se odvijajo v realnem času, medtem ko mojster igrivo pripravlja obrok s pomočjo računalniško obogatenih sestavin.

V performansih Navida Navaba nezaznavno postaja otipljivo. Umetnikovo vrhunsko raziskovalno delo na področju gestikularnega zvoka, v kombinaciji s programsko opremo in akustičnimi čutilnimi tehnikami simbolično osmišlja vsakodnevna dejanja in objekte na način, ki združuje skladateljsko delo in izvajalčev trenutni navdih. Z interaktivnim spreminjanjem nadgradnje naravne akustične odzivnosti objekta izničimo apriorno razločevanje med sintetičnim/naravnim, med instrumentom/partituro, med namenom/hrupom, ali med izvajalcem/izvajanim. Izvajanje ali improviziranje glasbe se lahko tako spremeni v odprt spopad s snovjo, pri čemer si elemente izposoja od “igranja”, vsakdanjega življenja, performativne umetnosti, in gibalnih umetnosti.

	ČETRTEK 9. 11. 2017	PETEK 10. 11. 2017	SOBOTA 11. 11. 2017	GAMING LOUNGE, Bojan Danko	N E D	PONEDELJEK, 13. 11. 2017	TOREK, 14. 11. 2017	SREDA, 15. 11. 2017	ČETRTEK, 16. 11. 2017
10 – 11	Franc Vrbancič, Video	Zavod 404 – Zavetja Babilona	KID KIBLA, Arduino	KID KIBLA, Arduino		DDT Trbovlje, Oculus in 4. driti	modeliranjeSrednja šola za oblikovanje, 3D	Matjaž Lenhart, Arduino robotika	Simon Macuh, Migrantski radio
11 – 12				Jure Piki, LEGO robotika					
12 – 13			KID KIBLA, Arduino						
13 – 14									
14 - 15									
15 – 16									
16 – 17									
17 – 18			PREDSTAVITE V – Zavod 404 in KID KIBLA	PREDSTAVITVE moderator JOŽE SLAČEK:	PREDSTAVITVE moderator JOŽE SLAČEK:	PREDSTAVITVE moderator JOŽE SLAČEK:	PREDSTAVITVE moderator JOŽE SLAČEK:	PREDSTAVITVE MIKK Murska Sobota	PREDSTAVITVE MIKK Murska Sobota
18 – 19			Miha Šubic in Marko Grgurovič		Vojko Pogačar in Primož Oberžan	Jiri Kočica in Zoran Srđič Janežič	Damijan Kracina in Jure Piki		
19 – 20	OTVORITEV KIBLIX 2017 Performans D'SUN	SOUND CHECK	OKROGLA MIZA Agnes Momirski z gosti					SOUND CHECK	SOUND CHECK
20 – 21	Performans Bojana Križanec Huiquin Wang	AV performans: PureH Trevor Brown	Performans: Peter Purg, BlackBox Part 2	VIDEO SCREENING Isabelle Arvers	AV performans Borut Kržišnik; glasbeno-scenski projekt „O“	AV performans Irena Tomažin	AV performans Veznik		

KIBLIX 2017 mednarodni interdisciplinarni festival 9. 11.–16. 11. 2017

DELAVNICE:

- Foto in video za množice / Mentorja: Franc Vrbančič, David Drogenik / 9. in 10. 11. 2017, od 10. do 17. ure
- KID KIBLA, Umetnost in tehnologija Biokugla / Mentorica: Irena Pamič / 9.–11. 11. 2017, od 10. do 17. ure, 15. in 16. 11. 2017, od 10. do 17. ure
- Veznik, Interaktivna zvočna postavitev in Soda v0.5 / Mentor: Staš Vrenko / 15. in 16. 11. 2017, od 10. do 17. ure
- 3D tehnologije / Mentorja: Denis Fras, Stevan Čukalac / 13. in 14. 11. 2017, od 10. do 17. ure
- Skupnostni radio z migranti / Mentor: Simon Macuh / 14.–16. 11. 2017, od 10. do 17. ure
- Ustvarjalna delavnica LEGO robotika / Migriranje vode/zemlje/zraka (verižni eksperiment) / Mentor: Mali ustvarjalci, Jure Piki / 11. 11. 2017, od 10. do 13. ure
- Igralna Kibla / Mentor: Bojan Danko / 11. 11. 2017, od 15. do 20. ure
- Zavod 404 – Mladinski tehnološko raziskovalni center / Lux.ed / Mentorici: Petra Maršič in Barbi Seme / 9. in 10. 11. 2017, od 10. do 13. ure
- MMC MIKK Murska Sobota / After Effects / Mentor: Aleš Gibičar / 15. in 16. 11. 2017, od 10. do 13. ure
- Zavod za kulturo DDT in TNM / Preizkus očal: Virtualna tura skozi rudnik Trbovlje (4. dritl) / Bogdan Šteh, Anja Doležalek Škrabar / 13. in 14. 11. 2017

ZAVĚTJA BABILONA / SHELTERS OF BABYLON mednarodna interdisciplinarna razstava 9. 11. 2017–1. 2. 2018

Igor Andjelić (SI), Isabelle Arvers (FR), Tammam Azzam (SY), Trevor Brown (AU), Gašper Capuder (SI), Cabin Porn (ur. Zach Klein, foto Steven Leckart) (US), D'SUN (SI), Aleksandra Farazin (SI), Jovana Ivković (RS), Marko Jakše (SI), Narcis Kantardžić (SI), Petra Kapš (SI), Metka Kavčič (SI), Andrej Koruza, Nika Erjavec (DivinaMimesis) (SI), Bojana Križanec (SI), Borut Kržišnik, Simon Svetlik (SI), Ema Kugler (SI), Sigalit Landau (IL), Simon Macuh (SI), Agnes Momirski (SI), Branislav Nikolić (RS), Piotr Pavlenski (RU), Magdalena Pederin (HR), Marijetica Potrč (SI), Sandra Požun (SI), PureH (SI), Peter Purg (SI), Vlado G. Repnik (SI), Saša Spačal, Mirjan Švigelj (SI), Emilija Škarnulytė (LT), Sabina Štumberger (SI), Matjaž Tančič (SI), Irena Tomažin (SI), Blaž Veber (SI), Lujo Vodopivec (SI), Ana Vujović (RS), Huiqin Wang (SI), Jure Zrimšek (SI)

Zavetja Babilona / Shelters of Babylon je letošnja osrednja tema mednarodne razstave in festivala KIBLIX 2017. Kot nakazuje že naslov, bomo pozornost tokrat usmerili onkraj zgolj tehnološkega, gospodarskega in ekonomskega horizonta, da bi preučili humanistične, družboslovne, umetniške, kulturne, psihološke in filozofske vidike vprašanja sodobnih migracij, meja, komunikacije, tolerance in drugih vprašanj, ki se tičejo modernega razvoja človeške družbe, iz dneva v dan bolj vpete v problematiko internacionalizacije globalnega gibanja človeštva.

Projekt Tvegaj spremembo se tokrat z razstavo Zavetja Babilona ubada z vprašanji bivanja in obstoja. Čas je, da v tem duhu obudimo vprašanja eksistencializma, ki se je dosledno zavzemal ne samo za svobodo posameznika in posameznice ter enakopravnost ljudi in raznih socialnih slojev, ampak tudi za avtonomijo vsakogar in pravico do izražanja. In četudi so časi različni, postaja kontekst identičen: preživetje.

KID KIBLA sofinancirajo Ministrstvo za kulturo RS in Mestna občina Maribor, projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije. Projekt ESS sofinancirata Republika Slovenija in Evropska Unija iz Evropskega socialnega sklada.

Zavetja Babilona / Shelters of Babylon
KIBLA PORTAL
9. 11. 2017 do 1. 2. 2018

Zavetja Babilona

mednarodna razstava

9. 11. 2017–1. 2. 2018

KIBLA PORTAL, MMC KIBLA, artKIT

Maribor, Slovenija

Bivanje je življenje. Kakršnokoli, znotraj, v stavbah, blokih, hišah, šotorih, zemljankah, iglujih, provizoričnih, začasnih ali trajnejše postavljenih prostorih, v prikolicah, avtohišah, modulih, laboratorijih, vesoljskih postajah, hramih in palačah ipd., ali zunaj, na planem, pod milim nebom na zemlji, v vodi ali v zraku. Bivanje je tudi eksistenca, obstoj, ki zgolj biološko pojmovanje življenja razširja in vanj vnaša določene pomene in dimenzije, hkrati pa ga reducira na individualni nivo in ga »pooseblja«. Na kakršenkoli in katerikoli način, bodisi v smislu obstoja znotraj neke skupine, družbe, sistema, bodisi borbe za obstoj, ki seveda pomeni konflikt, zavračanje agresije z obrambo. Temu smo priče tudi v številnih aktualnih primerih, od vojn, imperializma in kolonializma, do ekonomskih oziroma gospodarskih spopadov, ki imajo praviloma socialne posledice, saj želijo s prevlado podjarmiti čim širše ljudske množice, jih znivelirati na nivo potrošnika in jim čimbolj zmanjšati njihove pravice.

Projekt Tvegaj spremembo se skozi razstavo Zavetja Babilona ubada prav z vprašanji bivanja in obstoja. Nemara je čas, da v tem duhu obudimo vprašanja eksistencializma, ki se je dosledno zavzemal ne samo za svobodo posameznikov in posameznic ter enakopravnost ljudi in raznih socialnih slojev, ampak tudi za avtonomijo vsakogar in pravico do izražanja. Četudi so časi drugačni, postaja kontekst identičen: preživetje.

Babilon kot zgodovinsko dejstvo, napolnjeno z mitologijo, simbol starodavne civilizacije, romantična ideja sožitja ljudi, ras, ver, jezikov, kultur je skozi dosedanje umetniške postopke in dela predvsem idealistična ideja, temelječa na številnih literarnih delih in likovnih upodobitvah. Nekoč neodvisno mesto-država, ob dveh rekah, Evfratu in Tigrisu, z lšarskimi vrati, visečimi vrtovi in najbolj znamenitim stolpom v izgubljeni zgodovini je bil vedno na udaru kapitala in politike z drugačnimi sredstvi. Zdi se, da je danes svet bolj globalen kot v preteklosti, dasiravno nas

prav usoda Babilona prepriča v nasprotno, kar je sicer jasno že od pamtiveka. Človek je vedno kot vse ostalo živeče iskal najboljše možnosti za preživetje.

Razstava Zavetja Babilona se osredotoča na osebne umetniške izkušnje, izhajajoče iz samosvojih prostorov razmišljanja in ustvarjanja umetnic in umetnikov, njihovih naravnih okolij in kultur, v katerih delujejo. V osnovi gre za prebivanje, preživetje, migracije in druge procese v sodobnem svetu, ki ga ne definirajo zgolj zemeljske izkušnje, ampak pogleduje tudi proti alternativnim oblikam bivanja v vesolju, na drugih planetih, v sosednjih galaksijah in v oddaljenih ozvezdijih. Čeprav je zaenkrat edino človeku prijazno okolje naš planet, se skozi umetniško percepcijo zarišejo najrazličnejše forme potencialnih bivališč, telo, obleke, naselja, hiše, odnosi ipd., ki predstavljene z raznimi mediji zastavljajo osrednjo temo razstave. Kot pove naslov, lahko zajame zgodovinski vpogled, sedanjo perspektivno, ali pa futuristično vizijo in jo poda z umetniško kodifikacijo na katerikoli način.

Ko govorimo o zavetjih, pravzaprav govorimo o osnovnih človekovih pravicah, zato lahko idejo zavetij povežemo tudi in predvsem z varnostjo. Zavetja so kraj, kamor se lahko skrijemo, kamor gremo, da dobimo občutek, da smo na varnem. Kjer ni niti ne-varno niti nevarno. V svoj prostor, ki je lahko tako mentalen in virtualen kot realen in fizičen. Toda niti tam ne najdemo varnosti, ker v njihovo intimo kukajo mnogo bolj sofisticirane oči in diagnosticirajo njihovo notranjost, hotenja, želje, misli. Prav tem dvojnostim razstava Zavetja Babilona nastavlja ogledalo.

In išče pot naprej, pogleda tudi za ogledalo, skuša vanj vstopiti kot Alica v čudežno deželo in odkriti tisti svet za zaveso, katere odgrinjanje je povsem naša, osebna stvar, prepuščena lastni izbiri in hotenju, pripravljenosti spustiti se v to dogodivščino, ne meneč se, kaj za njo obstaja, prihodnost je ali kot da je ni (**Ivana Ivković**). Razkrivanje novih, drugačnih svetov je eno prvobitnih poslanstev umetnosti. Izhajanje iz

stvarnega pa začetek prehoda v nad-stvarno, v stanje umetniškega doživljanja, ki ima bodisi vzrok bodisi posledico v ustvarjanju ali pa dojemanju oziroma sprejemanju umetniškega. Le-to sestavljajo nešteti postopki delovanja, od katerih se vsak prične iz notranjosti, iz sebe (**Marko Jakše**).

Umetnost se vedno znajde v več vlogah (**Vlado Gotvan Repnik**), s katerimi izhaja iz takšne ali drugačne stvarnosti, (nekateri bi dodali) in nestvarnosti, a dejstvo je, da si po svojstvenem obravnavanju katerega koli segmenta realnosti z umetniškimi sredstvi skozi umetniške metode sestavlja svoj svet. Preoblikovanje obstoječega, fizičnega se z imanentno kodifikacijo vzpostavi kot nadstvarno, metafizično, izza-fizično, s čimer potrjuje svojo izjemnost, enkratnost in neponovljivost, kar nemara še najbolj izpričuje Heraklitova (c. 535 – c. 475 pr.n.št.) misel, „nikoli ne moreš dvakrat stopiti v isto reko.“ Gre za misel filozofa, a lahko jo argumentira tudi fizika, ki z raznimi izračuni znanstveno formulira svet kot naravno sosledje vzrokov in posledic, ki jih skuša postaviti v modele in določiti urejenost sveta. Vprašanje je le, kam se postavimo in od kod opazujemo (**Lujo Vodopivec**).

Gledanje iz notranjosti, najpogostejše v dihotomiji telesa in duha, premalo izpostavlja srce kot nemara tisto naše najbolj osebno in intimno (**Bojana Križanec**) in verjetno tudi najbolj eksplozivno, kar ne more biti podvrženo nadzoru. O nadzoru telesa in duše ni dvoma, saj sta v nenehni obdelavi določenih družbenih struktur, ki si ta privilegij jemljejo za lasten cilj delovanja (**Ema Kugler**).

Fizis, telo umetniškega dela, je njegova pojavnost v raznih medijih – slika, kip, fotografija, namestitve, intermedija, avdio-vizualne vsebine (**PureH, Trevor Brown, Borut Kržišnik in Simon Svetlik**), glasba (Irena Tomažin) video in film (**Isabelle Arvers**), literatura, performans (**Peter Purg**), aplikacija (**Petra Kapš**), radio (**Simon Macuh**) – in oblikah, od katerih so nekatere bolj ali manj kanonizirane, druge pa raziskovalne in eksperimentalne, a še vedno določene z medijem samim. Preskok znotraj nekega medija ali celo izven njega je iluzija, pa tudi značilnost umetnosti, da je ustvarjanje umetnosti pravzaprav bivanje samo. Ko izbrane elemente sestavimo v umetniško delo, jim nastali prostor odpre njihovo življenjsko okolje, v katerem se spajata fizično in metafizično. Prav ti spoji so inherentni umetnosti, da presega vsakdanjost utečene (**Metka Kavčič**).

Jezik je eno največjih in najmočnejših zaklonišč človeštva in tudi eden od temeljev Babilona, govorni in pisani (**Huiqin Wang**). Osnovno sporazumevalno sredstvo nas zbližuje z drugimi, ki nas razumejo, in oddaljuje od tistih, s katerimi se ne razumemo. Kot smo v lastni pisavi pismeni, smo v hipu v drugi pisavi lahko nepismeni. Pri tem se nemalokrat uporabi še ločevalna sintagma 'kulturne razlike', v katero se

meče vse, kar nas predvidoma razlikuje, čeprav smo dejansko enaki med enakimi, ljudje, bivajoči na skupnem planetu. William S. Burroughs je v romanu iz leta 1962, Vozovnica, ki je eksplodirala (*The Ticket That Exploded*) predstavil koncept jezika kot virusa od drugod, „jezik je virus iz zunanjega vesolja (*Language is a virus from outer space*), kot okužbe, ki skozi resnično in virtualno odklepa prostor 'simulirane realnosti' (**Magdalena Pederin**).

Odpiranje prostorov realnosti je pogostoma virtualno početje, v katerem se 'naši' in 'nenaši' prostori spleto v palimpsest osebnih simulacij lastnih predstav, kdo smo, kje in kako živimo in kaj si zamišljamo, da tvori to okolje in tako konstituira našo realnost, v kateri ogolele arhitekture bivajo same zase (**Igor Anđelić**).

Sestavljeni samo iz elementov, ki jih najdemo v vesolju, se lahko dojemamo bodisi kot zvezdni prah bodisi kot bitja iz krvi iz mesa bodisi kot ljudje. Skupnega imamo več kot neskupnega, tako v fizičnem kot nefizičnem svetu, politično-ekonomskih sistemih, državnih ureditvah. Od blizu je vsaka država enaka, vladajo enaki sistemi, vzpostavljene so identične strukture (**Matjaž Tančič**). Ideologija, ideološki aparat je samo izmišljotina za vsakdanjo rabo, da se lahko ustvarjajo sovražniki in netijo konflikti, da se svet odvija po zakonih Heglove (27. avgust 1770 – 14. november 1831) dialektike, soobstoja teze in antiteze, da pride do sinteze, večnih nasprotij, da sploh obstajamo, sprememb in preobratov, nenehnega kroženja oziroma spiralnega razvoja.

Umetnost, kolikor je v fazi nastajanja individualno in intimno početje, postane s stvaritvijo družbena aktivnost, ki s svojo javno pojavnostjo zadobi angažirano socialno vlogo, ne glede ali ravno glede na to, česar se dotika (**Marjetica Potrč**). Če sta politična in ekonomska realnost nedvomno dela družbenega, iz njega črpa svoj obstoj, umetnost to realnost razširja in pravzaprav konstituira družbeno.

Najenostavneje si to ponazorimo s kulturno dediščino, temeljno doktrino civilizacije, ki skuša ohranjati 'večno' in pozabljati 'efemerno'. Umetnost v tem tke tudi povezave z naravnim in znotraj samosvojega ekosistema odpira najrazličnejše teme, ki sestavljajo trikotnik umetnost – narava – družba. Vse je povezano, je paradigma, ki jo umetnost nenehno manifestira, znanost pa skozi fizikalne zakone dokazuje.

Simbioza živega (vse je živo, neživo ne obstaja) je ustvarila vesolje in svet in nas, umetnost je vnesla smisel; to simbiozo zastavljajo razni nivoji komunikacije znotraj celovitega ekosistema in procesov sodelovanj v raznoterih razmerjih, ki jih moremo zaznati (**Saša Spačal in Mirjan Švagelj**). Različnosti so dejstvo, od našega zavedanja je odvisno, koliko jih upoštevamo v kompleksnosti danega prostora in emocionalnih stanj, ki smo jim podvrženi, ne ozirajoč se na

osebne preference lokalnega ali globalnega dojemanja okolja in nas samih v njem ter obremenjenostmi s številnimi družbenimi in sistemskimi dejavniki, ki jih lahko dojamemo tudi kot represijo ali pripadnost k določeni skupnosti (**Sabina Štumberger**).

Kakorkoli je umetnost v kateremkoli mediju fizično početje, je po vsebini povsem metafizični akt, ki se vzpostavlja preko zakonov fizike, nad njimi bi bilo težko zapisati. Išče nove dimenzije, ki povezujejo preteklost in prihodnost, kjer se preoblikujejo razmerja med ljudmi in neljudmi, se spušča na začetek vesolja v povezavi z neizogibnimi geološkimi procesi, nevidnimi strukturami, geo-travmami in globokim časom in postaja izmišljena vizualna meditacija o sodobni znanosti in presečišču večjih sistemov moči in politike želje. Lahko je merilo za ogromne kopenske in kozmične sile: evolucijo, črne luknje, biosfero, magnetna polja, fotone, kristale, minerale in gravitacijske valove (**Emilija Škarnulyte**).

Ali pa se postavi kot odločna akcija posameznika proti vsem sistemom. Sistem je antipod individualnosti in med njima poteka neizprosni boj do konca, v katerem ni pomembna prevlada, ampak svoboda, ki je edino, za kar se lahko zavzema umetnik, posameznik, slehernik (**Petr Pavlenski**). Kar je v splošni resigniranosti upor proti sistemu umetniška akcija, je v nekem drugem okolju dokumentiranje prostora in bivanja, ki se sesuva pred našimi očmi in ušesi in nam jemlje možnost(i) izbire. Preostane samo življenje ali smrt, pri čemer preživetje pomeni tudi migracijo, odhod, umik povzročen politično ali vojaško oziroma vojno, ki je opustošila kraje, bivališča in ljudi; malo prostora ostane alegoriji, zato je toliko bolj trpka, ko uporablja simbole popularne kulture in sporoča v globalni ikonografiji (**Tammam Azzam**).

Človeško telo, bitje kot osrednji objekt umetniškega dogodka se vzpostavi kot središče, okoli katerega kroži ves svet, kot obroč, ki se vrti okoli telesa: navidez nebogljen in ranljivo, a vendar dostojanstveno in odločno, da zmore (pre)živeti tudi prizadeto in ranjeno in se pri tem še igrati, čeprav je igra boleča in kruta (**Sigalit Landau**). Kakor da bi telo s svojimi hibami, ki je podvrženo dolgotrajni, kontinuirani, vsakodnevni obdelavi, terapijam, zdravljenju nosilo smisel našega obstoja, izkazujoč njegove individualne in socialne dimenzije, ki jih omogoča znanost in realizira ustvarjanje (**Damir Pečnik aka D'SUN**). Telo kot naše primarno zavetišče razgrne vzdržljivost, vztrajnost in zmožnost bivanja v še tako ostrih, tudi ekstremnih pogojih, ima izjemno sposobnost prilagajanja zunanjim in notranjim vplivom, ob poškodbah se zaceli.

Kot se lahko zaceli tudi razsut prostor, opustošeno okolje, zapuščeno bivališče, če se vanj nastanimo in ga uporabljamo ali si ga kar zgradimo iz najdenega, nabranega, recikliranega materiala (**Branislav Nikolić in Boban Mladenović**). Umetniška intervencija naj-

bolje revitalizira celotne soseske, predele, četrti, saj jim z ovsebinjanjem povsod po svetu vdihuje novo življenje, najsi gre za Afriko, Evropo, Azijo, Ameriko, Avstralijo in še kje. Vzpostavljanje prostorov, fizičnih in idejnih, novih in prenovljenih, jih prikazati in opozarjati nanje, je eno osnovnih poslanstev in delovanja umetnosti v procesih, ki jih ustvarjalnost sproža. Kot vest, ki nam kaže lasten rep (**Sandra Požun**). Ali tudi kot reminiscenca preteklega, ki obstaja na gladini zavesti, v kateri se pridobljeno in naučeno mešajo z doživetim, informacije se po sinapsah izmenjujejo in kreirajo krajino našega praspomina, sestavljenega iz najrazličnejših dražljajev in predstavljanega v podobotvorju zavednega in nezavednega, zavesti in podzavesti, na osebnih in na kolektivnih ravneh, tujosti in domačnosti, žitja in tihožitja (**Gašper Capuder**).

Babilonski stolp je nedvomno ena najpopularnejših podob kolektivne zavesti. Danes je ta predstava estetizirana in izrazito romantična, a hkrati skoraj srhljivo osamljena (**Narcis Kantardžić**). Kjer se trkata mit in zgodovina, se rojevajo zgodbe, ideologije in religije, družbeni sistemi pa propadajo, da bi se vzpostavili novi politični sistemi. V času medmrežja in vsega, kar nam ponuja in golta ta medij, je nadzorovanje najbolj razširjena dejavnost, smo pod stalnim nadzorom sistemov obveščevalnih služb, ki lahko prestrezajo vso našo komunikacijo. Skoraj iluzorno je govoriti o intimi, ki razgaljena pluje po številnih informacijskih kanalih, medtem ko živimo, delujemo in ustvarjamo v javnosti iz naših individualnih, intimnih inspiracij (**Aleksandra Farazin**).

Militantnost vladajočih in vnema, s katero ščuvajo ljudi v spopade, je vseprisotna od vekomaj, danes se le zdi intenzivnejša zaradi navidezno večje povezanosti sveta in hitrega pretoka informacij po mrežah neskončnih distribucijskih kanalov, skozi katere ne samo generirajo ampak prikrojujejo informacije in z njimi manipulirajo, da nas lahko preganjajo. Estetizacija motiva je naloga umetnosti, a v estetiki militaristične predmetnosti, ki nam prek svetovnega spleta ponuja najrazličnejše digitalizirane datoteke, vklopi naš družbenokritični odnos do prostor-časa, v katerem smo (**Jure Zrimšek**). Kolektivno kot zavedno ali nezavedno, kot povsem fizično sobivanje,

sodelovanje, soustvarjanje je identiteta družbe, ki gradi na intimi posameznika in posameznice, toda ne v smislu fizičnega izhoda iz družbe, ampak tvornosti v njej in stalne povezanosti, zato je dvomljiv psihični, mišljenjski pobeg iz skupnosti.

Družbeni sistem gradi identiteto, vezano na podobo, ki je ključna pri vzpostavljanju sistema v vsej njegovi širini, še najbolj in največkrat pa uporabljena za nadzor na ljudi, zato jo – ko ne obstaja – generirajo tudi iz DNK ali proti nadvladi sistema kot stalnega sprožilca konfliktov ubirajo obratno pot razgrajevanja,

raztelesenja in raz-nadzorovanja (**DivinaMimesis**). Ti sistemi proizvajajo ujetnike in begunce. Politika in spori, spopadi, vojne nam omejujejo in definirajo parametre bivanja, določajo primernost določenih prostorov in postavljajo ovire dostopnosti do njih, ki jih izpostavlja umetnost, da bi presegli ločnice (**Ana Vujović**). 'Individualizem' je sinonim neobzdanosti za podjarmljanje ljudi, navideznih posameznikov in posameznikov, ki so le segmentirani glede na določene parametre, starostno skupino, spol, spolno opredeljenost ipd. in na njihove afinitete, da postanejo gnetljiva masa.

Mitologija bivališča kot umika v svojo sredino in vase nas pesti že od pradžine, se vleče skozi vso preteklost. Umik v intimo seveda obstaja, a to je tisti notranji, racionalni in emocionalni umik, kakršnega premoremo. Vsako delovanje v okolju je tudi svojevrstno družbeno delovanje, ki je lahko tudi intimno, a hkrati tudi javno in potemtakem del družbe in družbenega (**Agnes Momirski**). Umetnost je najbolj intimna in osebna tudi, ko postane javna, saj izvira iz osebne inspiracije, ustvarjalnosti, doživetja in vseh tistih intimnih reči, ki omogočajo, da smo, v sedanosti. Umetnost je iluzija in resnica hkrati še od časov, ko je vsa zemlja imela en sam jezik in isto govorico, preden so se jeziki zamešali in ljudje več ne razumemo govorice drug drugega, bivamo pa še vedno skupaj in bomo tudi v prihodnosti.

Peter Tomaž Dobrila

Razstava Zavetja Babilona je del velikih mednarodnih dogodkov štiriletnega projekta Risk Change / Tvegaj spremembo (2016–2020), ki ga sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije. KID KIBLA podpira Mestna občina Maribor in Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije.

KID KIBLA je članica M3C (Mreže multimedijskih centrov Slovenije); mednarodne platforme X-OP Izmenjava operaterjev in producentov; in Mreže centrov raziskovalnih umetnosti (McRU). KID KIBLA je bila leta 2008 odlikovana s priznanjem EMF za odličnost v multimediji, srebrnim Evropskim pečatom.

Razstavljajo

Igor Andjelić (SI)

Tammam Azzam (SY)

Gašper Capuder (SI)

D'SUN (SI)

Aleksandra Farazin (SI)

Ivana Ivković (RS)

Marko Jakše (SI)

Narcis Kantardžić (SI)

Metka Kavčič (SI)

Andrej Koruza, Jan Krmelj, Gašper Torkar,
Nika Erjavec (DivinaMimesis) (SI)

Bojana Križanec (SI)

Ema Kugler (SI)

Sigalit Landau (IL)

Agnes Momirski (SI)

Branislav Nikolić (RS)

Petr Pavlenski (RU)

Magdalena Pederin (HR)

Marjetica Potrč (SI)

Sandra Požun (SI)

Vlado G. Repnik (SI)

Saša Spačal, Mirjan Švagelj (SI)

Emilija Škarnulytė (LT)

Sabina Štumberger (SI)

Matjaž Tančič (SI)

Lujo Vodopivec (SI)

Ana Vujović (RS)

Huiqin Wang (SI), Bo Mai, Liana Saje Wang

Jure Zrimšek (SI)

KIBLA PORTAL, Valvasorjeva ulica 40, Maribor,
Slovenija
Odpiralni čas: torek–sobota: 15.00–19.00
(odprto samo v času razstav)
Za vodene ogledje se najavite na kibla@kibla.org

KiBela / MMC KIBLA, Ulica kneza Koclja 9, Maribor,
Slovenija
Odprto: ponedeljek–petek: 9.00–22.00, sobota
16.00–22.00

artKIT, Glavni trg 14, Maribor, Slovenija
Odprto: torek–petek: 10.00–13.00 in 17.00–19.00
sobota: 10.00–13.00

Igor Andjelić (SI)

Perspicere I, 2016

– fotografija / photograph

Perspicere II, 2016

– fotografija / photograph

Habana, 2016

– fotografija / photograph

Tammam Azzam (SY)

Brez naslova Untitled, 2016

– akril na platno / acrylic on canvas

Brez naslova / Untitled, 2016

– akril na platno / acrylic on canvas

Gašper Capuder (SI)

Tihožitje z origamijem / Still Life with Origami, 2017

– akril na platnu / acrylic on canvas

Tihožitje z jeklenko / Still Life with Cylinder, 2017

– akril na platnu / acrylic on canvas

Tihožitje s košaro / Still Life with Basket, 2016

– akril na platnu / acrylic on canvas

Tihožitje s steklenico / Still Life with Bottle, 2016

– akril na platnu / acrylic on canvas

D'Sun (SI)

DJDiaRoom, 2017

– video 18:52

DJ performans z dializnim aparatom, na festivalu

Kiblix 2017 / DJ performance

on Dialysis at Kiblix 2017

Aleksandra Farazin (SI)

Dom je ... / Home is..., 2017

– interaktivna video instalacija / interactive video installation

Super ženska / Super Woman, 2017

– performans fotografija / performance / photo, natis na forex / print on forex

Ivana Ivković (RS)

Like there is no tomorrow, 2016

– instalacija, objekt iz blaga / installation, textile object

Marko Jakše (SI)

Brez naslova / Untitled, 2017

– olje na platno / oil on canvas

Narcis Kantardžić (SI)

Brez naslova / Untitled, 2016

– olje na platno / oil on canvas

Brez naslova / Untitled, 2016

– olje na platno / oil on canvas

Brez naslova / Untitled, 2017

– olje na platno / oil on canvas

Brez naslova / Untitled, 2017

– olje na platno / oil on canvas

Metka Kavčič (SI)

Babilonski vrtovi / The Gardens of Babylon, 2017

– instalacija / installation

varjena valjana pločevina / welded and rolled metal sheets

Andrej Koruza, Jan Krmelj, Gašper Torkar, Nika Erjavec (SI)

Niti sled / Not a Trace, 2017

– intermedijski projekt / intermedia project

Bojana Križanec (SI)

Veter v mojem srcu / Wind in my heart, 2017

– instalacija / installation

Ema Kugler (SI)

Odmevi časa / Echoes of time, 2013

– film, 92 min

Sigalit Landau (IL)

Barbed Hula, 2000

– video, 1:46 min

Branislav Nikolić (RS)

Sekundarna arhitektura / Secondary Architecture, 2013/2014

– najden les, kovina / found wood, metal, 360 x 305 x 230 cm

arhitekt / architect Boban Mladenović
fotografija / photo Milenko Savović

Sekundarna arhitektura / Secondary Architecture, 2013/2014

– video: Nebojša Vasić, Vesna Grba, 4:05 min

Time lapse / Časovni zamik, 2013/2014

– video: Nebojša Vasić, Vesna Grba, 4:16 min

Pyotr Pavlensky (RU)

Šiv / Seam

– video 1:15 min

Performans 23. julij 2012 / Performance 23 July 2012

Foto / Photo: Maksim Zmejev / Максим Змеев
(agencija «Reuters»)

Video: arhiv umetnika / Artist's Archive

Truplo / Carcass

– video 1:37 min

Performans 3. maj 2013 / Performance 3 May 2013

Foto in video: arhiv umetnika / Photo and video:
Artist's Archive

Pritrditev / Fixation

– video 1:50 min

Performans 10. november 2013 / Performance 10 November 2013

Foto / Photo: № 1, 2, 3: Arhiv umetnika / Artist's Archive

№ 4, 5: Maksim Zmejev / Максим Змеев (agencija «Reuters»)

Video: arhiv umetnika / Artist's Archive

Svoboda / Freedom

– video 2:55 min

Performans 23. februar 2014 / Performance 23 February 2014

Foto / Photo: № 1, 2, 3, 4, 6, 7: arhiv umetnika / Artist's Archive

№ 5: Maksim Zmejev / Максим Змеев (agencija «Reuters»)

№ 8: Stepan Jacko / Степан Яцко

Video: Arhiv umetnika / Artist's Archive

Segregacija / Segregation

– video 2:08 min

Performans 19. oktober 2014 / Performance 19 October 2014

Foto in video: arhiv umetnika / Photo and video: Artist's Archive

Grožnja / Threat

– video 0:40 min

Performans 9. november 2015 / Performance 9 November 2015

Foto / Photo: Nigina Berojeva

Video: arhiv umetnika / Artist's Archive

Banque de France, Place de la Bastille, Paris, France

– video 1:50

Performans 16. oktober 2017 / Performance 16 October 2017

Foto / Photo: Arhiv umetnika / Artist's Archive

Video: Sarah Constantin

Magdalena Pederin (HR)

Okužba. Jezik je virus / Contagion. Language is a Virus, 2015

– holografska instalacija / holographic installation

Marjetica Potrč (SI)

Jabolko je zid / An Apple Is a Wall, 2017

– 10 risb, tinta na papirju / 10 drawings, ink on paper

Z dovoljenjem umetnice in galerije Nordenhake / Courtesy the artist and Galerie Nordenhake, Berlin/ Stockholm

Sandra Požun (SI)

Brez naslova / Untitled, 2013

– fotografija / photograph

Brez naslova / Untitled, 2015

– fotografija / photograph

Vlado G. Repnik (SI)

Lizanje umetnosti / Licking art, 2017

– video, 5:05 min

Saša Spačal, Mirjan Švigelj (SI)

Simbiom – ekonomija simbioze / Symbiome – Economy of Symbiosis, 2017

– biotehnološka instalacija / biotechnological installation

Emilija Škarnulytė (LT)

Sirenomelia, 2017

– video 12:04 min

Sabina Štumberger (SI)

Polifonija prostora / Polyphony of Space, 2017

– intermedijska instalacija / intermedia installation

Matjaž Tančič (SI)

3DPRK, 2014

– 3 D fotografije, digitalni pigmentni natis na arhivski papir / 3 D photographs, archival pigment print

#68, 2014

Gospodična Kim in gospodična Yang. Strelišče Meari / Miss Kim & Miss Yang. Meari Shooting Range

#96, 2014

Son Kum J. 29 let, čistilka. Hotel Sinhungsan, Hamhung / Son Kum J. / 29 years, Cleaner. Sinhungsan Hotel, Hamhung

#63, 2014

Won Il Myong. 38 let, železar. Železarna Chollima / Won Il Myong, 38 years, Furnace Worker. Chollima Steelworks

#101

Kim Solju. 21 let, izposojevalka opreme v hotelu smučarskega centra Masik Ryong / Kim Solju. 21 years, Server. Masik Ryong Ski Resort Hotel

Equipment Rental

#15, 2014

Yu Hyol Sim. 20 let, plavalka. Športni center Munsu Wading / Yu Hyol Sim. 20 years, Swimmer. Munsu Wading Complex

#24, 2014

Ri Gyong Sun. 45 let, vzdrževalka. Javni park Pyongyang / Ri Gyong Sun. 45 years, Maintaining Ancient History Section, Folk Park Pyongyang

#59, 2014

Ri Yong Gi. 42 let, nadzornik namakalnega sistema.
Zadružna kmetija Chonsamri / Ri Yong Gi. 42, Water
Regulator. Chonsamri Co-operative Farm

#31, 2014

Kang Kum Hyang. 24 let, natakarica, cestno
postajališče Sugok (med Pyongyangom in
Kaesongom) / Kang Kum Hyang, 24, Waitress,
Sugok Rest Stop (between Pyongyang and
Kaesong)

#27, 2014

Portir. Hotel Chongnyon Porter. Chongnyon Hotel

Lujo Vodopivec (SI)

Kino / Cinema, 2017

– mizica, copati, Ljubezenska pesem (Miklavž
Komelj), gips / table, slippers, Love Poem
(Ljubezenska pesem, by Miklavž Komelj), plaster

Ana Vujović (RS)

Canonatra #1, 2016

– instalacija, tkana preproga / installation, woven
kilim

Canonatra #2, 2016

– instalacija, cement in papir / installation, cement
and paper

Canonatra #3, 2016

– instalacija / installation
najdene in popravljene preproge / found and
repaired kilim

Ali se počutiš dovolj varnega? / Do you feel safe
enough?, 2016

– instalacija, izotermična odeja / installation,
emergency blanket

Prihodnost se ponavlja / The future is repeated,
2017

– instalacija, opeka in kosi tkane preproge /
installation, brick and kilim pieces

William S Burroughs, A Book of Dreams / Knjiga
sanj, 2010

– Braillova pisava, stiropor in kovinski žeblički /
Braille alphabet, styrofoam and
metal pins

Alef / Aleph, Jorge Luis Borges, 2010

– LED svetila, senzorji in Braillova pisava / LED's,
sensors and Braille alphabet

Huiqin Wang (SI)

Kaligrafija / Calligraphy, 2017

– instalacija, performans / installation, performance

Bo Mai: animacije / animations

Liana Saje Wang: risba / sketch

Jure Zrimšek (SI)

nice, nice, 2016

From, 2014

no title, 2016

Superficial love, 2017

no title, 2016

no title, 2016

– kolaži / collage

Artificial Sensation 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7
2016

Dark vision, 2017

– olje na platno / oil on canvas

Migropoly

– namizna igra / board game

Igra je izdelana v produkciji Artists&Poor's s
koproducenti KID KIBLA ter Zavod Naključje7. /
Production Artists&Poor's, coproduction ACE KIBLA,
Naključje 7.

Babilonski stolp / The Tower of Babylon

– namizna igra / board game (Piatnik Puzzle)

Virtualni Babilonski stolp / Virtual The Tower of Babylon

– Google Arts Culture

Pieter Bruegel starejši, okrog 1568. Iz muzejske
zbirke Boijmans Van Beuningen (NL)

Pieter Bruegel the Elder circa 1568. From the
collection of Museum Boijmans Van Beuningen (NL)

Cabin Porn, 2011–2017

– <http://cabinporn.com/>

zbirka 12.000 koč, ročno izdelanih s pomočjo
najrazličnejših materialov, najdenih v bližni krajev,
ki lastnikom teh skritih kotičkov pomenijo nekaj
posebnega / 12,000 cabins handmade by people
using whatever they could find near places that
mean something special to them

Cabin Porn knjiga / Cabin Porn Book

Avtorji / Authors

Zach Klein, urednik / editor

Steven Leckart, dopisnik / correspondent at Wired
Magazine

Noah Kalina, fotograf / photographer

riskchange tvegajspremembo

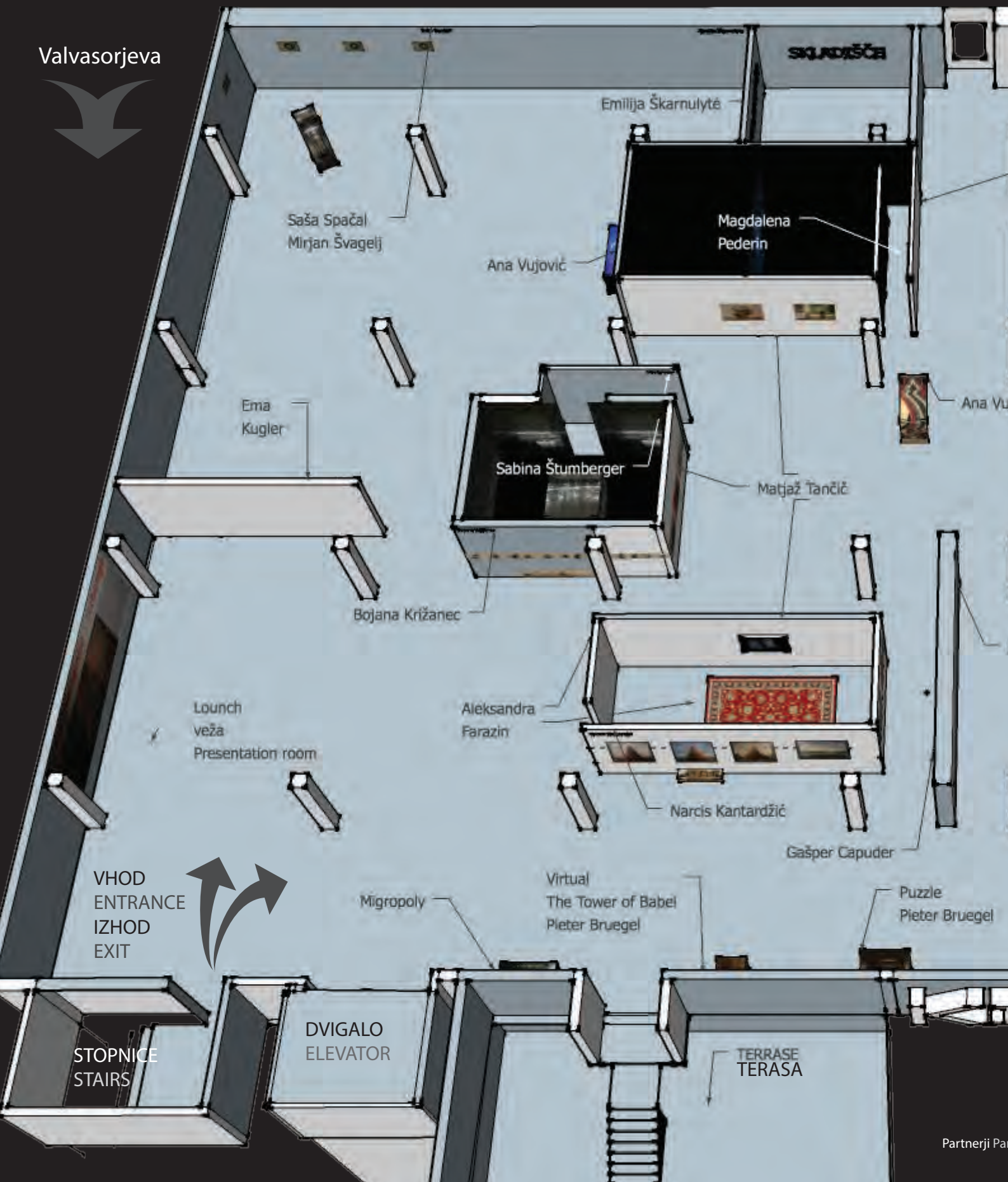
Migration is a natural law. Migracije so zakon narave.
Everything moves, everybody migrates. Vse se premika, vsi migriramo.

Respect the mobility of human life. Spoštujmo mobilnost človeškega življenja.

SHELTERS OF BABYLON

RAZSTAVA /
9. 11. 2017-
MARIBOR -

Valvasorjeva

EXHIBITION
-1.2.2018
SLOVENIJA

ZAVETJA BABILONA

KIBLA PORTAL
Valvasorjeva 40
2000 Maribor
Slovenija

2000 square meters of exhibition space
2000 kvadratnih metrov razstavnih prostorov

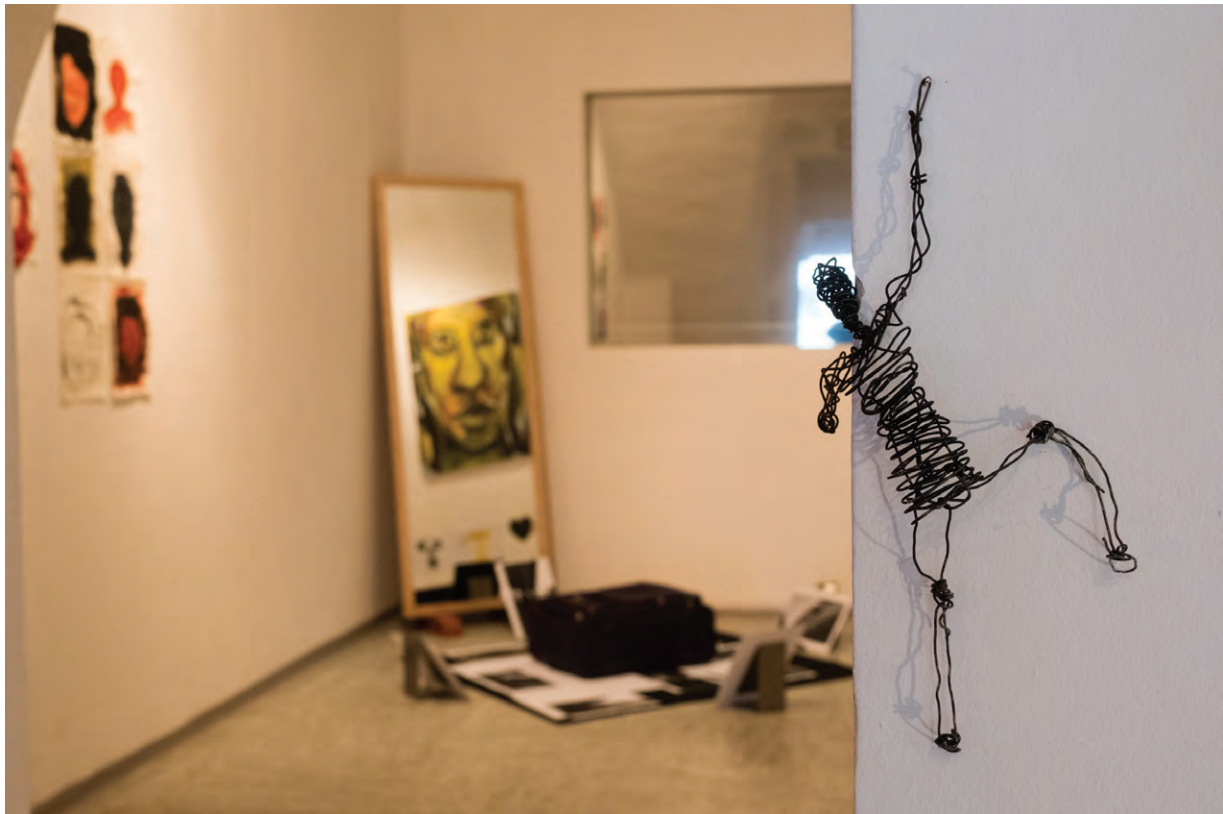
Produkcija Production KID/ACE KIBLA November 2017

riskchange project is co-funded by the Creative Europe Programme of the European Union.

Partners: ACE KIBLA Slovenia, FOPSIM Malta, ACAX Hungary, RIXC Latvia, The Mighty Creatives UK, ZINC France, MSUV Serbia, MMSU Croatia and University of Athens, Greece.

Premiki in spoznanja / Shifts and Revelations
 (HDLU Erasmus +)
 artKIT
 10. 2. 2017

Premiki in spoznanja
Razstava in predstavitev umetniških del
artKIT, Glavni trg 14, Maribor

HDLU Zagreb v sodelovanju s KID KIBLA Maribor
29. januar 2017 – 11. februar 2017

Otvoritev razstave z naslovom Premiki in spoznanja ter predstavitev umetniških del je bil v petek, 10. februarja, ob 18. uri v arKITu na Glavnem trgu 14 v Mariboru. Na razstavi so predstavljeni rezultati dvotedenskega kreativnega druženja mladih gostov iz Hrvaške z domačimi mentorji – umetniki.

Razstavljajo dijaki iz Srednje šole za uporabno umetnost Reka: Doroti Čanak, Emilly Komadina, Josip Zrinščak, Karla Matić, Patrik Veršičin in iz Srednje šole uporabnih umetnosti in dizajna Pula: Ana Savić, Lucija Opačak, Myra Rivera, Valentina Spajić bodo predstavili postopek ustvarjanja umetnin, ki so nastala pod mentorskim vodstvom Saše Bezjak, akademske slikarke, Aleksandre Farazin, profesorice likovne umetnosti, Metke Kavčič, akademske kiparke in Jasne Kozar, akademske slikarke.

Premik je bistvo ustvarjanja. Gib roke, premik telesa, pretočnost in gibljivost idej poganjajo svet naprej. Tudi zato pravimo, da je treba "nekaj premakniti z mrtve točke". Ustvarjanje je temelj spoznanja. Največkrat je vezano na izkušnjo, zato je sodelovanje toliko bolj pomembno: tako mentorjem kot dijakom predstavlja izziv, premik od vsakdanjosti, in razpira možnost kreativnega so-ustvarjanja. Novo tisočletje vse bolj postaja doba premikov. Družbenih, gospodarskih, tehnoloških in socialnih migracij, ki jim v poplavi novic niti nismo sposobni slediti. In če smo rekli, da so premiki bistvo kreativnosti, ustvarjanje pa bistvo spoznanja, smemo upati tudi na premik sodobnih miselnih vzorcev – iz zaprtosti družbe v odprtost duha.

Zahvaljujemo se mentorjem in dijakom: vzorno sodelovanje so nadgradili ne le z novim teoretičnim znanjem in pridobljenimi izkušnjami, temveč so tudi s praktično implementacijo novih spoznanj dokazali, da še vedno velja znani "In vendar se premika."

razstavljalci: Emilly Komadina, Josip Zrinščak, Patrik Veršičin
mentorica: Metka Kavčič, akademska kiparka

razstavljalci: Lucija Opačak, Doroti Čanak
mentorica: Aleksandra Farazin, profesorica likovne umetnosti

razstavljalci: Myra Rivera, Karla Matić
mentorica: Saša Bezjak, akademska slikarka

razstavljalci: Valentina Spajić, Ana Savić
mentorica: Jasna Kozar, akademska slikarka

kuratorica: Nina Ira Jeza

Hrvaško društvo likovnih umetnikov (HDLU) v okviru programa, imenovanega Umetniki za umetniško izobraževanje 2, izvaja svoje aktivnosti v sodelovanju s Slovenijo v Mariboru od 29. januarja 2017 do 11. februarja 2017.

HDLU (Hrvaško društvo likovnih umetnosti) izvaja drugi projekt Umetniki za umetniško izobraževanje 2 v okviru EU programa Erasmus+ med 1. 6. 2016 in 31. 5. 2017.

Projekt je zasnovan kot ena od dejavnosti ob 150. obletnici delovanja HDLU, ki bo leta 2018, s katerim se organizira in izvaja 2-tedenska mobilnost v tujini za 29 učencev iz 5 hrvaških šol za uporabne umetnosti (Zagreb, Split, Rijeka, Osijek in Pula). Namen mobilnosti je izvajanje strokovne prakse z mentorji, profesionalnimi likovnimi umetniki, v Sloveniji in Avstriji.

HDLU je vodja konzorcija, v katerem sodeluje pet umetniških šol iz različnih krajev na Hrvaškem: Škola primijenjene umjetnosti i dizajna Zagreb, Škola likovnih umjetnosti u Splitu, Škola za primijenjenu umjetnost u Rijeci, Škola primijenjene umjetnosti i dizajna Osijek in Škola primijenjenih umjetnosti i dizajna Pula; ter dveh tujih partnerskih organizacij NEXT – verein fuer zeitgenoessische kunst iz Avstrije in Kulturno izobraževalno društvo KIBLA iz Slovenije.

Projekt Umetniki za umetniško izobraževanje 2 je dopolnjevanje izobraževalnega programa za poklic slikarski oziroma kiparski dizajner z znanji in strokovnostjo, pridobljenimi med šolanjem in za nadaljevanje šolanja na terciarni ravni.

Na usposabljanju sodeluje 29 učencev, ki se izobražujejo za poklic slikarski oziroma kiparski dizajner iz petih hrvaških šol in po en učitelj iz vsake šole. Dijaki iz Splita, Osijeka in Zagreba so vključeni v izobraževanje oziroma mobilnost v Gradcu; dijaki iz Pulja in Reke pa v Mariboru. Mobilnost se izvaja kot 10 dnevna strokovna praksa pod mentorstvom profesionalnega likovnega umetnika (v njegovem ateljeju), usposabljanje pa dopolnjuje bogat kulturološki program (obiski muzejev in galerij, ogledi mest, spoznavanje lokalnih umetnikov in kulturnih institucij ter aktivnosti povezovanja z lokalno skupnostjo).

Mobilnost v Mariboru se izvaja med 20. januarjem in 11. februarjem 2017, mobilnost v Gradcu pa med 12. in 25. februarjem 2017.

Več:

<http://www.hdlu.hr/2017/01/zapocela-provedba-drugog-projekta-erasmus/>

Projekt se financira v okviru programa Erasmus + Evropske unije za izobraževanje, usposabljanje, mlade in šport v obdobju od 2014 do 2020.

Otvoritev razstave v okviru projekta ERAMUS+ "Umetniki za umetniško izobraževanje"
petek, 10. februar 2017, ob 18. uri

artKIT, Glavni trg 14, Maribor
odpiralni čas:

torek–petek: 10.00–13.00 in 17.00–19.00, sobota. 10.00–13.00

Vladimir Leben in Huiqin Wang
Med nebom in zemljo / Between Sky and Earth
artKIT
14. 2. do 8. 3. 2017

Huiqin Wang & Vladimir Leben Med nebom in zemljo

14. 2.–8. 3. 2017

ARTKIT, Glavni trg 14, Maribor

“Umetnika sta se slikarsko odpravila v svet živali in si vzela svobodo, da se umetnosti lotita na igriv način. Živalski svet je manj zapleten od človeškega, a ni pomensko zožen svet. Slikarka in slikar sta skupaj inteligentno uporabila sposobnost umetnosti, da nam na različne načine širi spoznanja. Včasih tudi tako, da nas opomni, da je v svetu treba odpirati prostor optimizmu, igrivosti, medsebojnim prijaznostim in sreči.” (Nadja Zgonik)

Huiqin Wang je odrasla na Kitajskem, po študiju na Akademiji za likovno umetnost univerze v Nanjingu je prišla v Slovenijo, kjer je leta 1986 nadaljevala specialko na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani. Leta 1991 je študirala na Akademiji Minerva v Groningenu na Nizozemskem. V njenih delih se zrcali vzhodno-zahodna izkušnja, ki jo izraža s pomočjo različnih tehnik in pojavnosti sodobne umetnosti, od inštalacije, performansov, fotografije do slikarstva in knjižne ilustracije. Svoja dela, za katera je prejela več nagrad, pogosto razstavlja na individualnih ali skupnih razstavah v Sloveniji, na Kitajskem in drugod po Evropi.

Več:

huiqinwang.net

Vladimir Leben, rojen 1. januarja 1971 v Celju, je odrasčal v Sevnici. Srednjo šolo za oblikovanje in fotografijo ter Akademijo za likovno umetnost je obiskoval v Ljubljani. Sodeloval je na številnih samostojnih in skupinskih razstavah doma in v tujini, med odmevnejše sodi projekt Galapagos – del projekta se nahaja v stalni zbirki Umetnostne galerije Maribor. Je soustanovitelj Muzeja premoderne umetnosti. Poleg slikarstva se ukvarja tudi z animacijo in ilustracijo. Je dobitnik prve nagrade za animacijo na 10. Festivalu slovenskega filma v Portorožu leta 2007 in prejemnik Priznanja Hinka Smrekarja na 10. Slovenskem bienalu ilustracije leta 2012. Živi in dela v Ljubljani.

Več:

vladimirleben.com

torek, 14. februar 2017 ob 18. uri – otvoritev razstave

sreda, 15. februar 2017 ob 10. uri – zajtrk z umetnikoma

Razstava bo na ogled do srede, 8. marca 2017.

ARTKIT, Glavni trg 14, Maribor

odpiralni čas:

torek–petek: 10.00–13.00 in 17.00–19.00

sobota: 10.00–13.00

Bojana Križanec
Prihodnost je zdaj / The Future is Now
artKIT
10. 3. do 8. 4. 2017

Bojana Križanec

Prihodnost je zdaj

artKIT, Glavni trg 14, Maribor

10. 3.–8. 4. 2017

Kiparka Bojana Križanec se predstavlja s konceptom štirih instalacij, ki simbolizirajo in celo pretendirajo našo skupno prihodnost. Futurizem sodobnosti torej, psevdodinamika neke prihodnosti, ki ni niti večna niti lepa, celo nasprotno: je vekomaj vračajoča se, kot bi rekel Nietzsche. Umetnica nas opozarja, da je ta *pri-hodnost* – tisto, kar naj bi šele prišlo in kar naj bi bilo vsaj drugačno, če že ne boljše od tega, kar je 'zdaj', in ki se nam zdi tako zelo daleč – pravzaprav že tukaj in zdaj: odvisna je od nas, pre-determinirana s trenutkom ali skupkom trenutkov, ki jih živimo. Parafrazirajmo z evfemizmom: trenutek je zdaj in zdaj je prihodnost. Kar lahko danes storiš, bi lahko storil tudi včeraj; šele takrat bi bil danes drugačen.

Modernizaciji navkljub se nam leto 2050 še vedno zdi kot neka zelo daljnosežna prihodnost, v kateri bo avtomobil nadomestil letalo v zraku, »Beam me up, Scotty« bo končno postal realnost, odkrili bomo dva nova planeta, Pekel in Nebesa, na katerih bomo živeli večno.

A če pogledamo zgolj slabih trideset let nazaj, se nam je zdel PC kot Enterprise, vesoljska ladja nepredstavljenih zmožnosti, čeprav ni imel niti grafičnega vmesnika, internet pa je bil leta 1993 znanstvena fantastika. Šestdeset let nazaj je primat daljnosežnega zasedala navadna katodna televizija (v Sloveniji je redni program prvič stekel 11. oktobra 1958), še slabih sto let nazaj je bil avtomobil čudež iz Nemčije, ki so se ga ljudje bali, danes je nepogrešljiv član vsake družine. Radio, televizija, avtomobil, računalnik, internet, telefon, in za piko na i še *Smartphone*, so ključni segmenti našega (ne)popolnega življenja. Brez njih nimamo orodja, s katerim bi se vključili v družbo, in, kar je tragično, vsa našeta orodja so izrazita sredstva manipulacije množic. Krog je sklenjen.

Štiri razstavljene instalacije Bojane Križanec simbolizirajo čustvena stanja posameznika oziroma množice.

Nestrpnost zastopa zaprt koš za smeti, v katerem je vzhajajoče kruhovo testo; tudi če pokrov zapremo, se bo navkljub temu, pa čeprav zgolj pod pritiskom preprostega in nenevarnega kvasa, ob določenih pogojih odprl. Z bodečo žico na schengenski meji se bo zgodilo podobno. Umetnica na prefinjen način osvetli problem ksenofobije in strahu pred tujim in zato drugačnim, nenavadnim, čudnim.

Instalacija z naslovom *Obilje* je predstavljena z napihnjnimi kirurškimi rokavicami, ki simbolizirajo bogastvo, napuh in razcvet zdravstva, medicine in farmacije. Kirurške bele rokavice načrtno spominjajo na rejeno kravje *vime*, simbol korupcije v farmaciji, zdravstvu, tudi v vladi in nenazadnje povsod, kjer se okoriščajo z molzenjem – temu nasproti je izprazenjen, ovenel par rokavic, ponazarjajoč *iz-črpanega* posameznika.

Ravnodušnost je še ena prepogostih stalnic, ki jo je preklel že Dante, ki se kljub temu počasi in zanesljivo zajeda v sodobno družbo, izrazito med mladimi. Umetnica s keramičnimi 'krožniki', izdelanimi v obliki SMS-ov ali iMessage-ov, v analognem ponazarja prazne digitalne pogovore, stalnico socialnih omrežij, kjer anonimni mlatijo prazno slamo in sporočajo individualistične nesmisle javnosti – gre za praznino *anonimnih kavč protestnikov*, ki razen *couch-potato* sovražnega govora ne delajo popolnoma nič drugega. Niti na volitve ne grejo.

Zadnja instalacija, *Help / Na pomoč*, mora biti seveda posledica negativnih vrednot, ki so danes množično prisotne povsod. Krožniki, polepljeni s tabletami, nosijo vizualna simbolna sporočila, sestavljena iz

antidepresivov, antihistaminikov in antimetabolitov. *Tableta kot mačeta* pomeni farmacevtsko odvisnost, za katero itak nihče ne ve, ali sploh učinkuje ali pa ni nemara vendarle zgolj placebo.

Nestrpnost, korupcija, ravnodušnost in depresija prikazujejo resno in neizhodno stanje človeškega duha. Sovražniki, vredni spoštovanja, saj nas požirajo iz notranjosti.

Veš, človek, svoj dolg?

Nina Jeza

Bojana Križanec (Celje, 1973) je diplomirala iz kiparstva na Šoli uporabnih umetnosti Famul Stuart v Ljubljani. Samostojno je razstavljala v galeriji Društva likovnih umetnikov Maribor in v galeriji Media Nox ter sodelovala na razstavi *Portret in avtoportret* v Umetnosti galeriji Maribor. Predstavila se je tudi v domačem Celju: Hodnik Galerije sodobne umetnosti Celje, galerija erotike Račka. Razstavljala je v Galeriji Hermana Pečariča v Piranu ter na številnih skupinskih razstavah doma in v tujini. Sodelovala je na *Ex-tempore keramike v Piranu*, kjer je tudi prejela nagrado za najbolj izvirno delo, in na razstavi *Sublimno v kiparstvu* v Mestni hiši Ljubljana. Pred kratkim je razstavljala v mestni galeriji Vžigalica na skupinski razstavi z naslovom *Pozdravi iz Celja* v sklopu projekta "Ljubljana se klanja Sloveniji", katerega avtor je kustos Jani Pirnat. Umetnica je tudi prejemnica nagrade Majski salon Zveze društev slovenskih likovnih umetnikov – ZDSLU.

Otvoritev razstave: petek, 10. marca 2017, ob 18. uri

Zajtrk z umetnico: sobota, 11. marca 2017, ob 10. uri

Razstava bo na ogled do 8. aprila 2017.

artKIT, Glavni trg 14, Maribor / KID KIBLA

odpiralni čas:

torek–petek: 10.00–13.00 in 17.00–19.00

sobota: 10.00–13.00

--

KID KIBLA sofinancirajo Ministrstvo za kulturo RS in Mestna občina Maribor, Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije.

KID KIBLA je članica M3C (Mreže multimedijskih centrov Slovenije); mednarodne platforme X-OP Izmenjava operaterjev in producentov; in Mreže centrov raziskovalnih umetnosti (McRU).

Viktor Šest
Pasijon / The Passion
ArtKIT
14. 4. do 13. 5. 2017

Viktor Šest

PASIJON

14. april–13. maj 2017

artKIT, Glavni trg 14, Maribor

KID KIBLA, Maribor, Slovenija

Pasijon Viktorja Šesta predstavlja načrtovan poskus avtorjevega spogledovanja s krščanskim izročilom v obliki umetniškega evangelija, ki manifestira občutek izobčenosti znotraj globalnega in hkrati reprezentira "trpljenje" kot satirični akt neke samo-osmislitve.

Viktor Šest je mladost preživel v Kamniku, po zaključeni ljubljanski Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje pa se je zaposlil kot ilustrator pri Založbi Obzorja v Mariboru. V delih Viktorja Šesta je moč začutiti vpliv profesorja iz časov likovne akademije, Kiarja Meška, ki je prepoznaven v motivih in stilu, čeprav je treba dodati, da je slikarska poteza Šesta precej bolj surova, agresivna in izrazito doživljajska. Drugačna tudi ne more biti: Šestov umetniški izraz se skozi leta dramatično reducira na »zgolj« bistvo. Tehnika, ki bi jo lahko poimenovali tudi »straight to the point«, omogoča umetniku, da ujame trenutek, ki ga takoj nato tudi kot odvečno breme odvrže. Ostane nam razkrito platno, ki deluje nedokončano, hkrati pa je prefinjeno in doživljajsko, silno in neujemljivo.

Viktorjeve figuralne podobe so izražene ekspresivno. Podoba temelji na risbi, ki ji s toplo barvno paleto dodaja čustva. Motivi Viktorja Šesta so ali naključni ali naročeni. Slika znance, prijatelje, zgodovinske osebnosti ali literarne like, glasbenike, plesalce, mornarje, generale in še bi lahko naštevali ... Bistveno ostaja, da je Viktor Šest vsestranski slikarski mojster mesta Maribor, slikar samosvoje in prepoznavne umetniške poteze.

Na razstavi so na ogled tudi slike z omenjenimi motivi. Čeprav ločeni, so povezani v koncept naslovne teme, v *Pasijon*. Razstava sicer ne skriva empatije s »tradicionalnim« Kristusovim vzponom na Golgoto, a s premaknjenim pomenom. Govori namreč o pasijonu Viktorja Šesta, ki nase sicer ne prevzema grehov človeštva, zato pa prepričljivo simbolizira umetnikovo muko rojevanja subjektivne vizualizacije neke podobe. Umetnik postavlja na ogled opus slik, ustvarjenih *ad hoc* v času Kristusovega zveličanja. Krščanska ikonografija simbolizira generalizirano človeštvo, zavoljo katerega je potrebno žrtvovanje posameznika. Šele s pasijonom se utemelji krščanstvo kot tako; in enako usodo, čeprav precej bolj pogosto, doživlja tudi umetnik, s to razliko, da umetnik težje doživi lastno zveličanje. Šest je Sveto Trojico dekonstruiral v njihova posamična bistva: iz slik kričijo Bog Oče (križanje), Kristus (trpljenje) in Sveti duh (vstajenje), ki jim Šest odgovarja z modernistično ekumensko podobo sedečega starca, ki se opira na bergle.

Posebnost Viktorja Šesta je naslikan trenutek, ki ga ujame v slikarski potezi. Njegove figure so v gibanju, včasih nas gledajo, drugič spet bežijo od nas, tretjič obstojijo kot le nakazane silhuete, ki pa so vsebinsko zmeraj pomembne. Njegove figure so lahkotne in žive, slikane z virtuoznostjo in figuralni motivi so naslikani s suvereno potezo, ki jo prepoznamo na

vsaki sliki. Slika je risarsko izdelana, barve dodajo še čutnost upodobljenca. Umetnik ne sledi modernim slikarskim trendom, temveč ostaja zvest svoji slikarski tehniki. Tudi žanri, upodobljeni na slikah, se ponavljajo, vendar ne kot reprodukcije. Umetnik spretno in venomer spreminja vsebinske detajle: tudi če gre za ponavljajoči se motiv, ki je naslikan na podoben način, ostaja po vsebinski plati vsakič drugačen.

Umetnost Viktorja Šesta je umetnost njegovega karakterja. Šele preko le-tega je mogoč dokončen vpogled v umetnino in šele nato je mogoče tudi potencialno razumevanje, če kaj takega sploh obstoji. Uloviš ga le v trenutku in zgolj za trenutek.

—Nina Jeza

Viktor Šest (1956) je rojen v Ljubljani, mladost je preživel v Kamniku. Diplomiral je leta 1981 na oddelku za slikarstvo ljubljanske Akademije za likovno umetnost in oblikovanje pod mentorstvom profesorja, slikarja, kiparja in grafika Kiarja Meška. Umetniškemu ustvarjanju se posveča kot slikar in ilustrator, je član Zveze društev likovnih umetnikov in član Društva likovnih umetnikov Maribor. Za svoje delo je prejel več nagrad: odkupna nagrada Umetnostne galerije Maribor, odkupna nagrada Graphothek Berlin, Glazerjeva listina za ilustracije v knjigi Zorka Simčiča, Trije Muzikantje ali Povratak lepe Vide. Ilustriral in opremil je veliko knjig ter kot oblikovalec lutk in scene sodeloval pri lutkovnih razstavah. V svojem ustvarjalnem obdobju je razstavljal na več kot 150 samostojnih in skupinskih razstavah.

Otvoritev razstave: petek, 14. april 2017, ob 18. uri

Zajtrk z umetnikom: sobota, 15. aprila 2017, ob 10. uri

Razstava bo na ogled do 13. maja 2017.

artKIT, Glavni trg 14, Maribor / KID KIBLA

odpiralni čas:

torek–petek: 10.00–13.00 in 17.00–19.00, sobota: 10.00–13.00

KID KIBLA sofinancirajo Ministrstvo za kulturo RS in Mestna občina Maribor, Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije.

Milan Ketiš
Valovanje umetnine / The Wave of the Artwork
ArtKIT
16. 5. do 7. 6. 2017

Milan Ketiš

Valovanje umetnine

16. maj–7. junij 2017

artKIT, Glavni trg 14, Maribor

KID KIBLA, Maribor, Slovenija

“Razstavljam slike, risbe in objekte, ki kažejo ali pa so kar same Valovanje. Valovanje je vse kar obstaja in to poskušam prikazati v svojih delih. Lahko valovijo kar tako iz centra navzven ali navznoter, lahko so razpršene, pisane, črno bele, lahko so stvori, bitja, ljudje, emocije, glasba in zagotovo še marsikaj.”

Umetnik predstavlja izbor del iz serij, nastalih v zadnjih petih letih, ki so sicer vsebinsko različne, a jih družijo ista substanca: valovanje kot gradnik in molekularno vezivo vsega obstoječega. Izhodiščna točka artističnega razmisleka in iz njega izhajajočega kreativnega procesa je umetnikova senzibilnost misli in telesa za prostor, ki ga trenutno zaseda. Uporablja surov material, ki se mu intuitivno prepušča, da s pomočjo različnih medijev in materialnih sredstev manifestira instalacijska dela celo do stopnje, ko tudi meja med ready-made in konceptualno umetnostjo vzvalovi do interpolacije z galerijskim prostorom in obiskovalcem. Val je vse in to vse – valovi.

Milan Ketiš je podiplomski študent slikarstva na ljubljanski Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje. Razstavlja risbe, slike in objekte. Risbe tokrat na ogled postavlja prvič, saj mu predstavljajo intimo in sproščanje. Pravi, da mu risba pravzaprav pomeni nekakšno samoterapijo, zato tudi ni potrebe po ‘dodani vrednosti’ v obliki vsebinskih konceptov. Gre za spontan trenutek ustvarjanja, ki se zgodi docela neobremenjeno, v vsakič prenovljeni konstelaciji. Risbe imajo raznoliko, a prepoznavno vsebino: od portretov do različnih zgodb in raziskovanja čutnosti, preko kratko-časnega ali zgolj preproste zabave s potezo, katere rezultat je – dostikrat – presenetljiv odraz neprisiljenosti. Tehnična pomembnost risbe za Ketiša ostaja tisto neskončno interpolarno valovanje, s katerim ohranja prvinski stik z umetniško formo, pri čemer vsakršna vsebinska razlaga postane nepotrebna.

Slike so – kar ni novost – v arzenalu umetniških del najbolj zgovorne, za življenje pa vendarle potrebujejo pozorne oči ter čutečo bit. Gre za posamezna dela, ki ne skrivajo, da so nastala v razvojnem, torej študijskem obdobju, ko je za mladega umetnika najpomembnejše raziskovanje tehnike in materialov. Ali in če – kako lahko spregovori materialna struktura? Navezavo na filozofije Vzhoda in z njimi povezano entopijsko duhovnost je zaznati predvsem v delih *Krogotok*, *Energija telesa* in *Prizemljitev*, ki izvirajo iz časa, ko se je umetnik tudi sam začel ukvarjati z meditacijo in jogo. Te slike predstavljajo umetnikovo osebno čutenje: gre za proces interpretacije in vizualizacije energij človeškega telesa. Med meditacijo je, kakor pravi, začutil inspirativnost podob in skušal vizualizirati valovanje njihovih energij skozi lastno telo. To pomeni, da se načrtno ne prepušča iluziji nedotakljivosti, ampak vztraja in ostaja pri primarni, navdih vzbujajoči podobi ter išče možnosti materializiranja oziroma vizualizacije krogotokov telesne energije.

Časovno zadnja nastala slika *Prizemljitev* upodablja natanko ta ne-prijetni trenutek ‘padca na trdo podlago’ oziroma dokončnega soočenja z neznosno lahkotnostjo neprizemljenega bivanja. Umetnik raziskuje seveda človekovo intimno pri-zemljitev, torej tisto, ki onkraj lastne in prepoznane biti v sebi sami proizvede še nekaj, kar bi poimenovali – da se izognemo Freudu, ki s tovrstno interpretacijo nima dosti skupnega – *inter-ego*. Poanta je morda naslednja: kakor drevo, ki raste iz drevesa, simbolično nakazuje vsaj ilustrativno zmožnost biti, da nadgradi samo sebe in iz same sebe, tako je človek zavezan samoustvarjanju in osebnemu razvoju, ki mu dostikrat ni v pomoč, a ga vendar nezadržno žene naprej. Saj veste: »... ko pr’jat’li prašajo me kam ...« Slika tako postane meditativni medij, sprožilec sekundarnih in subjektiviranih pomenov, kakor je denimo delo *Vzdih / Izdih*: gledati je potrebno toliko časa, da začne slika vračati pogled in opazovati opazovalca kakor reverzibilni ‘stalker’.

Slika z naslovom *Valovita pokrajina* je narejena na leseno podlago z recikliranjem študijskih risb, ki jih je Ketiš uporabil za ozadje. Prevladuje uporaba naravnih materialov, kot so recimo konopljne paličice, s katerimi domiselno ponazarja pulziranje materialnosti. Kolaž iz konopljinih palčk na sliki ustvarja več središčnih točk, iz katerih valovi pokrajina in je tudi prva iz serije *Um roke – dela etnost*. Gre za besedno premetanko iz besed umetnost ter rokodelstvo. Umetnik se sprašuje, ali je mogoče reducirati umetnikovo roko na zavest-po-sebi, in – če je to mogoče – kakšna je v tem primeru nprav roke same ob stiku z naravo.

V isto serijo spadajo tudi *Objekti*. *Objekti* so zmečkane risbe iz trpežnega papirja; zmečkanke, ki ponazarjajo samovzniklo valovanje materiala, ki je organski in zemeljski. Zmečkanka je iz naravnih materialov: rjav papir, lepilo iz moke, grafit, konopljina vrvica, klej, akril, toaletni papir. Umetniku je s tehničnega vidika izrazito pomembno, da gledalcu spregovori tekstura materiala in s tem posledično struktura umetniškega dela. Grobost in trdnost umetnine omogočata opazovanje reliefne površine in zavedanje trdnosti.

Za Milana Ketiša pomeni avtosugestivna kreacija ustvarjanje iz globin duše, ob čemer vnaprejšnji pomen docela izgubi smisel, in ob tem namerno neozaveščenem vsebinskem manku Ketiš predvsem uživa. Njegovo eksperimentiranje je povezano z mišljenjem, čutenjem, pretvorbami energij v vizualne materije, s katerimi skuša vzpostavljati enakovrednost med materialnim ter energetskim in, nenazadnje, tudi duhovnim stanjem.

—Nina Jeza & Artists&Poor's

O umetniku:

Milan Ketiš (1992) živi in ustvarja v Mariboru in Ljubljani. Diplomiral je na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani, smer slikarstvo, z diplomskim delom *Risba telesa*. Študij na Akademiji v Ljubljani tudi nadaljuje in pripravlja magistrsko nalogo z naslovom *Prostor duhovnosti, človek, narava in kultura*.

V letu 2015 se je udeležil izmenjave na University of Arts Helsinki, Academy of fine arts, oddelek za slikarstvo. Njegova dela so bila predstavljena na več samostojnih in skupinskih razstavah doma in v tujini.

kontakt:

mail: tullio.milan@gmail.com

gsm: 041 331 939

Otvoritev razstave v torek, 16. maja 2017, ob 18. uri.

Zajtrk z umetnikom v sredo, 17. maja 2017, ob 10. uri.

Kuratorica razstave: Nina Jeza

Razstava bo na ogled do 7. junija.

artKIT, Glavni trg 14, Maribor

odpiralni čas: torek–petek: 10.00–13.00 in 17.00–19.00, sobota: 10.00–13.00

KIBLA

KID KIBLA sofinancirajo Ministrstvo za kulturo RS in Mestna občina Maribor, Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije.

Boštjan Plesničar
Premoderno KITenje / Too modern Beauty KIT
ArtKIT
13. 6. do 15. 7. 2017

Boštjan Plesničar

Premoderno KITenje

13. junij–15. julij 2017

artKIT, Glavni trg 14, Maribor
KID KIBLA, Maribor, Slovenija

Boštjan Plesničar je eden pripadnikov 'premodernega' gibanja, ki se na svoj način odreka elitizmu akademskih pravil in zavestno profanira umetnost v vseh pogledih. Vsebina ima prednost pred slogovnimi in tehničnimi zakonitostmi umetnine. Motivi so pogosto figuralni, veliko je realistične stilizacije, kar umetnikom omogoča posredovanje pripovedi na likovni način, pri čemer premoderno delo vsebuje določeno mero bizarnosti, ironije, sarkazma in humorja.

Pojem premoderne umetnosti se je pojavil na prelomu novega tisočletja, ko je bilo človeštvo obsedeno z vsesplošno evforijo o koncu sveta. Umetniki, ki so bili takrat še študentje v zaključnih letnikih slikarskega oddelka ljubljanske Akademije, so se na to odzvali na svojstven način ter načrtno razglasili konec slikarstva. Ideja je naslednja: klasično slikarstvo nima prihodnosti, ker ne evolvirata več. Videli smo vse, pravijo premodernisti, tako v tehniki kot v vsebini in strukturi, in posledično tudi kompoziciji, zato je za obstoj slikarstva nujno poiskati sodobne, novo-tisočletne, disperzivne vsebine. Moderno ni dovolj moderno, če banaliziramo v skladu s sveto preproščino sveta. Štirje umetniki: Ervin Potočnik, Vladimir Leben, Oliver Marčeta in Boštjan Plesničar, ki je bil tudi idejni in programski vodja novega premodernega gibanja, so razglasili novo umetniško težnjo, ustvarjati »premoderno«.

Omenjeni umetniki tako na prelomu tisočletja ustanovijo *premoderno gibanje* kot neko pozitivno svežino v odziv na zaprašenost ter okostenelost Akademije za likovno umetnost, ki je bila pod močnim vplivom javnih institucij, torej muzejev in galerij. Da je gibanje nastalo iz lastnih izkušenj, dokazuje dejstvo, da so vsi premoderni ustvarjalci zaključili formalno slikarsko izobraževanje; večina na ljubljanski likovni Akademiji, Grega Mastnak in Josip Rochus Pongrac sta zaključila hrvaško Akademijo likovnih umetnosti, pridružili so se jim še Poljak Filip Gregorowitz, domačin Boštjan Franc Avguštin in kasneje še Goran Medjugorac.

Leta 2001 so ustanovili *Muzej premoderne umetnosti*. V Spodnjem Hotiču so v galerijski prostor predelali star hlev, konstantno pridobivali nove člane ter simpatizerje ter prirejali razstave in dogodke. Deset let kasneje je skupina sicer razpadla, a vpliv svobodnjaštva ter sproščenosti premoderne umetnosti je še zmeraj izrazito prisoten pri vseh.

Za *premoderno gibanje* je značilno, da se umetnik prepušča lastni ustvarjalnosti, brez obremenjujočih pravil akademske slikarske tehnike ali vsebine. Slika je lahko kakršne koli oblike in lahko stoji kjerkoli ali pa natanko in samo tam, kjer ji je prostor določil umetnik. V premodernem smislu gre bolj za provokativna, šokantna ali sarkastična nasprotja form in oblik slik na vseh 'uporabniških' nivojih; niti v postavitvi umetnine ni meja. Vsebina je nenavadna, včasih celo nesmiselna, onkraj vsega tega pa je – in tudi hoče biti – predvsem enostavna ter posledično zabavna, profana, dostopna, pozitivna ter sproščujoča. Enako velja za barve. Gre za tople zemeljske barve, prevladujejo rumena, rdeča, modra in rjava. Naslovi slik so humorni, skladno z upodobitvami na njih. *Premoderno gibanje* so slovenski likovni kritiki prepoznali kot 'ideološko' primerjavo z dadaizmom, kar je res, mogoče bi lahko dodali še vpliv vsebinskega nadrealizma, čeprav je vendarle treba poudariti, da po samem bistvu *premoderne* slog ne igra nobene nosilne vloge več.

Naslov razstave *Premoderno KITenje* je nastal spontano. Postavljena je v razstavišču artKIT, katerega ime ohranja nekdanjo kratico, saj je bila v prostorih na Glavnem trgu Kulturno Informacijska Točka ali KIT. Ko je v tem prostoru pričela delovati majhna trgovina z umetniškimi in ročnimi izdelki, smo dodali »art« ter prišli do sestavljenke artKIT. Enako je z naslovom: ker gre za predstavitev premoderne umetnosti, je umetnik izbral nekaj začetnih *premodernih* del, segajočih do leta 1998, na razstavi pa so na ogled dela vse do leta 2014. V tem smislu je Ples-ni-Čar zabavno povezal besedne zveze – kar velikokrat tudi sicer počne z naslovi slik – v kitenje, ki izhaja iz nedovršenika *kítiti* in pomeni krasiti ali lepšati.

Razstavišče artKIT je torej okiten s premodernimi slikami. In v igrivosti razstavišča prepoznavamo živahnost premoderne umetnosti.

Nič ni sveto, vse je profano. Ali premoderno.

— Nina Jeza

Boštjan Plesničar (1968) je svojo slikarsko pot začel leta 1988 v Slikarski šoli Save Sovreta. Leta 1990 se je vpisal na Akademijo za likovno umetnost v Ljubljani in diplomiral pri mentorju Emeriku Bernardu. Leta 2000 je z zagovorom magistrske naloge *Skrivnostna trivialnost* zaključil podiplomski študij pri mentorju Lojzetu Logarju. Po končanem izobraževanju je pridobil status samostojnega kulturnega delavca. Sodeloval je na mednarodnih in domačih razstavah, samostojnih in skupinskih. Je eden ustanoviteljev in pobudnikov premodernega gibanja. Živi in dela v Ljubljani ter na Goričkem.

Otvoritev razstave: torek, 13. junij 2017, ob 18. uri

Zajtrk z umetnikom: sredo, 14. junij 2017, ob 10. uri

Na ogled do 15. julija 2017.

artKIT, Glavni trg 14, Maribor

odpiralni čas: torek–petek: 10.00–13.00 in 17.00–19.00, sobota: 10.00–13.00

KIBLA

KID KIBLA sofinancirajo Ministrstvo za kulturo RS in Mestna občina Maribor, Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije.

Mojca Krajnc
Cockta, pijača naše in vaše mladosti
Cockta, the drink of our and your youth
ArtKIT
29. 8. do 16. 9. 2017

Mojca Krajnc

Cockta, pijača naše in vaše mladosti

29. 8.–16. 9. 2017

artKIT, Glavni trg 14, Maribor
KID KIBLA, Maribor, Slovenija

Mojca Krajnc je zaključila študij likovne pedagogike na Univerzi v Mariboru pod mentorstvom profesorice, akademske slikarke in ilustratorke Petre Varl, kjer se je izurila v risbi, ki v obliki ilustracije tudi danes ostaja njen vodilni likovni izraz.

Mojca Krajnc deluje na prehodu med komercialno podobo in umetniškim delom. Ukvarja se z ilustriranjem knjig, zraven tega pa je ustvarila tudi številne druge prepoznavne podobe, ki jih srečujemo na spletu, v revijah ali na jumbo plakatih. Teme, s katerimi se vsakodnevno srečuje, so povezane z modo, življenjskim stilom, interierjem, portreti in industrijskim dizajnom. Uporablja različne materiale in tehnike, od svinčnika in papirja, do računalniške tehnologije, kljub vsemu pa v svoje kreacije zmeraj poskuša vključiti tradicionalne tehnike risanja. Eksperimentira z različnimi mediji in materiali. Iz lesa ustvarja intarzije, ki nosijo ilustratorsko vsebino in oblikovno vizualnost. Intarzija je sicer okrasni element na lesenem pohištvu, največkrat izdelan iz lesa različnih barv.

Sposobnost ilustratorja je, da vizualno in z minimalističnimi sredstvi izraža pripoved v obliki slike. Ilustracijo izvirno povezujemo z jamskimi slikami, v starem veku z egipčanskimi papirusi in kasneje tudi s srednjeveškimi iluminiranimi rokopisi. Skozi vso zgodovino so bile ilustracije pomembne spremljevalke najpomembnejših zgodovinskih in literarnih del, od Svetega Pisma, Iliade in Odiseje, do Božanske komedije ter Don Kihota, če omenimo res le nekatere. Zgodovina umetnosti kaže dolg seznam pomembnih ilustratorjev, pri čemer tudi slovenski niso nobena izjema, če omenimo le nekatere: Hinka Smrekarja, Mikija Mustra, Marlenko Stupica ali Marijo Lucijo Stupica.

Umetnica je v stiku z vsem, kar se dogaja na sodobnem kreativnem področju, k čemur nenazadnje sodi tudi poznavanje del priznanih oblikovalcev in fotografov. Njen zgled so predvsem sodobni ilustratorji Jason Brooks, Jasper Goodall, David Downton ali Sanna Annukka, opazen je tudi vpliv modernizma oziroma Warhola, Basquiata, Kandinskega, Matissea, spremlja pa tudi grafitarje, kot so Banksy, Jef Aerosol ter Invader.

Mojca Kranjc se je (pre)usmerila predvsem na sodobno področje grafične ilustracije, natančneje v digitalno ilustracijo. Digitalna ali računalniška ilustracija nastaja z uporabo novih medijev, torej računalnika in programov, ki simulirajo tradicionalne načine risanja. Umetnica se stilsko navezuje na grafiko, kjer ni maneverskega prostora za teksture ali sekundarne likovne elemente, v njenih grafičnih delih pa so poudarjene predvsem sproščene linije, čiste ploskve in izrazita barvna paleta, s katerimi dviguje prepoznavnost svojega modernega ter samosvojega stila. Z močnimi barvnimi kontrasti ohranja prepoznavnost risbe, hkrati pa presega zgolj estetski učinek in ilustraciji vliva mladostniško svežino.

Mojca Krajnc je ena od avtoric ilustracij še vedno priljubljene in pristno slovenske pijače Cockte. Zgodovina Cockte sega v leto 1953, ko se na trgu pojavi kot prva gazirana brezalkoholna pijača v bivši Jugoslaviji. "Cockta, pijača naše in vaše mladosti" z začetka osemdesetih še danes sodi med najbolj prepoznavne slogane ter v nas budi nostalgijo. V letu 2014 je umetnica zasnovala novo grafično podobo z unikatnimi ilustracijami in novim sloganom: "Cockta. Ustvarjena drugačna. Zame." Legendarna znamka je predstavljena z ilustrativnimi obrazy, ki upodabljajo okuse te priljubljene pijače.

Poleg digitalnih ilustracij so na ogled tudi *light-boxi* in video predstavitev ilustracij iz serije *Selfie shoes*, ki simbolično predstavljajo hojo. Blizu so ji tudi motivi iz sveta mode in *'lifestyle-a'*, zato so v razstavo vključene tudi dizajnerske pobarvanke in broške.

Mojca Krajnc je freelancer, ki ustvarja lastne projekte in uživa v estetiki močnih barv, povezanih z nežnimi linijami ilustracij umetnice z romantično dušo in močno samopodobo, ki sta venomer vključeni v oblikovalski proces. Njeni dve primarni strasti sta tako ilustracija in grafično oblikovanje, čeprav ima, kot pravi, izredno rada tudi slikarski medij, a ga je bila zaradi nezainteresiranosti trga prisiljena postaviti malce na stran. "Moje delo in prosti čas nista ločena, ker svoje delo tudi živim," pravi.

— Nina Jeza

Otvoritev razstave: torek, 29. 8. 2017, ob 18. uri
Zajtrk z umetnico: sredo, 30. 8. 2017, ob 10. uri

Na ogled do 16. septembra 2017.

artKIT, Glavni trg 14, Maribor
odpiralni čas: torek–petek: 10.00–13.00 in 17.00–19.00, sobota: 10.00–13.00

KIBLA

KID KIBLA sofinancirajo Ministrstvo za kulturo RS in Mestna občina Maribor, Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije.

Branimir Ritonja
I am guilty / Kriv sem
artKIT
19. 9. do 30. 9. 2017

Branimir Ritonja

I am guilty (Kriv sem)

19. 9.–7. 10. 2017

artKIT, Glavni trg 14, Maribor
KID KIBLA, Maribor, Slovenija

Znani mariborski fotograf Branimir Ritonja se nam v sklopu Festivala fotografije predstavlja s ciklusom del z naslovom *I am guilty – Kriv sem*: gre za serijo prepoznavnih umetnikov, fotografiranih v podobi zapornikov.

Branimir Ritonja je bil, preden je postal fotograf, kriminalistično tehnični izvedenec ali, povedano krajše, forenzik. Mariborski CSI, žal brez televizijske serije. Prispeval je k razkrivanju kaznivih dejanj, predvsem seveda v okviru preiskav materialnih sledi s pomočjo fotografije. Tako se je izmojstril tudi v forenzični fotografiji, metodi dokumentiranja (največkrat) kraja zločina.

Fotografije Branimirja Ritonje so – hote ali nehote – povezane tudi z njegovim nekdanjim poklicem. Morda je to razlog, da v zadnjem času v njegovem delu sledimo vsebinam družbeno-kritične fotografije, ozaveščene dokumentacije, umetniške foto-interpretacije sodobne *societas*. Nekajletni projekt *Kaznilnica*, denimo, raziskuje probleme zaporov. Opus, naslovljen *Obrazi*, je nastal ob uličnih protestih v Mariboru, projekt oziroma instalacija z naslovom *Portreti* pa je povezan z begunci oziroma z aktualno situacijo migrantov, ki jih Ritonja fotografira za tehnično prepreko, po domače bodečo žico, kar je anahronija zakoreninjenemu mnenju mnogih, da so slednji sami odgovorni za svoj položaj.

Projekt *I am guilty – Kriv sem* je nastal dve leti nazaj na Umetniški tržnici. Gre za projekt, v okviru katerega smo na prelepem Židovskem trgu v Mariboru skupaj z drugimi umetniki ustvarjali, jedli in pili, kakor se spodobi, predvsem pa smo se kreativno družili. V razstavišču artKIT so danes na ogled dokazne fotografije, ki pričajo, da s(m)o na takratno Marijino vnebovzetje, kot razkriva datum in kar priča tudi ura, ves dan ustvarjali. Nastali so portreti umetnikov, pa tudi nekaterih mimoidočih, ki so nas takrat podprli v umetniški akciji, s katero smo želeli opozoriti na izredno težek položaj lokalnih umetnikov in samozaposlenih v kulturi. V okviru Umetniške tržnice je ves dan ducat priznanih mariborskih umetnikov ustvarjalo dobesedno na očeh javnosti, med njimi tudi Branimir Ritonja, ki je fotografiral umetnike *en face* ter v profilu z dodanimi uro in datumom, ki nas spomnijo na fotografije zapornikov ter simbolizirajo položaj umetnikov ne le lokalno, temveč v celotni Sloveniji. Zato Ritonja dodaja napis artist, umetnik kot zapornik: gre za poziv k dostojnejši obravnavi in predvsem za preživetje umetnosti skozi in z umetnostjo. Danes živimo v državi, ki kakor da pozablja, da je umetnost kot edina trajna kulturna dediščina pravzaprav odgovorna, da se taista država kiti z nazivom civilizirana.

"I am guilty as anyone of you," pravi fotograf Branimir Ritonja, s čimer parafrazira znan holivudski tekst ter v kontekst postavlja dejstvo, da je umetnik kriv že zato, ker je umetnik.

Branimir Ritonja (1961) je diplomiral na Fakulteti za varnostne vede. Prve črno-bele fotografije je v temnici razvijal že kot osnovnošolec. Svoja dela je predstavil na več kot 600 skupinskih in 53 samostojnih razstavah doma in na tujem. Fotografska zveza Jugoslavije mu je leta 1989 podelila naziv Mojster fotografije, je dobitnik številnih nagrad, med drugim plakete Francoske fotografske zveze in Glazerjeve nagrade z listino za dosežke na področju kulture. Ukvarja se s portretno, konceptualno in dokumentarno fotografijo. Živi in dela v Mariboru.

Leta 1981 je postal član Fotokluba Maribor, kjer se je srečal s svojim prvim dolgoletnim mentorjem Ivanom Dvoršakom. Že istega leta dobi več nagrad za fotografijo *Starec*. Leta 1986 posname nagrajeno delo *Deklica z jabolkom*, eno prvih fotografij, ki jo izdela v tehniki foto grafike, kar priča o kontinuirani želji po eksperimentiranju in odkrivanju novega v samem fotografskem mediju. 1989. dobi naziv za kandidata-mojstra fotografije, kar mu podeli Fotografska zveza Jugoslavije in omogoči razstavo v Beogradu. V 90. letih začne uporabljati kamero srednjega formata, naredi serijo *Grafiti*, ki jo razstavlja v Mali galeriji Cankarjevega doma. Mednarodna zveza za umetniško fotografijo (FIAP) mu je leta 1995 podelila naziv *umetnik fotografije*, prav tako mu je tri leta kasneje Fotografska zveza Slovenije podelila častni naziv *mojster fotografije*. V tem času tudi začne uporabljati digitalne medije.

Od leta 2002 deluje kot predsednik Fotokluba Maribor. Istega leta začne eksperimentirati s fotografijo na kamnu in drugih podlagah, rezultat pa je fotografsko-prostorska postavitev z naslovom *20*, realizirana v Fotogaleriji Stolp. Pomemben vtis naredi nanj udeležba na likovnih kolonijah in študijskih potovanjih po različnih državah in mestih Evrope. Na koloniji v Španiji leta 2001 nastane odmevna serija *Sin salida – brez izhoda*, ki jo razstavlja v Umetnostni galeriji Maribor, galeriji DLUM, Miheličevi galeriji na Ptuju ter Tržaškem likovnem salonu. Leta 2005 se odpravi na študijsko bivanje v Bratislavo, kjer nastanejo *Motivni kontrasti*. Od leta 2007 je član ZDSLU in DLUM. Med njegove izredno odmevne serije spadajo tudi *Portreti mariborskih umetnikov in Glazerjevih nagrajencev* (2011) in ostale fotografske serije *Arhitektura in portreti* (1987), *Svetlobne skice* (1988/98), *Sin Salida* (2001), *20* (2003), *Mariborska dvorišča* (2001–2004), *Nedeljsko jutro* (2004/05), *Predmestja* (2006), *Motivni kontrasti* (2005), *Kaznilnica* (2010–14), *Portreti umetnikov* (2011), *Navadni ljudje* (2013), *Portret* (2016), *Rob mesta* ...

torek, 19. 9. 2017, ob 18. uri – otvoritev razstave

sreda, 20. 9. 2017, ob 10. uri – zajtrk z umetnikom

Kuratorica razstave Nina Jeza

Razstava je odprta do 7. oktobra 2017.

Razstava je del programa Festivala fotografije Maribor (23. 9. do 30. 9. 2017) Fotokluba Maribor.

Razstavišče artKIT, Glavni trg 14, Maribor
torek–petek 10.00–13.00 in 17.00–19.00, sobota 10.00–13.00

KIBLA

KID KIBLA sofinancirajo Ministrstvo za kulturo RS in Mestna občina Maribor, Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije.

Beno Artnak

Sen slike

6. 10.–28. 10. 2017

artKIT, Glavni trg 14, Maribor
KID KIBLA, Maribor, Slovenija

Beno Artnak, Sen slike / Painting's Dream, artKIT, 6. 10. do 28. 10. 2017

"Proces nastanka slike poteka tako dolgo, da je slika končana in to je takrat, ko umetnik na njej pusti zadnjo sled. A pred tem gre skozi proces razvoja in sprememb. Vsak nanos barve in vsak predah umetnika omogoči sliki neponovljiv trenutek obstoja. Včasih je ta kratek (zgolj trenutek), včasih je dolg (kakor večnost). A z naslednjim nanosom barve trenutka več ni. Slika se spremeni in zaživi svoj naslednji trenutek. Saj, še vedno obstaja. V vsaki potezi. Vse do konca. Slika ima dušo in duša sanja."

Sen slike reprezentira intuitivne podobe, simulirati hoče hemisferno beta-stanje spanja, tisto, kar si predstavljamo, tisto, kar želimo, ter tisto, kar je ne-realno. Ne-resnično v smislu, da nastaja onkraj zavednega, če verjamemo Freudu, ali ukalupljeno v množično podzavest, če beremo Junga. Tisto, kar povezuje obe teoriji, pa je preprosto dejstvo, da podobe Bena Artnaka iz cikla *Sen slike* niso osnovane na resničnosti. Ni pogleda, ki bi jih videl, ker obstojijo zgolj zato, ker so skrite v individualnosti.

Umetnik izpostavlja prepričanje, da slika obstoji tako rekoč "od zmeraj": da je od namestitve platna na štafelaj le še proces v nastajanju. V resnici je upodobitev od ideje naprej le še seštevek momentov navdiha, napredujočega v posamičnih, medsebojno neločljivo povezanih fazah. Umetnik je tisti, ki določa "konec" slike in s tem oznani njen pohod na osvojitev opazovalčevega pogleda. Vsaka slika nosi svojo konotativno vsebino, ki je pomembna za njen oziroma za umetnikov razvoj. Opazovalec tega sicer ne more videti, morda pa lahko to zasluti.

Beno Artnak je prve stike z umetnostjo vzpostavil že v otroštvu s pomočjo slikane revije Vseved, v kateri so objavljali življenjepise velikih umetnikov, opremljene z ilustracijami, ter njihova dela. Najstniški navdih je našel v zbirki Muzeji sveta ter stripih, po študiju pa se nasloni na ameriški črni val, katerega značilnost so risba, kontrasti in minimalizem potez.

Obdobje črnega vala se je močno prijelo v nekdanji Jugoslaviji, predvsem v filmski umetnosti. S povezovanjem amaterske in profesionalne produkcije ter izpostavljanjem ključnih tematskih poudarkov pomeni črni val predvsem kritiko družbene realnosti: z razkrivanjem njenih perečih, a javno prikritih problematik, kot so brezposelnost, brezdomstvo, revščina, kriminal, prostitucija, družbeno obrobje, poseže neposredno v kreativno soc-realno kulturo tistega časa.

Ključno za razvoj slikarskega talenta Bena Artnaka je bilo dejstvo, da je v Mariboru, kot povsod v državi, že konec osemdesetih vladal nestrpen pristop, ki je za prepoznanje umetniške vrednosti od umetnika terjal (in jo v resnici še danes) umetniško akademsko izobrazbo. Formalna umetnost ali pač, hvala bogu, naiva. To je preprosta manipulativna logika: formalizacija umetniškega izobraževanja naj bi diplomantom zagotavljala ne le umetniške, temveč in morda predvsem razstaviščno oziroma galerijsko zmožnost, kar predstavlja odločujočo prednost pred "zgolj" kreativci in samouki. Obrti v umetnosti se je bilo potrebno izučiti v državnem šolskem sistemu, v nasprotnem primeru je umetnik lahko zlahka ostal, vsem morebitnim kvaliteta navkljub, le prezrt amater.

Beno Artnak slikarski navdih črpa predvsem iz energije mladokulturnega vrenja osemdesetih in devetdesetih, artistično gonilo pa ostaja želja po vrnitvi in ponovni emancipaciji *figure* v sodobnem likovnem prostoru. Z navidezno brezbržnostjo slikarske poteze ter zavajajočo lahkotnostjo kompozicije dosega prepričljivo upodobitveno sinergijo, ki njegovim portretom omogoča, da dihajo opazovalcu ne le v obraz, temveč – in to je odločilno – predvsem za vrat.

– Nina Jeza

Beno Artnak, *Sen slike*

– otvoritev razstave v petek, 6. 10. ob 18. uri

– zajtrk z umetnikom v soboto, 7. 10. ob 10. uri

Razstava je odprta do 28. oktobra 2017.

Razstavišče artKIT, Glavni trg 14, Maribor
torek–petek 10.00–13.00 in 17.00–19.00, sobota 10.00–13.00

KIBLA

KID KIBLA sofinancirajo Ministrstvo za kulturo RS in Mestna občina Maribor, projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustavljajna Evropa Evropske Unije.

Tammam Azzam

(Sirija)

Bon Voyage / Srečno pot

9. 11. 2017—13. 1. 2018

artKIT, Glavni trg 14, Maribor

KID KIBLA, Maribor, Slovenija

Zavetja Babilona / Shelters of Babylon

Kar je v splošni resigniranosti upor proti sistemu, umetniška akcija, je v nekem drugem okolju dokumentiranje prostora in bivanja, ki se sesuva pred našimi očmi in ušesi in nam jemlje možnost(i) izbire. Preostane samo življenje ali smrt, pri čemer preživetje pomeni tudi migracijo, odhod, umik povzročen politično ali vojaško oziroma z vojno, ki je opustošila kraje, bivališča in ljudi; malo prostora ostane alegoriji, zato je toliko bolj trpka, ko uporablja simbole popularne kulture in sporoča v globalni ikonografiji.

Tammam Azzam (r. 1980, Damask, Sirija) je diplomiral iz oljnega slikarstva na Fakulteti za likovno umetnost Univerze v Damasku. Poleg uspešne slikarske kariere v rodni Siriji deluje tudi kot izredno ploden grafični oblikovalec.

Zgodnja Azzamova dela zaznamuje hibridno slikarstvo, ki vključuje različne medije, ki mu omogočajo vzpostavitev taktilnih interakcij med površino in formo, te pa se množijo z naraščajočo kompleksnostjo njegovih kompozicij. V takšnih pol-abstraktnih delih uporablja nekonvencionalne materiale, kot so vrvi, ščipalke za perilo ter drugi najdeni objekti, z namenom, da poudari globino, teksturo in prostorskost obdelanih slikovnih površin ter tako ustvari prepričljivo napetost. Na prvi pogled se dela iz teh zgodnjih, eksperimentalnih serij med seboj razlikujejo, vsa pa je navdihnili umetnikova spreminjajoča se percepcija specifičnih urbanih okolij.

Po začetku vstaje v Siriji se Tammam prične ukvarjati z digitalnimi mediji in grafično umetnostjo ter ustvarja vizualne kompozicije s tematiko vojnega konflikta, ki glasno odmevajo med mednarodnim občinstvom. Dela, ki so obšla svet, zaznamuje umetnikovo zanimanje za intervencijski potencial digitalne fotografije in ulične umetnosti kot izjemno vplivnih in neposrednih oblik protesta, ki jih je težko zatreti. V začetku leta 2013 je Tammam s svojim printom Freedom Graffiti, ki je najprej zakrožil po družabnih omrežjih na internetu, polnil naslovnice vseh svetovnih časopisov.

Tammam Azzam je sodeloval pri številnih velikih mednarodnih razstavah: FUU-Street Art Festival, Sarajevo (2015); Vancouver Biennale, (rezidenčni umetnik, 2014); FotoFest Biennial (2014), Houston; Dak'Art: Biennial of Contemporary African Art, Dakar (2014); Alexandria Biennale (2014) ter 30. grafični bienale, Ljubljana (2013).

Izbor nedavnih samostojnih in skupinskih razstav: Künstlerforum Bonn, Bonn (2017); For-Site Foundation, San Francisco (2017, 2016); Evropska prestolnica kulture - Pafos, Pafos (2017); City Museum of Odenburg, Oldenburg (2017); Künstlerverein Walkmühle, Wiesbaden (2016); Columbia University, New York (2016); Tainiothiki Twixtlab, Atene (2016); Ayyam Gallery - 11 Alserkal Avenue, Dubaj (2016); Banksy's Dismaland, Weston-super-Mare (2015); Fondazione Giorgio Cini, Benetke (2015); Framer Framed in de Tolhuistuin, Amsterdam (2015); Forum Factory, Berlin (2014); Lena & Roselli Gallery, Budimpešta (2014); Liquid Art House, Boston (2014); Rush Arts, New York (2014); Busan Museum of Art, Seoul (2014); 1x1 Art Gallery, New Delhi (2014).

Leta 2016 je postal prejemnik umetniške štipendije, ki jo podeljuje inštitut za visoke študije fundacije Hanse-Wissenschaftskolleg (HWK) iz Delmonhosta v Nemčiji.

Tammam Azzam (Sirija), Bon Voyage / Srečno pot

Otvoritev razstave Zavetja Babilona / Shelters ob Babylon 9. novembra 2017 ob 10. uri.

Razstava v artKIT je na ogled do 13. januarja 2017.

Razstavišče artKIT, Glavni trg 14, Maribor
torek–petek 10.00–13.00 in 17.00–19.00, sobota 10.00–13.00

KIBLA

KID KIBLA sofinancirajo Ministrstvo za kulturo RS in Mestna občina Maribor, projekt RISK CHANGE (2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna Evropa Evropske Unije.

KIBLA

RISK
change

**MIGRATION
— IS NATURAL.**

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor

069.9(497.4Maribor)"2017"(083.824)

RAZSTAVE - galerijski program 2017 / [besedila Aleksandra Kostič ... [et al.] ;
urednica Snežana Štabi ; prevodi Helena Fošnjar]. - Maribor : Kulturno izobraževalno
društvo Kibla, 2018. - (Zbirka Tox : vozni red po tri tisočih ; letn. 23, št. 59)

1. Kostič, Aleksandra, 1966- 2. Štabi, Snežana
COBISS.SI-ID 94143233

KID KIBLA sofinancirajo Ministrstvo za kulturo RS
in Mestna občina Maribor, projekt RISK CHANGE
(2016–2020) sofinancira program Ustvarjalna
Evropa Evropske Unije.

KID KIBLA je članica M3C (Mreže multimedijskih
centrov Slovenije); mednarodne platforme X-OP
Izmenjava operaterjev in producentov; in Mreže
centrov raziskovalnih umetnosti (McRU). KID KIBLA
je bila leta 2008 odlikovana s priznanjem EMF
za odličnost v multimediji, srebrnim Evropskim
pečatom.

<http://www.kibla.org/>

<http://www.riskchange.eu/>

<https://www.facebook.com/KIDKIBLA>

<https://twitter.com/kidkibla>

<https://www.instagram.com/kibla/>

<https://www.youtube.com/user/KIDKIBLA>

KID KIBLA
Razstave - galerijski program 2017

Razstavni prostori:

KiBela / MMC KIBLA, Ulica kneza Koclja 9, Maribor

KIBLA PORTAL, Valvasorjeva 40, Maribor

artKIT, Glavni trg 14, Maribor

Zbirka **TOX**, vozni red po tri tisočih
Letnik 23 (2018), št. 59

Izdajatelj:

Kulturno izobraževalno društvo KIBLA

Maribor, Slovenija, 2018

Zanj **Aleksandra Kostič**

predsednica KID KIBLA

Besedila

Aleksandra Kostič, Peter Tomaž Dobrila, Nina Jeza,

Artists&Poor's, Petra Kapš, Klemen Brvar,

Ivana Bašičević Antić, Jure Kirbiš

Oblikovanje **Kristijan Robič**

Urednica **Snežana Štabi**

Prevodi **Helena Fošnjar**

Lektura **Mirjana Predojevič**

Slike: z dovoljenjem avtorjev

Tisk po naročilu

©KID KIBLA in avtorji

Vse pravice pridržane. Noben del te publikacije se ne
sme reproducirati ali uporabiti na kakršenkoli drug
način (grafični, elektronski ali mehanični, vključno s
fotokopiranjem, snemanjem ali prenosom v baze podatkov)
brez pisnega soglasja nosilca avtorskih pravic.

Ustvarjalna
Evropa

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

MESTNA OBČINA MARIBOR

